

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

**RABİA NAZ VATAN BAŞTA OLMAK ÜZERE ŞÜPHELİ
ÇOCUK ÖLÜMLERİNİN ARAŞTIRILMASI VE BU
KONUDA ALINMASI GEREKEN TEDBİRLERİN
BELİRLENMESİ AMACIYLA KURULAN MECLİS
ARAŞTIRMASI KOMİSYONU**

(10 / 1058, 1071, 1108, 1220, 1288, 1369, 1464, 1559, 1560)

**2'nci Toplantı
21 Kasım 2019 Perşembe**

(TBMM Tutanak Hizmetleri Başkanlığı tarafından hazırlanan bu Tutanak Dergisi'nde okunmuş bulunan her tür belge ile konuşmacılar tarafından ifade edilmiş ve tırnak içinde belirtilmiş alıntı sözler aslına uygun olarak yazılmıştır.)

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sayfa

I.- GÖRÜŞÜLEN KONULAR

II.- OTURUM BAŞKANLARININ KONUŞMALARI

1.- Komisyon Başkanı Cengiz Aydoğdu'nun Komisyonun bugünkü gündemine ilişkin açıklaması

III.- ARAŞTIRMA KOMİSYONLARI

A)GÖRÜŞMELER

1.- Eynesil Eski Belediye Başkanı Coşkun Somuncuoğlu'nun, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

2.- Mehmet Ali Somuncuoğlu'nun, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

3.- Bilgehan Somuncuoğlu'nun, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

4.- Güler Vatan'ın Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

5.- Polis Memuru Kutlay Sevinç'in, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

6.- Polis Memuru Ruhi Kalkan'ın, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl

duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

7.- Neşet Usta'nın, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ
RABİA NAZ VATAN BAŞTA OLMAK ÜZERE ŞÜPHELİ ÇOCUK ÖLÜMLERİNİN ARAŞTIRILMASI
VE BU KONUDA ALINMASI GEREKEN TEDBİRLERİN
BELİRLENMESİ AMACIYLA KURULAN MECLİS ARAŞTIRMASI KOMİSYONU
(10 / 1058, 1071, 1108, 1220, 1288, 1369, 1464, 1559, 1560)

2'nci Toplantı
21 Kasım 2019 Perşembe

I.- GÖRÜŞÜLEN KONULAR

TBMM Rabia Naz Vatan Başta Olmak Üzere Şüpheli Çocuk Ölümünün Araştırılması ve Bu Konuda Alınması Gereken Tedbirlerin Belirlenmesi Amacıyla Kurulan Meclis Araştırması Komisyonu 12.10'da açılarak iki oturum yaptı.

Komisyon Başkanı Cengiz Aydoğdu, Komisyonun bugünkü gündemine ilişkin açıklama yaptı.

Eynesil Eski Belediye Başkanı Coşkun Somuncuoğlu,

Mehmet Ali Somuncuoğlu,

Bilgehan Somuncuoğlu,

Güler Vatan,

Polis Memuru Kutlay Sevinç,

Polis Memuru Ruhi Kalkan,

Neşet Usta;

Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduklarına ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi verdiler.

Komisyon gündeminde görüşülecek başka konu bulunmadığından saat 18.40'ta toplantıya son verildi.

21 Kasım 2019 Perşembe

BİRİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 12.10

BAŞKAN : Cengiz AYDOĞDU (Aksaray)

BAŞKAN VEKİLİ : Osman MESTEN (Bursa)

SÖZCÜ : Zeynep GÜL YILMAZ (Mersin)

KÂTİP : Ahmet ÖZDEMİR (Kahramanmaraş)

BAŞKAN – Değerli arkadaşlarım, kıymetli Komisyon üyeleri, kurumlardan gelen çok değerli uzman arkadaşlar, bütün görevliler; Komisyonumuzun 3'üncü toplantısını açıyorum.

II.- OTURUM BAŞKANLARININ KONUŞMALARI

1.- Komisyon Başkanı Cengiz Aydoğdu'nun Komisyonun bugünkü gündemine ilişkin açıklaması

BAŞKAN - Bu, TBMM çatısı altında yaptığımız ikinci toplantı, dışarıda bir çalışmamız oldu. Biliyorsunuz, Komisyonumuzun adı “Başta Rabia Naz Vakası Olmak Üzere Şüpheli Çocuk Ölümününün Araştırılması.” Biz geçtiğimiz haftalarda Giresun'a gittik, Allah rahmet eylesin, Rabia Naz'ın ailesiyle görüştük, ailenin acısını paylaştık, onları dinledik. Orada bazı tanıklarla görüştük, bugün onu devam ettireceğiz. Fakat hepinize çok teşekkür ediyoruz, bu esnada yazılı basından da görsel basından da müsaade isteyeceğiz. Zaten bunları daha sonra göreceksiniz tutanaklarda.

Ayrıca, danışman arkadaşlarımızdan da istirham edeceğiz çünkü burada Giresun'dan çağırdığımız insanları dinleyeceğiz.

Hepinize çok teşekkür ediyorum arkadaşlar, sağ olun.

Bürokrat arkadaşlar kendilerini tanıtsınlar.

(Bürokratlar kendilerini tanıttı)

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum.

Arkadaşlar, isimler önümüzde; şu anda 7 kişi var, buradaki sırayla çağırılım diyoruz.

İlk olarak Eynesil eski Belediye Başkanı Coşkun Somuncuoğlu Bey'i dinleyeceğiz.

III.- ARAŞTIRMA KOMİSYONLARI

A)GÖRÜŞMELER

1.- Eynesil Eski Belediye Başkanı Coşkun Somuncuoğlu'nun, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN - Coşkun Bey, hoş geldiniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Sağ olun, teşekkürler Başkanım.

BAŞKAN – Bütün söyledikleriniz kayıt altına alınacak, Meclisin tutanaklarında görünecekler.

Coşkun Bey, ilçenizde üzücü bir olay oldu, Allah rahmet eylesin, bir kızcağız şüpheli bir şekilde rahmetli oldu. Bu olayı nasıl duyduunuz? Olayla ilgili şahit olduklarınızı bize anlatır mısınız.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Sayın Başkanım, değerli üyeler; ilçemizde ben üç dönem Belediye Başkanlığı yaptım, bu olay üzücü bir olay. 10 yaşındaki bir kızımızın -artık şaibeli mi diyelim, ne diyelim; düşerek veyahut da atlayarak, araba çarptı, neyse, ne

diyorlarsa- bir ölümü oldu, üzüldük. Tabii, benim anlatacak olduklarım duyum yani neticede, görmeye, belgeye dayalı bir şey değil. Ben genelde saat beş buçuk altı civarına kadar çalışıyorum. Tabii, hâliyle sizler de milletvekillersiniz, siyasetçisiniz, alt tabanınız da var, ilçe teşkilatlarından, il teşkilatlarından geldiniz; gündüz genelde halkla olur, beş buçuk altı gibi de idari çalışma olur. Beş buçuk civarlarıydı, daire başkanlarıyla çalışmalarımız bitti, ben çarşıda pek kalmadığım için, normal olarak altı yedi gibi de evime giderim. Oradan çıktıktan sonra, yeğenlerimin elektrik dükkânı var, oraya vardım, yeğenim Bilgehan Somuncuoğlu dedi ki: “Amca, Şaban Vatan’ın kızını –Şaban dedi, tabii ben size Şaban Vatan diyorum- yaralı olarak bulmuşlar.” “Ne diyorsun? Nerede bulmuşlar?” “Ambulansla götürdüler şimdi?” dedi. “Ya, nasıl olur? Neymiş?” şeklinde... Bu, Muhammet’i aradı, ben de dedim ki “Hemen gidelim.” Muhammet Vatan’ı aradı, Muhammet Vatan “Yaralı olarak bulduk orada, hastaneye götürdük, hastanedeyiz.” dedi. Ben de “Haydi, biz de gidelim.” dedim çünkü her gün aile olarak görüştüğümüz dostumuz, arkadaşımız her ikisi de, zaten evlerimiz de yakın. Hastaneye gittik, kalabalık, orada bir mahşerî kalabalık var. Orada çalışan Eynesilli birisi vardı, şoför -tabii, rahmetli Rabia’yı içeri almışlar- ona dedim ki “Ne oldu? Nedir?” “Ex oldu.” dedi. Zaten o kadar yani oraya kadar. Oradan sonra savcı bey Adli Tıbb’a gönderdi, tabii, bu gece oldu, biraz da gecikmişti.

Ordan sonraki olaylar da... Tabii, Şaban’la görüşüyoruz, devam ediyoruz görüşmeye, biz defnine varana kadar da yanındaydık. Şaban gidip geliyor, ben Şabana şunu dedim: “Şaban, bak, işin adli boyutu var, Emniyeti var; maddi manevi bir şeyin olursa her zaman yanındayız.” Bu önce “Düştü de...” “İntihar etti de...” “Bağırdı da...” şeklinde cümleler kullandı. Bir ay sonra “Benim kızıma araba çarptı.” dedi. “Şaban, araba da çarpabilir, düşebilir de. Nasıl araba çarpmış?” dedim. Önce “beton arabası” dedi, mikser. Görele Beton var, bizim ilçemizde olmadığı için bize Görele ilçesinden geliyor. “Şaban, mikser çarpsa silindir gibi ezer geçer bunu, eğer arabaysa daha küçük bir arabadır yani eğer arabaysa.” dedim. Daha sonra polislerin incelemesinde –kendi dediği tabii, bilmiyoruz- gitmişler, kameraya bakıyorlar “Beton arabası değilmiş.” “Neymiş Şaban?” dedim, “Siyah bir Doblo.” dedi. “Şaban, siyah Doblo’ysa adliyeye, Emniyete bildir, kimse eğer şeyi.” dedim. “Ben araştırıyorum, Beşikdüzü ilçesini, Görele ilçesini.” Beşikdüzü ilçesinin köyleri bize yakın olduğu için bizimle ticari bağları var, gidiş geliş, ulaşım da oluyor. Türkeli dediğimiz bir belde var orada ve Şahmelik diye bir belde var... “Gittim oralara, kapı kapı gezdim, baktım, ne kadar siyah araba varsa, 24 tane siyah araba tespit ettim.” dedi. Bir tanesi Ören’deymiş. “Siyah araba tespit ettiysen Emniyete bildir, Emniyet eksper raporu yapsın; olur ya, değişim yapar, bir şey yapar, arabayla vurduysa eğer bunu yap.” dedim. Daha sonra bu, yukarıda Eynesil’de olan siyah arabaları önce... İşte, bir imam vardı, İbrahim Durukan “Onun arabası.” dedi, ben de “Şaban, İbrahim hoca buna vursa alır bunu götürür hastaneye bırakır, kaçmaz; bu adam, efendi bir adam.” dedim. Daha sonra, döndü doluştı, 24 tane araba, ona baktı, buna baktı; dedi ki: “Siyah arabayla benim aile içimden biri vurdu.” dedi “Kim?” dedim “Ağabeyimin oğlu, Berkay.” dedi. “Berkay nasıl vuracak, sizin siyah arabanız yok ki.” dedim. “O araba dedesinin.” dedi yani Muhammet Vatan’ın kayınpederinin siyah bir Doblo’su varmış, “Şoförlük öğretirken o vurdu buna.” dedi. “Şaban, bak, iyi düşün taşın; bu aile içinde bir olay, vurmuş da olabilir, vurmamış da olabilir, iyi bak. Hemen dedesinin arabasını eksper raporuna götür.” dedim. Bu, bir hafta sonra geldi “O değilmiş.” dedi. “Hangi araba?” dedim “O araba İzmit’teymiş.” dedi, İzmit’te oturuyor dedesi, araştırmış, iki gün önce gitmiş Eynesil’den İzmit’e, “İzmit’teymiş, başka araba.” dedi. “Sen bunu Emniyetle paylaşıyor musun?” dedim “Ben bulduktan sonra paylaşacağım.” dedi. Bu şekilde olaylar gelişti gelişti, yok şu vurdu, bu vurdu şeklinde olaylar aldı başına yürüdü.

Tabii, burada Emniyet, savcılık, Adli Tıp, sizler bir araştırma yapıyorsunuz. Neticede, tabii, bu olaya çok üzüldüm, ilçem adına üzüldüm. Neticede, marjinal grupların ellerine geçti, artık ne diyorlarsa onları söylemeye başladı, üzüldük. Burada kanunun üstüne kimse çıkamaz, kim olursa olsun. Bu neticede bir çocuk, sabidir, sabi olsa da olmasa da hepimizin çocuğu var, torunu var. Yani böyle bir şeyi gidip de iftirayla “Falanca çarptı, filanca çarptı.” diyemezsin. Benim bildiklerim bu kadar.

BAŞKAN – Coşkun Bey, kaza akşamı siz hastaneye geldiniz, orada herhangi bir kimseyle görüştünüz mü; savcıyla, doktorla?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Hayır, yok; kimseyle görüşmedim.

BAŞKAN – Peki, çocuğun naaşının bulunduğu odaya girdiniz mi, çocuğu gördünüz mü?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, girmedim; koymadılar, koymuyorlar kimseyi.

Sayın Başkanım, biz oraya her gün varırız, küçük ilçe.

BAŞKAN – Siz vardığınızda duyulmuş muydu, herkes duymuş muydu?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Duyulmuştu efendim, orası ana baba günüydü.

Sayın Vekilim Giresunlu, olayı bilir, bizim oralarda –sizin oralar da öyledir- birisi kaza, trafik kazası geçirse yahut ölse bile herkes, akrabaları, yakınları olduğu gibi hastaneye gider yani ataerkil yaşantı devam ettiği için. Yani buralar gibi değil. Bir bakarsınız, yaşlı, 90 yaşında bir bayan öldü, rahmetli oldu; hemen yakını gider, amcası, dayısı, komşusu hastaneye gider. Zaten ben olaydan aşağı yukarı yirmi-yirmi beş dakika sonra duydum. Orada ben kimseyle de görüşmedim, zaten kimseyle görüşemezsin ki orada.

BAŞKAN – Peki, teşekkür ediyorum Coşkun Bey.

Sayın Kılıç, buyurun.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Ben de aslında, Başkanımın sorusunu yineleyecektim. O gün müdahale odasına girdiniz mi Rabia Naz “Ex” olmadan önce?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, kimseyi almıyorlar. Zaten öyle bir talebimiz de olmadı. Olur mu öyle şey? Neticede orası doktorların acil müdahale odası.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Girmediniz yani.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Girmedim, ben doktor değilim, bir şey değilim.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Bir şey daha soracağım. Bu olaylar yaşandıktan sonra... Siz normalde Şaban Vatan’la görüşüyordunuz değil mi?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Görüşüyorduk.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Peki, ondan sonraki ilişkileriniz nasıl oldu? Şu an hâlen görüşüyor musunuz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, şu anda görüşmüyoruz. Neticede, Şaban Vatan bize demediğini bırakmadı, aileme, sülaleme demediğini bırakmadı. Şunu söyleyeyim: Ben aday olana kadar görüşüyorduk yani tekrar aday adaylığı için müracaat ettim, o zamana kadar rahat görüşüyorduk, konuşuyorduk; ondan sonra olayı farklı boyutlara

çektiler, sonra da bizimle bir daha görüşmedi. Ben Şaban'a dedim ki: "Şaban, eğer öyle bir şey varsa söyle, neticede bu hepimizin çocuğu, çocuğu biz de tanıyoruz, öyle bir şey varsa..." Şaban farklı boyutlara gitti, ondan sonra bir daha görüşmedik.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Sizin 2 oğlunuz var herhâlde?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – 3 oğlum var.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Allah bağışlasın.

Onlar ne yapıyorlar? Onlar Eynesil'de mi yaşıyorlar şu anda?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – İki Hollanda'da, çalışıyorlar, evlendiler, oraya gittiler.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kaç yaşındalar?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – En küçüğü 29-30 yaşında.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İsimleri ne?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Birinin ismi Oğuzhan.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – En küçüğünün mü?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok.

En büyüğü Mehmet Ali.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Yani 2'si yurt dışında, 1'i Eynesil'de mi?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Evet.

Oğuzhan, Hollanda'da, yurt dışında; Mehmethan da yurt dışında, Hollanda'da.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Teşekkür ederim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Başkanım, sorabilir miyim ben?

BAŞKAN – Tamam, buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ben hemen kaldığımız yerden devam edeyim.

Oğuzhan kaç yaşında şu anda?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Vallahi, öyle bir şey ki yaşlarını da unuttuk.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Doğumlarını da söyleyebilirsiniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Oğuzhan, 1987 doğumludur herhâlde.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mehmet Ali -Ali diyorlar herhâlde ilçede- kaç doğumlu?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – 1986 doğumlu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Diğer kaç doğumlu?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – 1991.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Onun ismi neydi?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Mehmethan.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bu Mehmethan ile Oğuzhan mı yurt dışında?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım.

Sorularıma devam edebilir miyim Sayın Başkan?

BAŞKAN - Tabii, buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam.

Biraz çok sorum var, hepsini aynı anda mı sorayım yoksa dönem dönem mi?

BAŞKAN – Yok, sorun, bitirin.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam, peki.

Şimdi, ilçede şöyle bir şey konuşuluyormuş, bir çocuğunuzu bu olaydan hemen sonra evlendirip yurt dışına gönderdiğiniz ilçede konuşuluyormuş. Hangisi bu, Oğuzhan mı, Mehmethan mı?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Mehmethan. Yani olayla ne alakası var, onu anlayamadım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hayır, ilçede söylenenleri ben söylüyorum.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, anlamadın şimdi. Mehmethan, altı yedi senedir Kayseri’den bir kızla görüşüyordu, biz bunları nişanladık, nişanladıktan sonra tabii kız, gelinimiz orada, Hollanda’da okuduğu için okulunu bitirsin, ondan sonra evlensinler dediler.

BAŞKAN – Jale Hanım, olayla ilgili sorular sorun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam, olayla ilgili soruyorum.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, hayır, ben Mehmethan’ı bu sene yazın evlendirdim; haziran mıydı, bayramdan önce miydi neydi, yeni evlendirdim daha Mehmethan’ı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Oğuzhan?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Oğuzhan önceden evlendi, çoktan evlendi o.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O daha önce evlendi?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Evet, Oğuzhan daha önce evlendi, çoluk çocuk sahibi oldu. Diğerini de bu sene, daha haziran ayında evlendirdim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sevda Hanım sordu ama bazı tanıkların ifadelerinde sizin müdahale odasında olduğunuzla ilgili ifadeleri var.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Tanıkların öyle ifadeleri varsa ispatlasınlar. Orada kamera var, başhekim var, doktor var. Oradaki şeye yani odaya kim olursan ol zaten sokmuyorlar, kapıda dikiliyor polis. Orası ana baba günü gibi olmuş, senin o müdahale odasına girmenin imkân ve ihtimalin mi var? Varsa, söylesinler, kaydı vardır.

BAŞKAN – “Girmedim.” diyorsunuz, evet.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Gittiğinizde kesinlikle öldüğünü söylüyorsunuz, siz gittiğinizde “ex” olmuştu, öyle mi?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, şöyle: Oraya vardık, orası tabii yakın olduğu için de Eynesilli çalışanlar da var. Orada “Ünal Kemal” diye ambulans şoförü vardı, tam çıktı şeyden, kapıda “Ünal, nedir durum?” dedim. Dedi ki: “Başkanım, ‘ex’.”

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Dışarıda öğrendiniz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Evet, dışarıda öğrendim ben yani “Ex oldu.” dedi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir de, şunu soracağım: Şimdi, anladığım kadarıyla, Atike Vatan ve Şaban Vatan’la ilişkileriniz oldukça iyi; diğer aile bireyleriyle, Muhammet Vatan ve Güler Vatan’la ilişkileriniz nasıl?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, şöyle: Muhammet Vatan da olsun, Şaban Vatan da olsun, bunlar kardeş; neticede, ilçede yıllardır beraber iş yaptılar, alüminyum doğrama gibi işler yaptılar yani pencere, pimapen gibi işler yaptılar. İşimiz olduğunda, genelde onlara yaptırıyorduk. Mesela, kapıda kendi oturma alanlarımız falan oldu, kapılarımızın, pencerelerimizin tamamını Şaban Vatan’a yaptırdım. İş olduğunda bile -abisinden yeni ayrıldı- diğer yerlerden, diğer ilçelerden soran olduğunda hep onları yani Şaban’ı...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İş ilişkiniz vardı yani?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – İş ilişkisi... “İş ilişkisi” derken benim kendi ticaretim değildi yani “Şaban daha uygun yapar, gidin ona yaptırın.” Abisinden ayrıldı, genelde bana gelen müşterileri... “Bana gelen müşterileri” derken bana soran olduğunda hep ona yönlendirirdik, kendim işlerimin tamamını ben hep Şaban’a yaptırdım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir ailece gidip gelmeniz var mı?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, ailecek gidip gelmemiz yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama herhâlde Atike Vatan’la böyle siyasi yönde de bir şeyiniz var?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yani siyasi olarak değil. Şimdi, şöyle bir baktığımızda, mutlaka ki insan her siyasiyle oturabilir. Biz bugün, sosyal demokrat arkadaşlarımızla oturuyoruz, CHP’li, İYİ PARTİ’li, MHP’li arkadaşlarımızla da oturuyoruz. İnsani ilişkiler başka bir şeydir, komşuluk, gidip gelme ilişkileri başka bir şey, siyaset başka bir şeydir. Hepiniz siyasetçisiniz, hepimizin siyasette rakipleri vardır, zaman zaman demiyor musunuz: “Ya, bırak şunu?” Tamam mı? Bunlar deniyor yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yok, yok, anladım da yani mesela Güler Vatan’la, Atike Vatan’la sizin şahsi görüşmelerinizi soruyorum.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok yani şöyle diyelim: Mesela Atike Vatan, daha öncelerde AK PARTİ ilçe yönetim kurulunda bulundu, onunla o toplantılarda görüşürsek görüşürdük.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Güler Vatan’la hiçbir görüşmeniz yok?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, bir şeyimiz olmadı yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam.

Bir de, mesela, olay sonrası yeğeninizin dükkânında bir toplantı yapmışsınız, bu söyleniyormuş ilçede.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Nasıl, toplantı mı?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani hemen olay sonrasında...

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, böyle bir şey yok efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – “Böyle bir şey olmadı.” diyorsunuz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Öyle şey mi olur ya? Toplantı, ne toplantısı? Ben anlamıyorum, kiminle yapmışız, nedir ya, böyle bir şey mi olur ya?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, Şermin Dede ve oğlunu tanıyor musunuz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şermin’i tanıyorum, oğlunu da tanıyorum. Yani benim tanımam şöyle: Benim evim de o güzergâhta. Benim evim az yukarıda, 800 metre mesafede; onun evi de 250-300 metre mesafededir. Şermin Dede’nin evi Şaban ve Muhammet Vatan’ın evlerinin yanındaki evdir. Yani sadece tanıma tanıyoruz, öyle bir bağımız yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Gidip gelme, öyle bir bağımız yok?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, Mürsel Küçük’al’ı tanıyor musunuz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Aynı güzergâhta, Mürsel de 50 metre, 100 metre aşağıda. Yani oradan geçip de... Dışarıdan göç olmayan, küçük bir yer Eynesil. Dedim ya, hâlâ aynı yaşantı şekli olan kişiler, orada birbirini tanımayan yoktur. Mürsel’i de tanırız, kendi hâlinde, mazlum bir adam.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mürsel belediyede hiç çalıştı mı?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Belediyede çalışmadı, bilmiyorum İŞKUR’dan çalıştı mı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İŞKUR’dan, daha önce bir başvurusu var ve siz almıyorsunuz siyasi görüşü farklı diye, olay sonrası hemen İŞKUR’dan işe giriyor belediyeye.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, efendim. Öyle şey mi olur efendim ya? Biz kimseyi bu zamana kadar siyasi görüşüyle... Orası küçük, herkesin akraba bağı vardır. Şimdi, ben bu seçimde zaman zaman... Siz de oy alıyorsunuz, hangi partidensiniz onu bilmiyorum ama diyelim ki soldansanız sağdan da oy alıyorsunuz, soldan da akraban vardır. Bu seçimde -kusura bakmayın- daha önce, 12 Eylül öncesi kavga ettiğim arkadaşlar bana oy verdi, CHP’liler bir sürü oy verdi; geldi, CHP’li adaya da AK PARTİ’liler verdi yani bunlar oluyor. Yani ben kesinlikle... Ha, o aileyi de sordunuz, şunu diyeyim: Kesinlikle hiçbir zaman bana oy vermemiştir, vermez de. Yani öyle bir aile ama mazlum bir aile, öyle siyasi değildirler; böyle, kökten gelme İnönücü, CHP’li bir ailedir ama efendi, dürüst bir ailedir, onu diyeyim yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ağabeyi var bir de Çetin Küçük’al isminde, onu da tanıyorsunuzdur o zaman?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Tapuda çalışıyor; bir ağabeyi daha vardır, öğretmendir. Yani tanımamak diye bir şey yok, yolunun üzerinde.

NECATİ TIĞLI (Giresun) – Herkes birbirini tanıır ilçede.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Herkes tanıyor birbirini efendim.

NECATİ TIĞLI (Giresun) – Zaten ne kadar nüfusu var.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yani şöyle ki: Gördünüz 7 bin nüfuslu bir ilçe. Orada insanlar birbirinin düğüne gidiyor yani öyle...

NECATİ TİĞLİ (Giresun) – Bir de Belediye Başkanınız zaten, mecburen insanlarla iç içe olmak zorundasın.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yani tanıyorsun, tanımamak diye bir şey yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz hiç şey düşündünüz mü yani bütün bu olup bitenler dolayısıyla seçimleri kaybettiğinizi düşündünüz mü?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Hayır, efendim yani neticede siyasiyiz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çünkü o dönem Başkansınız, değil mi?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ben şuna gelirim: Yani kaybettiği seçimde hiç kimse bahane aramasın, hiç kimse bahane aramasın, mutlaka ki bir şey vardır. Siz de vekillerimizsiniz, sizi seçerken... Ben şöyle diyorum: Beni üç dönem Belediye Başkanı seçerken o vatandaş iyiydi de şimdi oy vermediği zaman mı kötü? Yani ben hiçbir zaman öyle düşünmedim. Mutlaka, parti içerisindeki çekişmeler vardır, dışarıdan vardır, bir şeyler vardır, hiç öyle bir mazerete de girmedik. Vatandaşımızın teveccühüdür, bu sefer “Seni üç dönem seçtik, bu sefer de şeyi seçeceğiz.” diye karar vermişler. Benim öyle bir değerlendirmem olmadı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sonuçta, öyle bir değerlendirme yapmadınız.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, öyle değerlendirme olmaz seçimde, siyasette.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir de, şeyi sormak istiyorum size: Daha önce “metruk bina” diye bu olayda sürekli adı geçen binaya uzun süre ruhsat vermediğiniz ama hemen bu olaylardan sonra yıkımıyla ilgili kararı verip... Onu da bir dinlemek istiyorum sizden.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, efendim, bilmiyorum içinizde inşaat mühendisi var mı, belediyeci var mı?

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Evet, ben inşaat mühendisiyim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ben belediyeciyim, yirmi yıl belediyede çalıştım, bilirim işleyişi.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ha, çalıştıysanız bilirsiniz, belediyeye yıkımın hiçbir alakası yok, hiçbir alakası yok. Orada bir metruk bina. Aslında, bina metruk değildi, binada göç duruyordu ama binayı yer sahipleri müteahhide kat karşılığı vermişler. Bunlar projelerini getirdi -ben binanın yıkılmasını değil, binayı yıkar yıkamaz kendine aittir, alır tedbirini yıkar, o bir şey değil- İmar Kanunu’na göre projede eksikler var, diyorum ki onlara: Ya, şu eksiklerinizi tamamlayın. Yani, efendim, inşaat mühendisisiniz, yeni imar yönetmeliklerini bilirsiniz. Yani “Şurayı şöyle yapın, burayı böyle yapın, getirin, tamam mı?” diye bu şekilde... Bizde 5 kattır, olmayan kat, 6 kat istediler. Ya, olmaz yani 6 kat niye verelim ki sana, kanun, Çevre Bakanlığı bize 5 kat vermiş. Yani ilçemizde 5 kattan yukarı bina yok. Bunlar projeyi kendileri geciktirdiler, ben değil. Yani imara aykırı bir proje getirselersiz imzalamam ki ben, kim imzalar bunu? Size kanuna aykırı bir şey getirselersiz imzalar mısınız? Daha sonra bunlar binayı yıkmak istediler kendileri. Dedim ki: “Binayı ister yıkın, ister yıkmayın, belediyenin öyle bir şeyi yok. Siz kendiniz gidersiniz, şeyden düşürsünüz. Yani bu binayı yıkma ya da yık diye bir şey diyemeyiz.” Daha sonra bunlar yıkmak şeyi yaparken savcılık el koydu yani şikâyet üzerine, herhâlde Şaban Vatan “Böyle böyle...” dedi diye. Savcılık el koyunca bize yazı yazdı “Buraya kesinlikle inşaat yaptırmayın ve binayı da yıktırmayın.” diye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Dosyada var bu karar.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Vardır efendim, bir şey gelmiştir yani o...

BAŞKAN – Var, var.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tabii, tabii, ben var diye söyledim.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, daha sonra, nedir? On on beş gün geçti, geçmedi, tam şeyini bilmem, savcılıktan bir yazı daha geldi “Artık inşaata ruhsat verebilirsiniz.” şeklinde. Çünkü “Onu sen yık, yıkma.” diye bizim belediyenin de bir yetkisi yoktur.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ruhsatı olay sonrasında verdiniz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ama olay sonrası değil efendim, burada bir yanlışlık var. Bakın, şimdi “Olay sonrası...” diyorsunuz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ne zaman verdiniz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ruhsatı zaten çoktan vermişiz.

BAŞKAN – Bir sene sonra falan, değil mi?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – 21 Eylül 2018, ruhsat tarihi.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Bakın, şimdi, şunun için diyorum efendim: İmar planının... Müracaat tarihine bakın. Ruhsatı vermek başka, binayı yıkmak başka. Diyorsun ki: “Projen var, projeni tamamla.” Tam 3 defa proje değiştirdi bunlar. Şeye ne zaman müracaat ettiğine bir bakın bakalım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çok önce yapmış, siz vermemişsiniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Vermedik değil; efendim, projede 3 defa kat fazlalığı yapmış. 6’ncı kat... Hatta, vardır, eğer şeyse onu bulsunlar, biz çizmişizdir kırmızı kalemle, bunları yap demişizdir. Altına yazmışızdır, mutlaka kırmızı kalemle yazarız mesela “Şu projede idare odası yok, yönetim odası yok, enerji kabinleri yok.” gibi. Bunları diyorsun. Asansör küçükse “En azından sedye girecek şekilde yapın asansörü.” diyorsun. Tabii, biliyorsun, müteahhitler küçük yapılar yani parayı az verip çok kazanmak için. Yani kesinlikle öyle bir şey yok. Zaten orada var “Savcılığın şeyiyle beraber yıkabilirsiniz.” diye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Savcı telefonla veriyor.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Telefon değil, yazıyla efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir de aynı şekilde, ruhsat konusunda sorun yaşayan Eynesil Apart var, o da uzun süre... Biliyor musunuz Eynesil Apart’ı?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Apart olarak hafızamda o kadar...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Otel tarzı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evet. Güler Vatan’ın iş yeri olduğu söyleniyor, o da ruhsat alamıyor uzun süre, sonra verdiniz mi ruhsat?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok efendim. Ha, dur, dur, ev zaten yapılmış ev. Pardon, Hasan Okur Caddesi’nde, tamam. Şimdi, Hasan Okur Caddesi’nde ev yapılmış, daha önce onlar altını, asma katı yurt yapmıştı, ruhsat falan hiçbir şey vermedik.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sonrasında da vermediniz, öncesinde de? Şu anda ruhsatsızsınız...

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, yok, hayır, ruhsat... Kanuna aykırı. Bir de öğrenci yurtları konularını alıp Millî Eğitime verdikleri için biz rahatladık. Oranın yani yurtların ruhsatlarını belediye vermiyor. Yani o konuda kesinlikle de vermedik. Hatta, zaman zaman Muhammet “Niye ruhsat vermiyorsun, niye etmiyorsun?” diyordu. Ha, de ki: “Öğrenciler geldiği için...” Çünkü o önceden açılmış. Sadece o da değil, onun gibi olan bir sürü apart yapılmış, yüksekokul öğrencisi barındıran yerler var. Biz şöyle dedik: Ya, tamam, biz görmeyelim. Çünkü beş altı senedir işletiyor onlar orayı, onun gibi bir sürü arkadaşlarım var. CHP yönetiminden arkadaşlarımın da yurtları var ama öğrenciler geliyor, 1.200 öğrenci var ilçede. E, bu öğrencilerin yatacak kalkacak yeri yok, yurt yetersiz, hep de kız öğrenci. Yani o şekilde. Diğerlerinin hiçbirine vermedik; sadece ona değil, Eynesil’de hiçbir yurda -çünkü mevzuata uygun değil- ruhsat vermedik.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Benim son sorum olacak: Şimdi, 2 kez ben sizin açıklamanızı gördüm medyada. Bir tanesinde, ilk gece bir videonuz var işte “Bu bir facia.” diye anlatıyorsunuz hararetili hararetili ama bir süre sonra farklı bir şekilde açıklama yapıyorsunuz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Nasıl?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani sosyal medyada görüntülerinizi izledim, bilmiyorum.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ha, Adli Tıbbı gittikten sonra geldi orada bir basın mensubu -basın mensubu değil de- dedi ki: “Ne diyorsun?” Ben de aynen dediğim cümleyi söylüyorum... Üzüldük. Tabii, neticede çocuğu her gün görüyoruz, arkadaşımızın kızı. Dedim ki: Ya, adliyenin ve Emniyetin -aynısını diyorum- el koyduğu bir olayda gördüğün yok, duyduğun yok, gidip de bir beyan vermen orada neticede...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yok, bayağı “facia” falan gibi bir ifade kullanmışsınız.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, öyle “facia” falan demedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ben kendim izledim.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok yok, orada varsa öyle değil. Üzülümüşüm orada, gönderdikten sonra geldi. Yani hangimizin haddine Emniyetin ve savcılığın el koyduğu bir şeyde görüş beyan etmek. Soruşturulsun, araştırılsın, ondan sonra desin. Benim orada kullandığım cümleyi iyi biliyorum ben. Yani, neticede, ben de izlediğim için biliyorum, o anı bilmiyorum tabii de daha sonra ben de izledim onu “facia” demedim, “Üzüldük.” dedim, “Emniyet ve savcılık araştırmasını yapar, neyse olayın şeyi söyler.” dedim. Yani orada ben diyeceğim daha başka?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İkinci açıklamanız da çok enteresan. Aylar boyu sessiz kaldıktan sonra, biz Araştırma Komisyonu olarak oraya geldiğimiz gün Mavi Balina olayıyla ilgili bir açıklama yapıyorsunuz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ya, bana kimse...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Niye öyle bir şeye gerek duydunuz? Bana çok ilginç geldi.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, hayır, Independent aradı... Bu zamana kadar arayıp da kimse bana bir soru sormadı. Ne bir gazeteci, ne bir başkası, ne odur, ne budur, kimse arayıp da “Burada bir şeyiniz geçiyor, nedir bu?” diye bana bir soru sormadı. Emel...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Önemli değil yani.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, hayır, Independent’tan Emel Hanım’mış. “Ben buradanım.” dedi. Ben teşekkür ederim sana. İlk defa siz beni arayıp bana böyle bir şey soruyorsunuz. Bu zamana kadar, bir sürü gazete var, basın var, niye gelip de “Arkadaş, şurada bir sürü iftiraya uğruyorsun. Burada belediye başkanlığı yaptın, bu olayla ilgili duyumun var mı, nedir?” diye -yani kayda değer duyum tabii, öyle safsata duyum değil de- hiç sormadınız dedim. Ya, hiç sormadılar, hiç kimse sormadı. Ben Emel Hanım’a -Emel Hanım herhâlde, Emel bilmem ne- teşekkür ettim. Bana şunu sordu: “Yok şudur, filan yerde...” Ben üzüldüm yani dedim ki: “Ya, ben Eynesil’le ilgili...” Açıklama siz geldiğiniz için değil, ben onun hiç farkında bile değilim yani. O arayan ilk basın mensubu olduğu için... Biraz sonra basın da sana soru soracak “Konuşmak istedik, konuşmuyor.” cümlesi olacak. Öyle şey mi olur ya? Öyle bir şey olmadı bu zamana kadar.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mavi Balina’ya niye... Yani niye böyle bir açıklama yaptınız.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ben soruşturmaları için dedim ki: “Şunu da dikkatine alsanız: Rabia Naz, Mavi Balina benzeri oyunlar oynuyordu. Bu, internet sitesinde vardı, bir sene kadar kaldı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz sadece ona dayanarak...

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Tabii, tabii, ona dayanarak... Başkanım, şifresi bilinemediği için bir sene kadar o oyun kaldı, ondan sonra silinmiş, ben bilmiyorum, ben teknolojiyi, telefonu pek kullanmıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İşte, biri mi söyledi bu oyunu oynadığını?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, görüyorsunuz orada. Zaten herkesin elinde, oyunu herkes gösteriyordu o zaman. Yani “Bunu da oynuyordu.” diyordu birileri.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım da Rabia Naz’ın oynadığını nereden biliyorsunuz, onu soruyorum.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Sayfasını açtığınız zaman görüyorsunuz ya.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz açtınız mı, sayfasını mı açtınız?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ben açmadım, ben bilmiyorum onu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım da yani şimdi ben mesela...

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Birileri...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İşte, ben, şimdi “Coşkun Somuncuoğlu Mavi Balina oynuyor.” diyebilir miyim?

BAŞKAN – Facebook sayfasında.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Hayır ama var orada, Rabia Naz’ın şeyi diye açıp gösterdiler oradan.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kim gösterdi?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Eynesil’de vatandaşlar.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ha, yani “Oynamış.” diye bir sosyal medya paylaşımı mı gösterdiler?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Sosyal medya paylaşımını... Kızın, rahmetlinin o zaman şeyine girdiklerinde orada gösterdiler “Böyle, Mavi Balina oynamış.” diye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – “Benim tespitim bu.” mu diyorsunuz? Yani o tespitte mi bulunuyorsunuz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – “O tespit...” derken ben, bu da araştırılsın dedim yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Dolayısıyla intihar olduğunu düşünüyorsunuz olayın.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Bak, şimdi, Sayın Vekilim, burada...

BAŞKAN – Hayır...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani, şimdi, Mavi Balina oynayanlar intihar ediyor diye bir algı var.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, intihar eder etmez... Ben, bu da araştırılsın dedim. Ben, intihar yahut araba çarpmış gibi bir şey demedim. O, neticede, Adli Tıbbın, savcılığın, Emniyetin yapacak olduğu araştırmanın sonucunda belli olacak. Yani orada ben ona bir şey demedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Peki, Jale Hanım.

Filiz Hanım, buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Teşekkürler Sayın Başkan.

Hoş geldiniz Coşkun Bey.

Şimdi, o son noktadan gidersek aslında “Hem yargının, Emniyetin el attığı bir şeyde görüş beyan etmek olmaz.” demişsiniz ama “Mavi Balina” diyerek de bir şekilde görüş beyan etmişsiniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – “Mavi Balina’yı da dikkate alsınlar.” dedim. Dikkat edin, bakın, ben...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – İşte, o da bir görüş beyan etme ve yönlendirme olabiliyor.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ama yönlendirme değil.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Hani, sadece bundan sonrasında siz de dikkat ederseniz iyi olur, onun için söylüyorum.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ama bakın, şimdi, şunu dedim, yanlış anlamayın, cümlelerimize dikkat edelim. Beni bu zamana kadar bir siz çağırdınız, bir de basından o aradığı için ben dedim ki: Mavi Balina oyununu da dikkat edilsin. Sadece dediğim bu.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Anladım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz hiç Emniyete çağırılmadınız mı hiç ifade için daha önce?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, hayır, niye çağırılacağı ben Emniyete, ne işim var Emniyette ya?

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ha, siz hiç ifade vermediniz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani ilk kez bizimle görüşüyorsunuz.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, şimdi, Coşkun Bey, bu Komisyon özellikle, hani, siyasi erk sahibi kişilerin yargıya etkisi ya da yurttaşların biraz yargının bağımsızlığından duyabileceği şüphe, bazı olayların, çocuk ölümlerinin, özellikle şüpheli çocuk ölümlerinin karartılmaması, bunun bir şekilde incelenmesi için kurulan bir Komisyon, bu yüzden kuruldu.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Çok güzel.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Şimdi, Rabia Naz'ın ölümünün ardından da kamuoyunun temel şüphesi, bu ölümün karartılacağı iddiasıydı, böyle bir şey vardı ortada. Bu konuda da sizin ve Nurettin Canikli'nin isimleri geçiyordu; bu, sürekli basında yer alan bir şey olduğu için söylüyorum. Hatta, Muhammet Vatan'la görüşmeler ayarladığımız iddia edildi. İddiaları söylüyorum çünkü biz de Komisyonuz ve bunları sormak durumundayız size. Bu konuda siz kamuoyuna herhangi bir açıklama yapmadınız. Yani sizinle ilgili bu iddialar dolaştı, hani, belki size gazeteciler gelmedi, kimse size mikrofon uzatmadı ama siz de bir açıklama yapmadınız.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yani her şeye, her dedikoduya...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Hatta, böyle, gazetecileri azarlayan birazcık görüntüler de var diyorlar. Açıkçası, ben görmedim, hani, şey yapmak istemem.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Gazeteciyi niye azarlayacaksın ya?

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Bu konuda neden bir açıklama yapmadınız? Yani sizi bu hiç rahatsız etmedi mi?

Bir de Nurettin Canikli'yle yaptığımız telefon görüşmelerinizin kamuoyuyla paylaşılması yönünde bir talep aldınız mı?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, şöyle diyelim, önce Nurettin Bey'den başlayalım: Gazetecileri azarlama olayı kesinlikle... Bu yalanlar bu kadar ucuz olmasın. Yani bir gazeteciyi niye azarlayacaksın, niye bağıracaksın? Yani neticede, adam görevini yapıyor ama kanun içinde yaptığında, kanun dışına çıkarsa o ayrı. Gelip seninle röportaj yapmayı teklif eder, sen de kabul edersin, etmezsin, bu kadar yani. Öyle bir şey olmadı.

Tabii, yer ve zaman da önemli. Yani, şimdi siz Komisyondasınız, şuradan birisi, kendi seçim bölgenizden birisi -yani kapıda değil, burada, burada- gelip “Vekilim...” derse, ne dersin? “Çık dışarı, sonra görüşürüz.” dersin, değil mi? Yani bu, bu.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yok, tamam, bunu geçelim.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Onu geçelim.

Yani şuna gelelim, iki: “Basın açıklaması.” diyorsunuz. Ben ne için basın açıklaması yapacağım, ona bakıyorum. Ben sadece bir basın açıklaması değil... Türkiye Gazetesi'den, TGRT'den Cem Küçük bir açıklama yaptı “Başkanın yeğenimiş.” diye. O bahsedilen çocuk yeğenimin oğlu. Ben de aradım kendilerini. Görüşüyoruz, Eynesilli kendisi. “Ya, Cem, sen bu bilgileri nereden aldın?” dedim. “İşte, oradaki bir yerel basından.” dedi. “Ya, bunu adliye ile Emniyetten alsaydın ya, bana da sorsaydın ben de söylerdim sana.” dedim. Bu işi anlattım. “Ya, bana böyle söylediler” dedi. “Bak, bu bir çocuk ölümü, bu ‘demiş’le, ‘mış’la olmaz yani gelin-kaynana dövüşü gibi olmaz bu iş. Yani neticede, bir ölüm var, bir çocuk var bunun ucunda. Bunu iyi bir araştırın.” dedim. Sonra dedi ki: “Sen de yaz araştırmanı,

seninkini de yayınlayalım.” “Ya, böyle baskıncılık olmaz. Tamam, yazacağım, göndereceğim.” dedim, yazdım, gönderdim. Kendisine aynen anlattıktan sonra şunu dedim ve ben şimdi burada da söylüyorum: “Bak, Cem Küçük...” Komisyonuma da aynısını diyorum.

Kusura bakmayın, belki ses tonum yükselir ama özür dilerim Başkanım yani şey olarak değil.

BAŞKAN – Rahat olun Sayın Başkanım, rahat olun.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Eğer benim ailemden herhangi birisinin -bu yeğenim de olsun, oğlum da olsun akrabam da olsun, ben de olayım- bu olayla ilgili milyonda 1 -ister atlama olsun, ister araba çarpması olsun- ilgisi, bilgisi varsa biz de bunu saklıyorsak, bir yere baskı yapıyor veyahut da şu bu diye çocuğu saklayıp ediyorsak Cenab-ı Allah -ben inanan bir insanım, sonsuz, kadere de inanırım- başta beni helak etsin, ondan sonra o sakladığım çocukları helak etsin, kendi çocuklarını da helak etsin ama eğer böyle bir şey yok da bunu sadece başka amaçlarla... 24’üncü olarak benim ailemi seçtiler...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – 24’üncü?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – 23 kişiyi daha önce suçladılar, 23 kişiyi. Dedim ki: Eğer böyle bir şey yoksa Allah onu helak etsin, çocukları yine yaşasın ama onu helak etsin. Her namaz sonrası da beddua ediyorum, her namaz sonrası. Eğer benim varsa bakın, milyonda 1 diyorum... Ya, bu çocuk ya, torunlarımız var, çocuklarımız var. Ya, insan nasıl yine bunu gidip de.. Siz siyasisisiniz, biz şimdi neye geliriz? İl başkanları, ilçe başkanları, belediye başkanları olarak buradaki milletvekillerine gelip “Benim ilçemin şu sıkıntısı var, bu sıkıntısı var.” deriz, imkânlar ölçüsünde yapılmaya çalışılır, değil mi? Size böyle bir talep gelse diyelim ki bir belediye başkanından, ilçe başkanından, “Ya, böyle böyle, bunu siz karartın, edin.” derse ne dersiniz ya? Soruyorum ya, böyle bir şey olur mu ya? İmkân ve ihtimal yok ya!

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Coşkun Bey, tamam.

Nurettin Canikli’yle telefon görüşmelerinizin kamuoyuyla paylaşılması yönünde bir talep geldi mi size?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, öyle bir şey gelmedi.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, siz o ilçede olan her olayda hastaneye gider misiniz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Gideriz.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Gidersiniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Eynesil’de şöyle: Ben değil, herkes gider.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Anladım, onu söylemiyoruz zaten.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, bak, orası küçük yer. Diyelim ki herkes farklı düşüncede de olsa bile, kimi CHP’de kimi MHP’de kimi AK PARTİ’de, kimi İYİ PARTİ’de olsa bile mutlaka ve mutlaka cenazeler bizde çok önemlidir, düğünler önemlidir.

Şimdi, Sayın Necati Vekilim de bilir yani cenaze olduğu zaman biz ta Giresun’a gideriz yani illa şey değil, gelir oraya gideriz, hastaneye gideriz. Şimdi zaten, hastanede ziyaret etmediğin zaman “Ziyaret etmedi” olur, ister başkan ol ister akrabası ol. Orada düşüncesi, fikri hiç önemli değil.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Sizden veya ailenizin herhangi birisinden DNA örneği alındı mı?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Benim yeğenlerimden almışlar.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yeğenlerinizden almışlar, isimleri?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Oğlumdan almış, diğerinden almış, diğer yeğenimden almışlar, almışlar.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, sanıyorum, oğlunuz Rabia'yı en son gören kişi olduğunu söylüyor.

BAŞKAN – Ali...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Mehmet Ali...

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Vallahi, ben o kadar sormadım. Şimdi dışarıda...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Hayır, o size herhangi bir şey anlatmadı mı?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, ben bu konu üzerinde hiçbir şey konuşmam.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki ama küçük bir kasabada...

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, şimdi, anlamadım. Şimdi, onu bana değil, size geldiği zaman Ali'ye sorarsanız.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yok, ona sorarız da biz size gelip de...

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yani öyle bir şeyimiz olmadı. Ben Ali “Nedir, neyin nesidir?” diye... Ben araştırma komisyonu değilim ki yahut da savcı değilim, Emniyet yetkilisi değilim. Yok, ben öyle bir şey sormadım.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Benim oğlum ölen birisini görse eve gelir ve sonrasında “Ben onu görmüştüm, şuraya şuraya gidiyordu, böyleydi” diye anlatır; bu, hayatın olağan akışıdır.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Vallahi, biz zaten oğullarımıza...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani bu bir sorgu olarak değil. Hani, iletişiminiz iyi olmayabilir belki.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, siyasisiniz. Şimdi şunu diyeyim: Oğlumla evlerimiz ayrı, o da evli barklı, zaman oluyor ki ayda bir, on beş günde bir görüyoruz. Yani çünkü o evine gidiyor, biz gece geliyoruz; saat on birde geliyorsun, on ikide geliyorsun, sabah erken gidiyorsun, geç geliyorsun. Yani onun haricinde de bizim öyle bir şeyimiz pek olmadı.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Anladım ama bu olay, ufacık bir yerde çok fazla sizin adınızın da geçtiği bir şey olduğu için hiç mi konuşmadınız karşı karşıya gelip?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ya ben “Niye, nedir?” diye...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Önemsemediniz o zaman.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yani önemsemedim.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani “Zaten bunlar ciddi şeyler değil.” mi dediniz?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ben, şimdi, adliye değilim, polis değilim, gidip birilerine desem “Şu nasıl olmuş, bu nasıl olmuş, şu nedir?” diye, o benim görevim değil ki.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yok, aile arasında konuşulur belki.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, aile arasında biz onları konuşmayız efendim. Bizde biraz ataerkil yapı vardır, öyle şey değildir yani. Bizde böyle, kadın, erkek farklıdır. Yani öyle şey değildir. Biz otururken... Yok, yok, öyle şey kesinlikle...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Oğlunla erkek erkeğe...” dedim zaten.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, hayır.

BAŞKAN – Konuşmamışlar.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Tamam.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Devlet, Osmanlı ciddiyeti bizde aynen devamdır, öyle.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Tamam.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama sonuçta, çocuklarımızı korursunuz, yani konuşursunuz yani doğal bir şey bu.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Tabii, yapacaksın, görevin; okutacaksın, edeceksin; babalık hakkın vardır yahut atalık hakkın, onları yapacaksın.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ben çok özür dilerim, şeyi kaçırdım...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Bitiriyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Pardon, çok özür diliyorum.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Genel olarak, neden böyle olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Yani niye böyle çalkalandı ve böyle oldu?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, bu çalkantiyla ilgili şöyle diyelim, benim kendi görüşüm ve duygum, bunu şey olarak söylemiyorum: Kızın anası -eczanede çalışıyor- Atike Vatan “Ben bağırdım da kızım gitti intihar etti.” diye bunu bir iki ay böyle söyledi. Bu şekilde: “Ben bağırdığım için...” Kendisinde bir suçluluk psikolojisi başlatmış, bunu Şaban’ın kendi anlattı. “Kızım intihar etmedi, sen bağırdığın için değil, kızıma araba çarptı.” Yani böyle bir şeyi... Ondan sonra döndü, hanımını suçluluk psikolojisinden kurtarmak için “Ya, araba çarptı, düştü.” dedi. Onu yukarısı, Adli Tıp bilir. Bu suçluluk psikolojisinden kurtarmak için “Araba çarptı.” olayını önce büyük kamyon, sonra siyah Doblo, onlar da şey edilince sonra beyaz araba, sonra kamyonet... Bunlar hep savcılık kayıtlarında vardır kendi beyanlarıyla beraber. Yani olay, suçluluk psikolojisinden kurtarmak için... Ben şunu derim ki: Mesela, o zaman ağabeyi de evdeymiş, öyle diyorlar yani ağabeyi de evdeymiş. Yani bunlar da bir araştırılrsa daha iyi olur gibime geliyor.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – O anda mı, olay anında mı?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Tabii, tabii, ağabeyi evdeymiş yani şeyde. “İfadeye alındın mı, alınmadın mı?” diye kimseye sormam, sormadım da; o benim görevim değil ki çünkü Emniyet, savcılık bunu gizli yapıyor. Benim kanaatim, o suçluluk psikolojisinden kurtarmak için bu... Aldığımız duyular tabii. Atike Hanım zaten 2-3 defa da intihara teşebbüs etmiş geçmişte.

BAŞKAN – Hayrettin Bey, buyurun.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Aslında soracağım soruları, hazırladığım soruları hemen hemen sordular. Ben, tabii, Somuncuoğlu ailesini bilirim Eynesil’de. Servet Somuncuoğlu -TRT’den- genç yaşta rahmetli oldu ama dünya çapında çok önemli bir araştırmacıydı.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Öz yeğenimdir. Somuncu Baba’nın torunuyuz.

BAŞKAN – Somuncu Baba’nın torunu değilsiniz de rahmetli Servet akrabanız mı olurdu?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Öz yeğenim. Somuncu Baba’nın öz torunuyuz.

BAŞKAN – Öyle değilsiniz, onu geçelim de.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Öyle, çıkardık efendim; Malatya Darende’den çıkardık.

BAŞKAN – Peki, tamam.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Sadece bir iki eksik kaldı gibi. Atike Hanım AKP Kadın Kollarına sizin yazdığınızı ifade etti çok açık olarak.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – 1’inciye değil, 2’nciyi ben talep ettim.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Siz yazdırmışsınız, evet.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yani yönetim kurulu yapılırken şeyini ben talep ettim. Orada kadınlardan da olsun, her partide olduğu gibi...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Yok, başlangıçta biraz önemsemeyiz gibi davrandınız onlara karşı ama sizin yazdığınızı ifade etmiş, doğru demiş yani.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, önemsemeyiz gibi davranmadım hiç, hiç davranmadım efendim.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, anlaşıldı.

Bir de bu Filiz Hanım’ın sorduğunun devamı olarak söyleyeceğim -biraz sonra Mehmet Ali gelecek, Mehmet Ali’ye de soracağız da- gerçekten “Son olarak dondurma yerken gördüm.” diyen bir kişi, kendi annesine babasına; babasına olmazsa, annesine, ailesine hiç anlatmamış olabilir mi? Yani biraz zor geliyor bana, on dokuz ay oldu.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Şöyle efendim, bakın: Yanlış anlamayın, bizim biraz ketum yapımız vardır. Dışarıdaki olayı hiçbir zaman biz aile içerisinde tartışmayız. Ben onun için demiyorum, diğer olan olayları da.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ama aile içinde olan bir olay değil bu.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, anlamadım, dışarıdaki herhangi bir şeyi evde taşımamız, götürmeyiz.

Babam da yirmi beş sene belediye başkanlığı yaptı. Biz hanımımızla -benim hanım rahmetli oldu- hiçbir defa belediyeye ilgili konuyu evde konuşmamışızdır. Yeğenlerimle konuşmam, kardeşlerimle konuşmam çünkü kendi görev şeyimizdir ama ailevi konularımız olduğunda söyleriz. Ben Ali’nin gördüğünü daha sonra dışarıdan duydum yani “Ali görmüş.” diye. “Gördüyse söylesin, konuşsun.” dedim ben de.

BAŞKAN – Gördükten sonra sormadınız mı Ali’ye?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, sormadım efendim.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Ben teşekkür ederim, sağ olun.

BAŞKAN – Jale Hanım, buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz biraz önce konuşurken ben size sordum “Atike Hanım’la, Güler Hanım’la tanışıyor musunuz? diye “Biz sadece toplantılarda görüşüyoruz.” dediniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Toplantılarda görüşüyoruz, evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama şimdi bu çok duygusal bir ifade yani siyasi bir toplantıda mı söylediniz size “Ben bağırduğum için intihar etti.” diye?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, o demedi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Söz öyle dediniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok. Bakın, zaten ondan sonra toplantılara gelmedi. Sadece Şaban Vatan şunu dedi... Atike’yle konuşmadık, burada bilgi kirliliği olmasın.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Öyle gibi ifade ettiniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, değil. Bakın, bilgi kirliliği olmasın. Şaban Vatan’la konuşuyoruz; “Atike’de ‘Ben eczanede bağırardım da ondan dolayı benim kızım intihar etti veyahut da atladı.’ düşüncesi hâkim olmuş.”

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bunu Şaban söyledi size.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Tabii, Şaban dedi, Atike değil. Ben evlerine bir defa gittim, o da taziyeye gittim; onun harici, evlerine gitmedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım.

Çok özür dilerim, başta bir şey söylediniz “Berkay’a araba kullanmayı öğretiyormuş.” diye. Kim dediniz? Onu kaçırdım ben.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Berkay’ın dedesi vardı Ahmet Bey diye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Berkay’ın dedesi yani Şaban ile Muhammet’in babası.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Yok, Berkay’ın dedesi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Berkay kim?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Muhammet’in oğlu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani Güler Vatan’ın babası.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – Güler Vatan’ın babası. Şaban aile içerisinde olduğunu, Berkay’ın olduğunu dedi; daha sonra geldi “Berkay değilmiş.” dedi. Araba iki gün önce İzmit’e gitmiş, siyah araba onda var ya, Doblo.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yok, bir şey dediniz, biri araba kullanmayı öğretiyor dediniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – İşte, Berkay’ın dedesi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Güler Vatan'ın babası.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU – “Güler Vatan'ın babası torununa -Şaban'ın ifadesini söylüyorum- o alt yolda araba kullanmayı öğretirken vurdu, orada bıraktı, korktu, kaçtı.” Ben de hatta kendine dedim ki: “Bak bu aile içi konu, iyi tespit et. Arabasında vuruk olup olmadığını Emniyet şey yapsın.”

BAŞKAN - Ne zaman oldu bu olay?

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –İki ay sonra oldu.

BAŞKAN - Olaydan iki ay sonra.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Evet. Ama şimdi şu oldu...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir Bilgehan'dan söz ettiniz orada.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Bir dakika efendim, soruya cevap vereyim. Bilgehan derken siz yanlış şey yapmayın.

Daha sonra, bir hafta sonra geldi “Bu değilmiş.” dedi. Nasıl tespit ettin dedim ben de Şaban'a. Ahmet ağabey Kocaeli'ye, İzmit'e -orada oturuyor ya- iki gün önce gitmiş arabasıyla, onu tespit etmiş; o değil demiş, başka arabalara bakıyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani Güler Vatan'ın babası Ahmet Bey.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şimdi biz isimleri bilmediğimiz için, kusura bakmayın.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Ahmet Bey Güler Vatan'ın babası ama Şaban öyle deyince ondan önce şey gitmiş, o kendi duygusu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Yani o şekilde araba sürme şeyi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şöyle bir şey kullandınız, ben orayı kaçırdığım için tekrar dinlemek istedim “Biri araba kullanmayı öğretiyormuş, Bilgehan varmış.” falan dediniz, Bilgehan'dan da söz ettiniz, o arada bir şey söylediniz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Yok, değil. Efendim, yanlış anlamayın ya, burada kaydediliyor.

BAŞKAN – Kaydediliyor evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O zaman ben yanlış anlamışım.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –“Bilgehan” demedim, yanlış anlaşılıyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım, tamam, doğrudur.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Bakın, önce “Bu araba.” dedi. Deyince de arabanın olmadığını sonra tespit ediyor, sonra başka siyah Doblo arabalar aramaya çalışıyor, o yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O başka siyah arabalarla ilgili... Bilgehan'la ilgili orada bir şey söylediniz; onun mu, bir ortağının mı var arabası diye.

BAŞKAN – Şimdi “Söylemedim.” diyor, tekrar bakarız şeye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İddialardan biri o çünkü de onun için merak ettim. Bilgehan'ın ortağının bir siyah Doblo'su olduğundan sürekli söz ediliyor yani o saydığınız Doblo'lar arasında.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Ha, o 24'üncü bulunan araba. Bu Emniyette yazıyordur. Ben o kadarına şey yapmadım. Ben dedektif değilim ki bir şey olduğunda araştırırım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hiçbirimiz değiliz.

BAŞKAN – Başka var mı arkadaşlar soru? Yok.

Coşkun Bey'e teşekkür ediyoruz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Ben teşekkür ederim Başkanım. Yani çok üzüldük, üzülüyoruz da. Her gün yavrumuzun ölümüyle ilgili, bunu bir sürü değişik kanallara çekip Türkiye'de kaos yaratmaya çalışan insanlar var. Üzülüyoruz yani ilçemiz hiç iyi bir şeyle anılmıyor, geçmişini de zaten Necati Bey bilir; biraz karanlık demeyeyim yani hep vukuatla dolu olduğu için üzülüyoruz.

BAŞKAN – Peki, teşekkür ederiz.

EYNESİL ESKİ BELEDİYE BAŞKANI COŞKUN SOMUNCUOĞLU –Ben teşekkür ederim, sağ olun, var olun.

BAŞKAN – Kıymetli arkadaşlar, şimdi uzman arkadaşlarımızı da düşünerek saat 14.30'a kadar yemek arası verelim.

Kapanma Saati: 13.54

İKİNCİ OTURUM**Açılma Saati: 14.44****BAŞKAN : Cengiz AYDOĞDU (Aksaray)****BAŞKAN VEKİLİ : Osman MESTEN (Bursa)****SÖZCÜ : Zeynep GÜL YILMAZ (Mersin)****KÂTİP : Ahmet ÖZDEMİR (Kahramanmaraş)**

BAŞKAN – Kıymetli Komisyon üyesi arkadaşlarım, aradan sonra saat 14.44 itibarıyla toplantımızı açıyorum.

2.- *Mehmet Ali Somuncuoğlu'nun, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi*

BAŞKAN – Şimdi Mehmet Ali Somuncuoğlu Bey'i dinleyeceğiz.

Mehmet Ali Bey, hoş geldiniz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Hoş bulduk Sayın Başkanım.

BAŞKAN - Söylediğin her şey kayıt altına alınacak Meclis tutanaklarında.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Tamam.

BAŞKAN – Önce şöyle başlayalım: Rabia'nın vefatını nasıl öğrendin? Ondan sonrasını anlat. Bir de ölmeyen önce son görenin sen olduğunu biliyoruz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Sayın Başkanım, son gören de... Benden sonra da gören olabilir, onu bilmiyorum.

BAŞKAN – Gayet tabii, vardır.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Gümüşçay Mahallesi ve Derebaşı Mahallesi arasında Güdüközü Balıkçılık bir fabrika kurdu, oraya Vali Bey gelecek diye biz çalışma yapıyorduk, yolda çakılama yapıyorduk.

BAŞKAN – Yola çakıl döküyordunuz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Evet, yolu düzenliyorduk Vali Bey ziyarete gelecek diye, Özel İdare ekipleriyle beraber yola çakıl döküyorduk. Bizim iş arkadaşımız Arif Küçükbal var, belediyede de şoför; beni aradı, Muhammet Vatan'ların orada polis ve ambulans araçları olduğunu söyledi. Ben de dedim ki: "Kapat telefonu, bir bakayım." İlk önce Muhammet Vatan'ı aradım, telefonu meşguldü; ondan sonra Şaban Vatan'ı aradım, meşguldü; sonra Güler Vatan'ı aradım. Güler abla bana Rabia Naz'a evin orada bir şey olduğunu ve ambulansla gittiğini söyledi. Ondan önce ben çarşıya geldim, bizim iş arkadaşımız Ömer Güdük var, sigara istemişti. Çalışma birimiz İtfaiyeyle beraber olunca altı üstü "Ağabey, İtfaiyede var." dedim. Ona sigara almaya gelince ambulansın geçtiğini gördüm. Muhammet Vatan'ın arabası da peşinden gidiyordu ama ne olduğunu bilmiyordum; ondan sonra öğrendim, bizim Arif Küçükbal'ın bana telefon açmasıyla beraber öğrendim Güler Vatan'ı arayarak. Önce Muhammet Vatan'ı, Şaban Vatan'ı aradım, onlar meşguldü, Güler Vatan'dan öğrendim en son.

BAŞKAN – Ne olduğunu.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yani Rabia Naz'a araba mı çarpmış, ne olmuş. "Evin önünde yatıyordu. Ambulansa attık, hastaneye yolladık." dedi.

BAŞKAN – İlk ne söyledi?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – “Bir şey olmuş ama ne olduğunu bilmiyoruz.” dedi. Yukarı gittik, kimi kaza dedi, kimi intihar dedi, her şey dendi yani orada olayın ilk şeyiyle beraber.

BAŞKAN - Peki, olaydan önce nasıl gördün?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Olaydan önce, derede çalışıyoruz, Ömer Güdük benden sigara isteyince... Onun öncesinde eve gittim, geldim. “Niye sigara almadın bana?” dedi. “Ağabey, bir şey demedin.” dedim. Aşağıya geldim ben, saati tam hatırlamıyorum “İtfaiyede sigara var ağabey, alıp geleyim sana.” dedim. Sigarayı almaya geldim, o kadar yani.

BAŞKAN – Rabia’yı görmedin mi?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Rabia Naz’ı görmeyi dediniz, pardon Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Evet.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Ören yolu dediğimiz mevkide dört yol ağzında bir elinde dondurma vardı, bir elinde de poşet vardı nazar boncuklu. Biz, Şaban Vatan’la olsun, Muhammet Vatan’la olsun ailecek görüşüyorduk; onlar bize gelir, biz onlara gideriz yani o şekil bir aile bağı vardı aramızda. Durdum yanında, takıldım hatta “Naz, o dondurmayı bana ver, ben yiyeyim, sıcakladım.” dedim. O da “Yok ağabey.” dedi, ben dereye devam ettim.

BAŞKAN – Hayrettin Ağabey, buyur.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Senin asıl işin nedir?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Eynesil Belediyesine ait şirkette operatör olarak çalışıyorum. Şu anda görevlendirme yazısıyla itfaiyeye bakıyorum.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Coşkun Bey’le yakınlığınız nedir?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Oğluyum.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, biraz evvel “Dondurma yerken gördüğümde elinde poşet ve dondurma vardı.” dediniz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Evet, bir eliyle dondurma yiyordu, bir elinde poşet vardı.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – En son gören kişi, Mehmet Ali diyor ki: “Ben Rabia Naz’ı gördüğümde bir elinde dondurma yiyordu, bir elinde poşet vardı.” Emin misiniz? Yani çantası yoktu.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Çantasını görmedim.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ama çok önemli bir husus.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Orayı görmedim çünkü direkt şey yaptığımda takıldım sadece “Naz, derede çalışıyoruz, dondurmanı ver bana.”

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ve konuştun üstelik.

BAŞKAN - Çantası sırtında olabilir mi?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Olabilir de, olmayabilir de çünkü o şeyi hatırlamıyorum Sayın Başkanım. Şimdi “Vardı.” desem de yalan olur “Yoktu.” desem de yalan olur, şimdi o konuda yorum yapmayayım.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki.

Nurettin Canikli’yle tanışıklığımız ne zaman başladı?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Babam Belediye Başkanı olduktan sonra sadece bir iki defa görmüşlüğüm var kendisini, daha da yoktur Sayın Vekilim.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Orada bize anlatılanlar benim notlarımda var, bilmiyorum başkalarında var mı ama çok yakın bir ilişkiniz olduğunu söylediler. Böyle bir şey var mı? Yani aranızda böyle yakınlık var mı?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yok Sayın Vekilim. Nasıl diyeyim? Babamın siyasi olarak vardır, başka bir yakınlık yoktu, varsa siyasi olarak vardır yani.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Onun şirketleriyle bir ilişkiniz falan yok mu?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Hayır efendim, yok.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Benim soracağım bu kadar.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

Buyurun.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Şimdi “Şaban Beylerle ailecek görüşürdük.” dediniz. Sen ve eşin olarak mı ailece kastediyorsun, babanın ailesiyle de hep birlikte ailecek gidilir, gelinir miydi evlere?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Eşim ile ben giderdik, babam gitmez yani babam yorgun geldiği için eve, evden fazla dışarı çıkmaz. Kapıda oturma yeri yaptık kendimize, gelen giden orada oturuyordu.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Tamam.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – En son olarak da kapıya oturma yeri yaptık, bütün çerçeve şeylerini Şaban yaptı. Rabia Naz’ın vefat etmesinden önce bir ay veyahut da iki ay öncesinde her şeyi, bütün işlerimizi Şaban Vatan yapıyordu.

BAŞKAN – Buyurun Filiz Hanım.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Siz Rabia Naz’ı dondurma yerken gördüğünüzü hatta inip yanaklarını sıktığınızı, şakalaştığınızı ifade etmişsiniz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yanaklarını sıkmadım. Arabanın sağ camını indirdim, şakalaştık, dedim ki: “Naz, dondurmanı bana ver de yiyeyim, çok terledik, çalışıyoruz, sıcak.” “Yok ağabey.” dedi, o kadar yani o kadar diyalogumuz oldu.

BAŞKAN – Arabanın camından konuştunuz yani.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Camından konuştuk, inmedim aşağıya canım.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Siz ifade verdiniz, kamera kayıtları ile bu söyleminizin uyuşmadığı iddia ediliyor da bununla ilgili hiçbir şey soruldu mu size?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Hayır, savcılıkta da aynı ifadeyi verdim ben. Giresun’da “Zaman olarak hatırlamıyorum ama yanlışlar olabilir.” dedim. Yani demediğim şeye de...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yok, saat değil, görüntüler olarak şey yaptım, saat tabii her zaman hatırlanmayabilir de.

BAŞKAN – Gördüğü yerin kamera kaydı yoktu, öyle hatırlıyorum sanki.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Orada zaten yok, olsa ben o şeyde görünürdüm.

BAŞKAN – Orası kameranın dışında bir nokta herhâlde.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Dört yol ağzında, orada o zaman şey yoktu.

BAŞKAN – O zaman yokmuş.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – DNA örneğiniz alındı mı?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Evet, aldılar.

BAŞKAN – Peki, teşekkür ederim.

Buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Belki söylemiş olabilirsiniz ama kusura bakmayın, biz geciktik; orada ne yapıyordunuz yani köşede duruyor muydunuz sadece, birini mi bekliyordunuz, ne yapıyordunuz?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Ben çarşıya sigara almaya geldim. İş yeri arkadaşımız Ömer Güdük... Ondan öncesinde eve gittim, eşim eksik istemişti, geç kalacağımız için erzakları bıraktım eve, aşağıya geldim, iş yerine döndüm. Ondan sonra, iş yeri arkadaşımız Ömer Güdük “Sigara almadın mı bana?” dedi “Ağabey, İtfaiyede var.” dedim. Geldim sigara almaya... Sigara almadan önce gördüm.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani durmuyordunuz, arabayla seyir hâlindeydiniz?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Seyir hâlindeydim, baktım şeyde Naz. Biz devamlı, sabah yukarıdan aşağıya işe gelirken Naz veyahut da diğerleri, ağabeyi olur, Muhammet ağabeyin çocukları olur; okul İtfaiyeye yan yana olunca –imam-hatipte okuyorlardı- ben alıp okula da getiriyordum, okul çıkışı bazen işten eve giderken aynı yol güzergâhı olunca eve de bırakıyordum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Berkay’ı bırakmışsınız o gün eve herhâlde.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Ondan önce eksikleri aldım, eve giderken Berkay’ı bıraktım eve, oradan ekşiği bıraktım. Evde eşim “Bir kahve içelim.” dedi, kahve içtik, oradan aşağıya geldim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Berkay’ı Rabia Naz’ı görmeden hemen önce mi bıraktınız eve?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hemen ondan önce bıraktınız. Dönüşte mi gördünüz Rabia Naz’ı?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Geldim, çarşıdan şey alırken Rabia Naz’ı gördüm, saati tam hatırlamıyorum ama.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam, saat önemli değil. Yani böyle bırakıyordunuz, böyle bir alışkanlığımız vardı.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Var yani bunu onlar da inkâr edemez, bilenler de inkâr edemez çünkü Şaban Vatan da evden yürüyerek geliyorsa alıyordum, Atike Vatan’ı da alıyordum, Güler ablayı da alıyordum yani hepsini... Yani bir aile bağı olduğunu biliyoruz aramızda.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hatta demişsiniz herhâlde “Seni de bıraktım biraz önce gelseydin.” diye.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, eve gittiğinizde birisini gördünüz mü? Yani Berkay’ı nasıl bıraktınız?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Berkay’ı evlerinin kapısının orada –Eynesil’e geldiğinizde görmüşünüzdür- rampa yukarı giderken o sağa giren yolun ağzında biraz düzleme var, orada bıraktım Berkay’ı, oradan devam ettim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Orada hiç apartmandan birisini görmediniz; Güler Vatan’ı, Atike Vatan’ı, hiç kimseyi görmediniz, sadece bırakıp döndünüz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yok, görmedim. Bıraktım, devam ettim ben.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım. Daha önce Rabia Naz'ı da bırakıyordunuz ama o gün bırakmadınız, ondan kesin eminsiniz, o gün bırakmadığınızdan?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Evet, eminim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım.

Sonra ne yaptınız? Dereiçi'ne mi gittiniz?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Oradan Dereiçi'ne devam ettim. Ömer ağabey “Sigara niye almadın?” deyince döndüm geri, sigara aldım. Ambulans geçti aşağıya, Muhammet Vatan'ın arabası peşinde. Çalışma sahasına gittim. Dediler ki: “Ambulans neydi?” “Örenden aşağı geliyordu, geçti.” dedim. Ondan sonra iş yeri arkadaşımız Arif Küçükakal beni aradı, saat de epey geçmişti, mesaiden sonra.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Arif Küçükakal kim? Mürsel Bey'le bir bağı var mı?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Amca çocukları da biz beraber çalışıyoruz. Arif Küçükakal şoför belediye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ha, belediyede çalışıyor, şoför.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – İkimiz de belediyede çalıştığımız için...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çetin Küçükakal büyük ağabeyi mi?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Onlar amca çocukları, babaları amca çocukları.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım.

Peki, siz hastaneye gittiniz mi? Ya da olayı nasıl duyduunuz?

Bilmiyorum, sordunuz mu daha önce?

BAŞKAN – Sorduk, anlattı; şimdi de söyledi, siz kaçırdınız.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Arif Küçükakal beni aradı, dedi ki: “Şaban Vatan'ların, Muhammet Vatan'ların orada kavga mı ne var, ambulans ile polis gitmiş.” Ben de hemen “Telefonu sen kapat, ben sana döneceğim.” dedim. İlk Muhammet Vatan'ı aradım, onun telefonu meşguldü; Şaban Vatan'ı aradım, meşguldü; Güler Vatan'ı aradım. “Güler abla, sizin orada polis var mı?” “Naz'a bir şey olmuş, ne olduğunu bilmiyoruz.” dedi. Ben de oradan “Tamam abla.” dedim, kapattım. Döndüm, hemen araca bindim, yukarı çıktım, olay yerine.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evin önüne.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Onların evinin önüne çıktım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Oraya gittiğinizde ne oldu? Var mıydı birileri?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Kalabalıktı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama çocuğu almışlar mıydı?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Ambulansla gitmişti.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sonra hastaneye gittiniz mi?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Gittim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir de daha sonra, tekrar akşam saatleri Vatan Apartmanı'na gidiyorsunuz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – “Akşam saatleri...” derken... Hastaneden herkes çıkana kadar... Rabia Naz’ın otopsiye gideceği söylendi “Çıkalım, eve gidelim.” dedik. Oradan eve geldik. Evin kapısında inen indi, ben eve gittim. Yemek yedik, ondan sonra aşağıya geldim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çünkü bir yerde gördüm de sanıyorum Adli Tıp şeyinde, orada çanta meselesiyle ilgili... “Polisleri gördüm. Çatıda polisler vardı.” diyorsunuz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Ama ben oradaki ifademde şunu dedim, bana şunu sordular ilk, kafadan: “Polis var mıydı?” dediler. Ben olay olduktan sonra gittim, Güler ablayla görüştüğüm sonra yukarı gittim, evin önüne; bana “Polis var mıydı?” dediler “Çatıda vardı.” dedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Güler Hanım’la nerede görüştünüz?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Telefonla. Arif Küçükül beni arayınca ben de Muhammet Vatan’ı aradım, peşine Şaban Vatan’ı aradım, meşguldü ikisinin telefonu da, Güler ablayı aradım. Güler abla da Naz’a bir şey olduğunu söyledi, ambulansa atılıp hastaneye gittiğini söyledi bana. Ben de yukarı çıktım.

BAŞKAN – Sen hastaneden önce eve mi gittin?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Evet Başkanım, eve gittim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O sırada çatıda polisleri gördünüz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Tabii. Bana “Orada polis var mıydı?” dediler. Hatta, olay yerinin bulunduğu yeri şeritle beraber kapatmışlardı. Hatta orada önce “araba çarpması” falan dediler, sonra polis olay yeri inceleme ekibiyle beraber bütün yolu araştırdı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sonra gittiniz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Onlar araştırırken ben araca bindim, oradan hastaneye gittim.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Kim dedi araba çarpması diye orada?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Orada vatandaş diyordu.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Hangi vatandaştı yani?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Orada şu vardı diyemiyorum. Orada öyle dediler.

BAŞKAN – Bir kalabalık vardı yani.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Kalabalıkta dediler. Şimdi, bir ortamda bulunursunuz ya, böyle olmuş, herkes bir öz eleştiri yapıyordu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir de taziyeye gittiğinizde bir cümleleniz var “Bu bir düşme değil, trafik kazası.” diye siz söylüyorsunuz aileye.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Hayır, böyle bir şey kullanmadım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Öyle bir şeyi siz söylemediniz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Hayır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ben de onu soracaktım.

Bir de daha sonra siz İtfaiyeyi götürüyorsunuz galiba eve.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Olayla ilgili oraya 3-4 defa şey geldi; cenaze günü de geldi, cenazeden sonra da geldi. Oraya gelenler “Buradan düşme olmaz.” gibisinden konuşular.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İtfaiyeyi siz mi götürdünüz?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Ben götürdüm.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ne amaçla götürdünüz?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Polis istedi bizden, çatının üstünün inceleneceğini söyledi; o şekilde götürdüm.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladığımız kadarıyla çok sıkı bir ilişkiniz var aileyle zaten.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Tabii.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kiminle özellikle yani -Atike Vatan, Güler Vatan- hangi aileyle?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Hepsıyla.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bütün aileyle mi?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Hepsıyla. Yani biz birbirimize telefon açıp “Ağabey, size geliyorum oturmaya.” veyahut da telefon açıyordu “Çay var mı?” diye Şaban ağabey.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Eşleriniz de dolayısıyla sizinle.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yani eşlerimiz fazla şey yapmıyordu, özellikle yani aşağıda olunca Şaban ağabeye eşimle inerdim çünkü sorardım Atike evde mi diye. “Çalışıyor.” diyordu, çalışıyordu eczanede. O şekilde yani ama aile bağımız kuvvetliydi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ne zaman bozuldu yani neden sonra bu ilişki yıprandı?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yani hiçbir şey yoktu, tabii iftiralar atılmaya başlandı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ne iftirası?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – İşte araba çarpması, şudur, budur, şu çarptı, bu çarptı, herkese bir iftira atılmaya başlandı. En son bize atıldı, ne olduğunu da bilmiyoruz, nasıl hangi yönde atıldı, onu da bilmiyoruz. Ondan sonra...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bunlar ilçede konuşulan dedikodular mı?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Tabii, ilçede konuşulan dedikodular. Ondan sonra Şaban ağabey bizimle irtibatı kesti.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani siz özellikle neyle suçlandınız?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yani olayda ben götürmüş atmışım diye suçlandık biz. Son gören ve ben evin kapısına bırakmışım diye suçlandım, o kadar.

BAŞKAN – Evet, Jale Hanım, bitti mi?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evet.

BAŞKAN – Sevda Hanım, buyurun.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Teşekkür ederim Başkanım.

Ben bir soru sormak istiyorum: Ben bu Rabia Naz'ı gördüğünüzde olay günü yaşananları, evin oraya gittiğinizi falan, bu konuları babanızla hiç sohbet ettiniz mi, babanızla konuştunuz mu bu konuları?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Biz bu gibi olayları asla babamla -yani iş olsun- bu gibi olayları asla konuşmayız.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Hani bu kadar Eynesil çalkalanmış, bu kadar basında yer aldı, mesela bugün de buraya gelip bize anlattınız. Hani babanızla hiç sohbet etmediniz mi bu konuda?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yok.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Tamam, teşekkür ederim.

BAŞKAN – Ben teşekkür ederim.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Bizde şu vardır, evde işle alakalı hiçbir konu veyahut da diğer şeyler konuşulmaz.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Yani bu başka, tabii bu olağan bir durum değil, olağan yaşanan bir şey değil, o yüzden sorma gereği duydum.

BAŞKAN – Evet, Filiz Hanım, buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani aslında ben de benzer bir soruyu soracaktım hani bu hakikaten iş değil ve son gören sizsiniz. Hani en azından bu çocuğu ben görmüştüm, şöyle görmüştüm falan gibi anlatılır gibi geliyor da...

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Yok babamın ben Giresun'a ifadeye çağrıldığımdan sonra haberi oldu, benim şey yaptığımdan. Ben kapıda polise dedim, böyle böyle diye.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, nasıl gördünüz Rabia'nın hani duygusal hâli, o andaki durumunu?

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Yani normal bir şekilde yani şimdi fazla durmadığım için sadece dediğim gibi elinde bir dondurma vardı, dondurma yiyordu, bir de poşet vardı.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Normal bir hâldeydi yani.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Ondan sonra görmedim.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ondan sonra görmediniz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Poşet ne poşetiydi, hiç öyle bir yerde poşet geçmiyor.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Nazar boncuklu bir poşet vardı, benim kendi verdiğim ifade de bu var.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evet, okuduk biz onu da...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Pardon Jale Hanım, o ambulansın geçtiği ve sizin gördüğünüz zamanı tam olarak hatırlıyor musunuz?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Ambulansın geçtiğini de hatırlıyorum, zamanı da.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ne kadar zaman sonra oldu o ambulans geçti?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Şu zaman diyemiyorum yani Arif beni aramadan önceydi galiba. Bir yarım saat, kırk dakikalık bir zaman mı, zamanı hatırlamıyorum, şimdi on beş dakika da diyebilirim, yarım saat de çünkü hatırlamadığım için bir şey diyemiyorum.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ama eve yakın bir yerdi zaten değil mi?

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Eve yakın zaten, 300-350 metredir evin olduğu yer, fazla değil yani yürüme mesafesi, iki dakika.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Tamam, teşekkürler.

BAŞKAN – Başka var mı soru sormak isteyen?

Mehmet Ali Bey'e teşekkür ediyoruz.

MEHMET ALİ SOMUNCUOĞLU – Rica ederim Sayın Başkanım.

Görüşmek üzere, kolay gelsin.

3.- Bilgehan Somuncuoğlu'nun, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN – Bilgehan Bey, buyurun.

Hoş geldiniz, kendinizi tanıtarak başlayın.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Hoş bulduk, herkese merhabalar.

BAŞKAN – Olaydan nasıl haberdar oldunuz, ne biliyorsunuz, ne diyeceksiniz?

Buyurun.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Kendime ait iş yerimdeydim -kendime ait iş yerim var- yani tam saati hatırlamıyorum ama.

BAŞKAN – Ne iş yapıyorsunuz?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – İnşaat, elektrik, su, kalorifer, güneş enerjisi; o işleri yapıyoruz.

BAŞKAN – Coşkun Somuncuoğlu'yla akrabalığınız mı?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Amcam.

BAŞKAN – Amcan.

Evet, buyurun.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Yani tam saati hatırlamıyorum da beş civarlarıydı ama –önce sonra, onu tam bilmiyorum işte- bir telefon geldi, Muhammet Doğan dedi...

BAŞKAN – Muhammet Bey aradı.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Muhammet Doğan diye bir arkadaş var, o telefon açtı. “Hacı, Şaban’ın kızına araba çarpmış.” dedi. Sonra mesai bitince -amcam Belediye Başkanıydı- iş yerim olduğu için iş yerine uğradı. Amcam mesaiden sonra işte dükkâna geldi, yine tam saati hatırlamıyorum ama amca, Şaban’ın kızına araba çarpmış dedim. Sonra bir daha aradım Muhammet Doğan’ı durum ne diye. Dedi: “Görel’e götürüyorlarmış.” Amcam, bir arkadaş daha vardı iş yerimde, 3’ümüz beraber Görel’e gittik. Görel’e götürüldüğünü söylediler, hastaneye gittik; o kadar, duyum yani.

BAŞKAN – Hastanede ne yaptınız, orada olanları hatırlıyor musunuz?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Bekledik, orası çok kalabalıktı zaten gittiğimizde. Hani Rabia Naz içerideydi, hasta bakım yerinde.

BAŞKAN – Sen amcanın yanında kaldın mı, ayrıldınız mı, onu da hatırlıyor musun?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Beraber olduğumuz da oldu, ayrıldığımız da oldu; kalabalıktı, şimdi “Ne olmuş, nasıl olmuş?” diye herkes birbirine soruyordu yani.

BAŞKAN – Peki, sen veya amcan Rabia Naz’ın bulunduğu odaya hiç girdiniz mi, hatırlıyor musun öyle bir şey?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Hayır, ben girmedim; amcamın girip girmediğini hatırlamıyorum. Hani sokmuyorlardı ki içeriye kimseyi.

BAŞKAN – Varır varmaz vefat ettiğini öğrendiniz mi?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Yok, hemen öğrenmedik yani yaklaşık vardıktan bir, bir buçuk saat sonra dediler “Vefat etti.” diye. Belki o zaman etmiştir ama dışarıdaki kalabalığa bir, bir buçuk saat sonra...

BAŞKAN – Kalabalığa öyle dediler.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet.

BAŞKAN – Amcan seninle mi durdu, içeri girdi mi?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Yani çok kalabalıktı orası.

BAŞKAN – Çok kalabalık.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Yan yana da olduk orada... Çünkü küçük yer bizim orası, herkes birbirini tanır. Orada belki de 500 kişi vardı yani her gün ne haber dediğimiz arkadaşları yani yaşadığımız ilçe küçük olduğu için.

BAŞKAN – Yani o kadar kalabalık biriktiğine göre olaydan bir saat filan geçti, öyle mi?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Ben aradı o Muhammet Doğan dediğim ağabey, dedi “Şaban’ın kızını araba çarpmış Hacı.” İlk başta öyle duyduk, araba çarpması diye duyduk yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Birlikteydiniz amcanızla?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Amcam Muhammet Doğan’ın beni aradığında birlikte değildik. Amcam belediyeydi, mesai bitince iş yerine geldi.

BAŞKAN – Amcan senin iş yerine geldi.

Evet, arkadaşlar...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Diğer kişi kimdi, bir kişi daha vardı dediniz. Şimdi şöyle, yanlış anlamadım değil mi? Sizi Muhammet Doğan arıyor, siz o sırada yalnız mısınız?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sonra amcanız iş yerine geliyor bu olaydan habersiz.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Amcam gelene kadar Şeref ağabey diye -bizim inşaatçı olduğumuz için genelde ustalar böyle akşam üzere oturur çay, kahve içeriz- bir ağabey daha vardı, beraber gittik Görele’ye, hastaneye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Amcanız geldiğinde siz söylediniz amcanıza, sizin iş yerinizde söylediniz.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet, ben söyledim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O Şeref Bey de birlikteydi o anda değil mi?.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet, Şeref Bey’le birlikte gelmedi amcam da Şeref Bey’le beraberdik.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam, anladım, oradaydı. Sonra üçünüz birlikte gittiniz hastaneye.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki o arada, mesela sürekli Alper diye bir oto yıkamacı arkadaş var, genç bir arkadaş.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet, tanıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Onunla birlikte olduğunuz söyleniyor hastane civarında.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Benim mi?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evet.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Yok, hayır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Birlikte değildiniz.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Hayır, değildik.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tanıyorsunuz ama onu.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Tanıyorum, çok iyi tanıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım, siz o gün ne yaptınız yani olay saatine kadar ne yaptınız?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Hani geçmiş zaman, yanlış bilgi vermeyeyim de iş yerindeyim genelde.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bütün gün.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet, yani arada inşaata uğrayıp gelmiş olabilirim ama kendim iş yerinde bekliyordum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani olay saatine yakın saatlerde iş yerinizde miydiniz?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – İş yerindeyim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ayrılmadınız oradan, anladım.

Siyah doloyle sizin bağlantınız ne?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Şaban Vatan'ın iddia ettiği siyah dolo benim ustamın dolo; benim kalorifer ustam var, onun dolo. Bu olayı işte yaklaşık iki üç ay -tam yine zaman vermeyeyim ama yanlış bilgi vermeyeyim- zaman sonra iş yerine bir arkadaş geldi. Tabii, Şaban Vatan'la da bizim hukukumuz çok iyiydi, Muhammet Vatan'la da Şaban Vatan'la da; ticari bağımız da vardı, birbirimizle yardımlaşıyorduk; hani normal arkadaştan da daha ileriydik. Cenazenin olduğu gün işte ben banka müdürünü aradım çünkü arkadaşımın çocuğu vefat etmiş, bir de o kız benim oğlumla aynı gün doğdu. Dedim, Müdür Bey, Şaban'ın da biraz ekonomik sıkıntıları... Ağabeyinden ayrılmıştı, yeni iş yerini kurdu. Müdür Bey, hani Şaban'ın bugün çeki, senedi olabilir, olursa haberim olsun, ben yardımcı olurum dedim. Cenazeye dışarıdan bayağı bir katılım oldu, hani mahşerî bir kalabalık vardı cenazede. Dışarıdan gelenler için lokantadan yemek söyledim, 200 kişilik yemek yaptırdım, mevlidinde top kekini, meyve suyunu aldım yani bir arkadaşın yapması gereken, dostun yapması gereken her şeyi yaptım. Cenaze defin yerine gidecek olanlar için minibüs ayarladım, hastaneden Adli Tıp'a da biz göttürdük. Hani polis de vardı, 5-6 arkadaş çünkü her gün beraber olduğumuz arkadaşta Şaban Vatan bizim.

Bir arkadaş geldi yani yaklaşık bir iki, üç ay sonra dedi ki... İlk başta tabii bizimle ilgili hiçbir şeyi duymadık. Tabii, daha sonra “düşmemiş” falan dendi. Üç dört gün sonra bu “Ya Bilgehan ağabey, diyorlar ki işte bu araba çarpmasıymış, sizden birisiymiş, siz de örtbas edermişsiniz. Sen o var diye Şaban'ın her şeyine yardımcı olmuşsun, falan.” dedi. Aradım hemen Şaban Vatan'ı, Şaban neredesin dedim. “Giresun'dayım.” Valilikte miyim, bir yerdeyim dedi. Neyse gelince görüşelim dedim. Geldikten sonra geldi dükkâna Şaban Vatan. Şaban, bir şey duydum bugün kan beynime çıktı dedim yani. İyilik ettik, insanlık dedik hani böyle mi düşünmen lazım, böyle mi geçmesi lazım aklından? Sen bu olayı bizden birisinin yaptığını, bizim örtbas ettiğimizi düşünürmüşsün, böyle böyle dedikodular varmış, bugün bir arkadaş geldi, böyle söyledi bana diye. “Ya ben araba kullanan herkesten şüpheleniyorum. Eşim şoförlüğü bilse ondan da şüphelenirim. Bu araba çarpması, düşme olamaz. Düşme olursa intihar oluyor. İntihar olursa olay bize dayanıyor.” dedi Şaban Vatan'ın kendisi. Benim 2 çocuğum var Şaban, 2 oğlum var, birisi de Rabia Naz'la aynı gün doğdu. Akşam Allah bana eve gidip göstermek nasip etmesin, olayla ilgili zerre kadar bir bilgim varsa dedim. İkincisi, iddia ettiğin siyah dolo, hiç hani herhangi bir savcılıktan karar çıkarmayı beklemeye gerek yok, anahtarını vereyim sana, git incele. Telefonumu vereyim, hani teknoloji var -kimle o gün beni aramışlar, öyle iddia ediyormuşsun falan- git telefonumu da incelet. Böyle de bir görüşme oldu Şaban'la aramızda, başka da bir şey olmadı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evet, birkaç bir şey daha soracağım. Mesela Alper Nalbant'ı tanıyorum dediniz.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Alper Nalbant daha önce, ben kendim yetkili elektrikçi olduğum için, iş yerimde de çalıştı; ondan bir sene öncedir, bir buçuk sene öncedir staj gördü o elektrik okulunda okuduğu için. Yani küçük yer Eynesil, herkes herkesi tanır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam. Mesela bugün gelmiyor yani bizimle görüşmek için. Neden yani gelmiyor hiç konuşunuz mu bu konuda?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Şimdi, şöyle: Ben bu olayla ilgili hani artık öyle şey oldu ki adı geçene selam vermeye de korkar oldum. Bizim olayla uzaktan, yakından hiçbir alakamız olmadan öyle bir senaryolar okuyorum ki, görüyorum ki internetten hani hiçbir polise merhaba diyemiyoruz, selamünaleyküm diyemiyoruz. Biz polisi satın almışız, hâkimi satın almışız, savcıcıyı satın almışız, ben Nurettin Canikli'nin kasasıymışım, Baymak'ta Katar distribütörümüşüm. Ben Eynesil'de Baymak bayisiyim, hani çok mağdur oldum; Baymak bayiliğimizi iptal ettiler, sürekli Twitter'de "Baymak, Baymak" yazıyor diye Şaban Vatan, hiçbir gerekçe gösterilmeden Baymak bayiliğimizi iptal ettiler. İş yerimize gelen müşterilerimizde bayağı bir düşüş oldu. Kardeşim İstanbul'da okuyor üniversitede, kütüphaneye gidiyorum şey almaya. "İsmin ne?" "Hasan Orhan Somuncuoğlu." "Giresunlu musun?" diye soruyorlar diyor. "Sınava giriyorum, işte Hasan Orhan Somuncuoğlu, bana hocalar tip tip bakıyor." diyor, ciddi derecede mağdur olduk. Hani bir an önce çıkar bu işin ne olduğu ortaya da inşallah rahat ederiz. Yani ciddi derecede bunaldık.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani neden çıkmıyor sizce, konuşmuyor mu insanlar ilçede?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Yani bilemiyorum, ya bir şey bulamıyorlar ya kız gerçekten düştü. Hani ben düştü de diyemem, araba çarpması da diyemem çünkü gözümle görmedim. Yani bu, bu diye iddia edemem yani ama bir an önce çıkmasını istiyorum ki hepimiz rahat edelim, ciddi derecede mağdur olduk yani. Küçük bir ilçede yaşıyoruz, asker arkadaşım arıyor. "Bilgehan, böyle böyle neymiş, nedir, ne değildir? Adınız geçiyor, doğru mu, yalan mı?" Hani ben dışarıda yaşayan bir vatandaş olsam, diyelim Samsun'da yaşayan bir vatandaş olsam, televizyondan izlesem bunu "Allah belasını versin bu Somuncuoğulların." derim. Çünkü öyle bir manipüle ediliyor olay ki gerçekten de biz yapmışız gibi manipüle ediliyor. Hâliyle adımızı, soyadımızı söylemeye çekiniyoruz yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sıkıntılısınız.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Hani gerçekten mağduruz. Ben yine diyorum, eğer gerçekten uzaktan, yakından bu olayla ilgili nokta kadar bilgim varsa 2 çocuğum var, Allah akşama gidip görmek nasip etmesin.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Allah korusun canım, öyle şeyler söylemeyin.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Daha kendimizi ifade edemiyoruz, o dereceye geldik yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama Emniyete bunları bildirdiniz yani bu ifadelerinizi.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Benden hiç kimse ifade almadı Emniyette.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz de ilk kez bizimle görüşüyorsunuz bu konuda.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Bir defa Usta'yla ilgili sordular, "İşte bu Usta seninle mi çalışıyor?" falan diye. Usta da o gün -2 tane arabası var Usta'nın- Arsin'de. Arsin Eynesil'e 90 kilometre. Yani pazartesi sabah gelip cumartesi genelde evine gidiyor, babasıyla beraber usta, bekar, şimdi evli gerçi de. 2 tane arabası var, bir beyaz transporter bir siyah doblosu. Siyah Doblo'yu sıfır almıştı zaten. O zaman da bazen transporterla geliyor, beyaz arabayla, bazen siyah Doblo'yla. Siyah

Doblo'yla değil o zaman beyaz "transporter"le Eynesil'deydi yani. İddia ettiği araba bile Eynesil'de değildi o zaman, köydeydi, Arsin'de işte. Oradan işte o polisler o gün Usta'nın çalıştığı eve de gitmişler, sormuşlar, hangi arabayla geldiniz falan diye.

BAŞKAN – Evet...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Sayın Başkan...

BAŞKAN – Bir saniye...

Sayın Nuhoğlu, buyurun.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Canikli'yle ne zaman tanıştın?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Yani bire bir tanışmam yok efendim ama amcam Belediye Başkanlığı yaptı on beş sene. İki de aynı partinin üyesi olduğu için Eynesil ziyaretlerinde veya bir mitingde falan bir fotoğraf çektirebildiysek çektirebiliyorduk, merhaba diyebilirsek diyebiliyorduk; o kadar yani. Herhangi bir gitsem beni tanımaz belki, hani yan yana fotoğraf çektirdim hani herkes gibi ama şu an gitsem ismimi demeden tanımaz beni.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Evet, peki şimdi dükkâna geldi Coşkun Başkan ve orada öğrendi dedin değil mi?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet, ben söyledim, amca Şaban'ın kızını araba çarpmış diye.

BAŞKAN – Daha önce duymamış mı? Özur dilerim ağabey.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Buyurun, buyurun.

BAŞKAN – Daha önce duymadığımı mı düşünüyorsunuz?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Çünkü ben söyledim yani. "Neymiş, sor bir daha bakalım?" dedi. Muhammet Doğan'ı aradım tekrar geri ama o arada ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum. Hani "Görel'e götürüyorlar ambulansla." dedi, biraz oturduktan sonra biz de gidelim diye bindik arabaya gittik.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Yani senin dükkânına geliyor, orada öğreniyor, biraz oturuyorsunuz, kalkıyorsunuz hastaneye beraber gidiyorsunuz. Hastaneye gittikten bir-bir buçuk saat sonra öldüğünü öğreniyorsunuz.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Orada evet, kalabalığa öyle söylediler.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Hiç Coşkun Bey'in ifadesiyle uyuşmadı ama hayırlısı bakalım.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Hani saat şöyle diyeyim efendim. Saat olarak zaman olarak belki yanlış bilgi vermiş olabilirim ama bayağı bir buçuk, iki sene geçti aradan.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Tabii, on dokuz aylık bir olay. Peki, bir de üç gün sonra kazaya dönüştü dedin.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Net üç gün değil, hani üç dört gün sonra düşmeymiş...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Bir iki ay gibi söylendi hep, yani üç gün sonra mı yoksa çok gün sonra mı?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – O gün kazanın olduğu ilk gün araba çarpması diye öğrendik kazayı. Daha sonra hani bir gün taziyeye de gittik evine. Hani kendim Atike Vatan'la yönetim kurulu üyesiydik, yönetim kurulumuzla taziyeye de gittik. O zaman işte "araba çarpması" filan diyorlardı,

daha sonra “araba çarpması değilmiş, düşmeymiş” diye ilçede öyle bir şey oldu. Ama ondan sonra, zaman sonra Şaban yine “Yok düşme değil, araba çarpması.” diye tekrar artık düşüncesini mi değiştirdi, ne yaptı, onu bilmiyorum.

BAŞKAN – Evet, peki, teşekkür ederim.

Filiz Hanım, buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Siz olay günü Mehmet Ali Somuncuoğlu’nun nerede olduğunu biliyor musunuz?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Hayır yani belediyede çalışıyor Mehmet Ali zaten, hanı daha sonra öğrendim, Topallı Deresi’nde çalışıyormuş diye ama olay zamanı bilmiyordum nerede olduğunu.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Dere içi neresi oluyor?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Topallı Deresi var bizim orada, orada Vali bey gelecekmiş herhâlde, orada bir tesis yapıldı da, onun orada çalışma yapıyormuş diye daha sonra öğrendim yani o gün bilmiyordum.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Normalde belediyede...

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Evet, belediye hizmetlerinde çalışıyormuş orada.

BAŞKAN – Peki, Bilgehan Bey...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hayır bir şey daha sorabilir miyim?

Siz bu metruk ev yıkılmaya gidildiğinde o kepçede siz mi vardınız?

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Hayır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sizin o bağlantınız yok, tamam.

BAŞKAN – Peki, teşekkür ediyoruz Bilgehan Bey.

BİLGEHAN SOMUNCUOĞLU – Çok sağ olun.

4.- Güler Vatan’ın Rabia Naz Vatan’ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN – Güler Hanım, hoş geldiniz.

GÜLER VATAN – Hoş bulduk, kolay gelsin.

BAŞKAN – Sağ olun, teşekkür ederiz.

Geçmiş olsun, başınız sağ olsun sizin de.

GÜLER VATAN – Allah razı olsun, çok teşekkürler.

BAŞKAN – Güler Hanım, olayı anlatır mısınız, nasıl duyduğunuzu, oradan itibaren, sonra neler söyleyeceksiniz?

GÜLER VATAN – Detaylı bir şekilde mi?

BAŞKAN – Detaylı bir şekilde.

GÜLER VATAN – Nasıl duydum? Camı kapatırken Şermin Hanım’ın koşarak geldiğini, yukarı doğru, Mürsel’in dikildiğini gördüm. Şermin Hanım’ın da yukarı doğru geldiğini gördüm. Seslendim duymadı, ben de ön balkona geçtim. Şermin abla, ne oldu dedim. “Güler, Naz burada yatıyor ya.” dedi. Nerede yatıyor abla dedim. “Burada.” dedi. Sonra ben bir gün önce Şaban Bey evine çamaşır askısı taktırılmıştı, evimizde bizim çamaşır askılığımız yoktu. Dedim eyvah, çocuk eve geldi... Ev işi yapardı kızımız, çamaşır asarken düştü dedim, öyle düşündüm ilk aşağıya inmeden. Sonra aşağıya

indim, baktım, yatıyor. Şermin abla, buna ne olmuş; Kızım sana, ne oldu? diye bağırmaya başladım, o benim sesimi duyduğunda başladı hareket etmeye, ellerini sıkıp yani beni kurtar cici anne der gibi böyle kafasını salladı, ses çıkarmaya başladı. Yüzüne falan dokundum, baktım ayak falan kötü, sonra bağırmaya başladım ambulansı arayın diye. Mürsel Bey o anda böyle robot gibi dikiliyordu, o aradı. Ben eşimi aradım -eşim okula gitmişti toplantıya, orada olduğunu biliyordum- daha sonra Şaban Bey'i aradım. Sonra işte eşim geldi, dokunmaya kalktı, ilk önce kapının önüne çekti arabayı.

BAŞKAN – O arada hareket devam ediyordu muydu, hareketsiz mi kaldı?

GÜLER VATAN – Kim?

BAŞKAN – Naz?

GÜLER VATAN – Rabia sürekli şey yapıyor. Ben kızım sana ne oldu dedikçe böyle iniltiyle dillerini çeviriyor böyle. Şermin Hanım su istedi, Mürsel Bey'in elinde su bidonu olduğu hâlde o suyu getirmedi, geldi atölyeden su almaya çalıştı. Su getirdi, Şermin abla bir yudum içirdi. Şermin abla, boğulur, daha verme dedim. Sağ gözünde hafif bir kayma oluştu, bıraktı. Eşim o anda üste geldi, üstten arabayı geri geri çekti. Kucağına almaya böyle elini dokunurken dedim, Muhammet Bey, dokunma, iç kanama geçiriyor olabilir. Eşim o anda dokunduğunda zaten ses çıkardı hani ayağımı fark edemedi, ona dokunduğu anda çok böyle acılı, derinden bir inledi, çok canı yandı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kucağına aldı mı?

GÜLER VATAN – Yok, böyle dokundu, kaldırmadı. O ayağına dokunduğu anda inledi.

BAŞKAN – Güler Hanım, bir anlatsın.

GÜLER VATAN – Sonra ambulans geldi, işte Şaban Bey de geldi. Ambulans kızımızı aldı, sonra işte Görele'ye gittik.

BAŞKAN – Ondan önce bir düşme sesi duydunuz mu?

GÜLER VATAN – Düşme sesi duymadım. Şimdi birinci ifademiz bizim alındı, birinci ifademizde normal, o gün işte buraya kucakla bırakılmış gibi düşündük. Yani burada bir iki ay önce de bir trafik kazası olmuştu, orada çocuğa çarpıp araba kaçmış gitmişti, 20 yaşındaki delikanlıya. Gece haber geldi, böyle böyle. Çocuğu da tanıyorduk, dedik eyvah, buna da çarptı bir araba, bunu buraya kucakla bırakılmış vaziyette yatıyor. Hani getirdiler koydular ya da çarptı, bıraktı, gitti diye düşündük çünkü ana yol, hepimiz gördünüz orayı, her tarafından araba geçiyor.

BAŞKAN – Gördük.

GÜLER VATAN – O yorumu biz yaptık orada, hani buna birisi araba çarpmış, bırakmış dedik. Yani düşmeyi, ilk balkondan baktığımda hani düşmüştür düşündüm ama aşağıya indiğimde kaza gibi geldi bana, ayağı çünkü parçalanmış bir şekilde. O yorumları da biz dile getirdik yani buna ne olmuş, kızım sana ne oldu deyip o dillerini çevirirken eyvah, biri buna çarptı, bıraktı, gitti diye düşündük.

BAŞKAN – Yani değiştirdiğiniz ifade o mu?

GÜLER VATAN – Hayır, öyle değil. Sonra benim dedem vefat etti, olay yeri incelemeye gelmişler hâkimler, o gün cenazemiz var. Eşim bana telefon açtı “Güler, Şaban olay yerine geleceklermiş, ben gidiyorum.” dedi. Tamam dedim. Sonra yine telefon açtı, “Güler, taksi çağır gel, Şaban illa seni istiyor yani buraya gelmen gerekiyor.” dedi. Ben dedim ki: İfadelerim orada var, ben zaten tansiyon hastası oldum, 20'de tansiyonum, dil altı alıyorum, gelme şansım yok dedim. “Bana bağırdı Şaban, ‘Gelmesi gerekiyor, nasıl gelemez?’ diye bağırıldı. Taksi çağır, gel.” dedi. Geldim ben de orası kalabalık, kuşatılmış, hani tedbir alınmış yani bekçiler falan da var.

BAŞKAN – Kaç ay sonra bu olaydan?

GÜLER VATAN – Altı ya da yedi ay yani tam gününü şu anda diyemiyorum, daha aklımız başımızda da değil.

Sonra geldim ben, kardeşlerim falan da geldi -ailem benim Kocaeli’de yaşıyor- oradan geldiler. Sonra orada ben kim olduğumu bilmiyorum yani hâkimi tanımam, savcıyı tanımam, hiçbirini tanımıyorum, böyle yemin ettirdiler, ayağa kalkıyorsun, yemin ediyorsun. Oturdum, bir bayan oturuyor, bir beyefendi oturuyor, yanında işte burada Atika Hanım dikiliyor, Şaban öbür tarafta polislere bağıyor, herkese bağıyor. Ondan sonra bana dedi ki: “İşte olayı anlatın.” Ben detaylı anlatırken dedi ki -hâkimmiş, sonradan söylediler- “Bizim sorduklarımıza cevap ver, çok detaya inme.” O arada şey dedi ki bana -avukatıymış, sonradan öğreniyorum- “Siz evdeydiniz, nasıl görmediniz, nasıl duymadınız?” Ben de dedim ki, ben altı yedi aydır vicdanımı sorguluyorum, sürekli düşünüyorum, evdeydim dedim. Ben evdeydim, merdivendeydim, içerideydim, çocukları ben karşıladım, ben nasıl görmedim, nasıl duymadım, hani vicdanımı sorguluyorum dedim. O arada hâkim bir şey dedi, o yine beni böyle sıkıştırıyor. Ben kime cevap vereceğim, sorumlu kim? dedim. Hâkim Bey’miş, dedi ki “Bana vereceksiniz.” Avukat hanım da dedi ki “Sorumlumuz o, ona vereceksiniz, bana değil.” O zaman neden sıkıştırıyorsunuz ki beni çapraz sorguya çeker gibi dedim. Ondan sonra oradan ayrıldılar, Şaban Bey’e demiş ki: “Yengen ne yapmak istedi? -Affedersiniz hepinizden özür diliyorum- Affedersin, ne bok yemeydi bu yengenin yaptığı, ifade değiştirdi.” Ben ifade değiştirmişim orada, ilk dosyada yazılanlarla sonraki konuştuğum ama ben yedi aylık yorumumu getirdim oraya. Acaba evin hangi tarafındaydım, acaba mutfak tarafında mıydım, acaba işte balkon tarafında mıydım, banyo tarafında mıydım, olay hangi anda olduğunu bilmediğim için hani saatini bilmiyorum, saatini bilsek bir yorum yapacağım.

BAŞKAN – Yani siz ifade değiştirmediniz.

GÜLER VATAN – Değiştirmedim, ben yorum getirdim.

BAŞKAN – Yorum getirdiniz.

GÜLER VATAN – Ama bunu avukat hanım bana lanse etti. Sonra Şaban Bey ağabeyine saldırdı, arabamızın yolunu kesti, ağabeyini yumrukladı, bize çok işkenceleri her gün ediyor. Yani kapımın önüne gelip “Güler Vatan, hesap vereceksin.” diyor. Ben onun kızını yani ben cici anneydim. Ben onlar büyüdü, doğdu hiç kızım yok, eşi kızım, elti gözüyle hiçbir zaman görmedim, sen hep benim kız kardeşimsin dedim eltime. Ben onları çok sevdim yani bir kediye bile araba çarptığında üzülyüyorsun, bir cana üzülmeyiz misin? Şaban saldırıyor, dövüyor, diyoruz ki: Acısı var, acısından susalım Muhammet Bey. Bana gece mesajlar atıyor, ölü resimlerini atıyor, sürekli atıyor. Herkes diyor ki “Engelle.” Yok, içini döksün diyorum. Ben evlendiğimde 15 yaşındaydı Şaban, ben geldiğimde küçüktü, daha yeni ergen oluyordu, biz birlikte büyüdük yani aynı evde oturduk, ben onlara annelik ettim. Onun için sevgisi ben de hep bir farklı, hiç beni kırmadı, hiç üzmedi yani yeri geldi eşimin arkasında bile hani beni savundu. Çok farklı bir insandı yani evladın yapmazdı yani bana karşı davranışları o kadar iyiydi. Eşim bana hep şey derdi: “Güler, ben kardeşimle kötü olup başkalarıyla iyi olamam. Bizim ailemizin bu bağlılığı daha önemli, hani evdeki huzur daha önemli.” Ben de herkesi mutlu etmeye çalışırdım yani sorun olmasın. Şimdi eşimle işleri birdi, ufak kırgınlıkları olurdu, giderdim: Şaban, oğlum, biliyorsun ağabeyini, ağabeyin büyük, yoruluyor. Gelirdim eşime, işte Şaban da yoruluyor derdim. Hep arada denge kurucu oldum yani huzur olsun yeter ki dedim. Kızımızı da çok sevdik, bizim hepimizin erkek çocuğu var, bir tek Naz bizim biricğimizdi, bana da “cici anne” derdi yani farklıydı, bizimle de farklıydı, koynumuzda, kucağımızda büyüdü. Biz örtbas yapmadık. Şaban saldırdığında -cümleleri de karıştırıyorum, kusura bakmayın- oğlum, ne oldu sana yani niye böylesin yavrum dedim. Eşimi dövüyor ama ben Şaban’ı tutuyorum yine. Hani acısı var çünkü kızını çok seviyordu yani babası çok düşküncü kızına. Dedi ki bana “Sen ifade değiştirdin.” Şaban, ben ifade değiştirmedim, avukatın sordu ben de cevapladım, altı

yedi aylık süreci anlattım dedim. Sonra sosyal medyada başladı: “İtiraf etti ağzıyla, sıkıştırdım bugün itiraf etti. İşte avukatım sıkıştırmış, o da cevap vermiş.” Böyle bir şey yok, aldığı cümleleri istediği gibi yorumlayıp sosyal medyada üzerimize geliyor. Sosyal medyada Telefonlarımızı verdik, inceleniyor; bir sürü ekran görüntülerini hep aldım, bana attığı mesajların hepsi dosya hâlinindedir; hiçbirine karşılık vermedim, çok ağır hakaretlerde bulundu, namusa kadar indi; yirmi beş yıldır aynı evdeyiz, benim de delikanlı çocuğum, 15 yaşında oğlum var, onlara bile hepimize iftira atıyor her gün ve biz susuyoruz. Sosyal medyada açıklama yapmak istemiyoruz çünkü acılı bir baba var karşımızda, Allah kimseye evlat acısı yaşatmasın. Çünkü aşırı derecede kızına bağlıydı, bütün dünyasıydı, eşinden daha çok Şaban Bey’in emeği var kızında. Çünkü eşi sürekli çalışıyordu, yorgundu, Şaban Bey daha çok ilgileniyordu, biz aile apartmanındaydık. Yani evde bir şey olduğunda da ben giderdim. Yani her evde ufak tefek tartışmalar olur. Benim bir sözümü iki etmezdi Şaban, ağabeyi bile inmezdi, ben inerdim “Şaban yanlış yapıyorsun oğlum.” dediğimde susardı.

BAŞKAN – Peki, bu kadar yakinken şüphelerini sizinle baştan hiç paylaşmazdı, vefattan sonra.

GÜLER VATAN – Bunları hep paylaştı. Paylaştı derken, hep şöyle diyordu: “Biz hep dinleniyoruz.” “Oğlum kim dinliyor, bizim gizlenecek bir şeyimiz yok ki.” diyorum. Ondan şüphe ediyor, bundan şüphe ediyor. Eşim ona hep şey dedi: “Şaban, evet, şüphelerinde haklı olabilirsin, biz bunları araştıralım, gizli bir şekilde Adli Tiptan da sonuçlar çıksın ama biz de gizliden dediklerini yapalım, hani sosyal medyaya yaymadan, gizli bir şekilde araştıralım.” “Oğlum götürürelim -yani çarpan arabayı söylüyor- alalım, seninle birlikte ikimiz götürürelim.” “Araba vurur ama izi olmayabilir yenge.” diyor bana. “Ya, oğlum nasıl izi olmayacak, hepimiz şoförüz, nasıl izi olmayacak?” “Olmaz, arkadan çarpmış, olmaz.” diyor.

Şimdi, çarpınca izi olmaz mı?

BAŞKAN – Buyurun Hayrettin Bey.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Ses duymadınız. Aşağıya indiriz, birisi kucakla bırakmış gibi pozisyondaydı? Hiç mi sürünme izi görmediniz?

GÜLER VATAN – Dikkat etmedim. Ben o anda kızıma odaklandım o seslerine ne oldu diye. Kızımın öleceğini hiç düşünmedik ki biz. Eşimle birlikte helikopter, eşim geldiğinde Muhammet, bu burada iflah olmaz çünkü ayak kopma derecesinde, helikopter bul; bu, burada olmaz dedim. Küçükük bir ilçede yaşıyoruz sonuçta. Biz onun hiç öleceğini düşünemedik.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Gerçekten, doğru dayanılır bir manzara değil, onda şüphe yok.

Peki, ayağına dikkat ettiniz mi? Sol ayağı sağ ayağının üzerinde miydi? Ayağında ayakkabı var mıydı?

GÜLER VATAN – Yoktu, sol ayağında yoktu.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Çorap var mıydı?

GÜLER VATAN – Vardı.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ayağında veya saçında talaş var mıydı?

GÜLER VATAN – Şimdi, onu hep söyledim, onu da belirteyim. Ben iki üç tane talaşa benzer şey gördüm bacak kısmında, bunu da söylediğim zaman, ilk ifademde talaş vardı, demişim, sonrakinde 2-3 taneye düşürmüşüm; Şaban Bey öyle söylüyor. Ama gerçekten yani olsun da 4 tane olsun, fazla yoktu. Sol ayağına dikkat ettim ben, sol ayağındakileri söylüyorum, sağdakilere dikkat etmedim çünkü sol çok kötü bir durumdaydı.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, daha önce orada bir kaza olmuş, o yıkılan binanın neresinde oldu kaza?

GÜLER VATAN – Orada olmadı. O bizim binaya hepimiz geldiniz mi?

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Geldik tabii, hepimiz geldik.

GÜLER VATAN – Oradan Ören yolu tarafından...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hâlâ orada oturuyor musunuz?

GÜLER VATAN – Oturuyorum. Karşı tarafta Derebaşı Mahallesi...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Yani yukarıya doğru çıkınca mı?

GÜLER VATAN – Yok, orada değil, bizim evin olduğu yerde olmadı, karşı mahallede oldu. Yani bizim evin karşısında bir mahalle var, Derebaşı diye orada oldu, yol kenarında, bizim orada olmadı. Bizim orası da çok işlek bir yol, yukarıda 7 mahalle var, Ören yolu da çok aktif işleyen bir yol.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, Şermin Hanım söyleyince hemen koşup indiriz mi aşağıya?

GÜLER VATAN – Tabii tabii, hemen... Ben o şekilde düşünmüyorum ya hani evden... Onların katı 2'nci kat, verandaya düşmüştür, ondan altına düşmüştür, evdeki düşüncem o ya. Ben hırkamı aldım, zaten temizlik yapıyordum, ev kıyafetimle telefonumu aldım, koşa koşa indim, çocuğum da lavabodaydı, çocuğum arkamdan ne oluyor diye, telefonunu falan bırakmış da gelmiş ben bağırarak inince; hemen koştum.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Şimdi, Güler Hanım, gerçekten güzel anlatıyorsunuz, çok zor bir olay yaşadınız hiç şüphe yok. Ama on dokuz ay sonra bugün, tabii ki kesin bir kanaate varmış olamazsınız ama intihar değil, bir düşme ya da kaza şeklinde bir şeye varabiliyor musunuz?

GÜLER VATAN – Ben hep şunu düşünüyorum: Yani Ören yolunu... Ben o Ören yolunda işe gidiyorum, gelirken de hep orayı yürürüm. Hep bakıyorum yani o eski metruk evin olduğu yere bakıyorum, yol kenarlarına, bütün her yeri beynime kazıdım yani nasıl olur, burada olsa böyle mi olur, Şaban Bey'in anlattığı gibi olur; sürekli düşünüyorum. Ama Ören yolunda -kaza olma ihtimali- kaza oldu diyelim, metruk eve götürecek getirecek, benim mantığım almıyor. Çünkü işlek bir yol, burada kimse görmeyecek mi? Aşağıda esnaf var, iki dakikada bir araba geçiyor. Ki nisan ayı gurbetçilerin geldiği dönem mart ayında herkes gelmeye başlar; nisan ayında bizim orası yoğundur, arabalar sürekli işler. Trafik kazası olduğuna aklım yatmıyor.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, siz de gördünüz ki çok kimseden de duyduk. Birisi kucağında alıp getirip bırakmış gibi...

GÜLER VATAN – İlk izlenimimiz o şekilde, evet.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – İşin düğüm noktası gibi bir şey. Siz de aynı kanaatesiniz.

GÜLER VATAN – İlk gördüğümüzde o kanaataydık, evet. Sonra şimdi düşünüyorsun, kaza diyor ama babası bize şunu söyledi: “Ben çözdüm.” “Neyi çözdün Şaban?” Hep biz anneyi babayı nasıl toparlayabiliriz dedik çünkü çok büyük bir acı. İnanır mısınız biz kızımızı yıkayanlara bile tembih ettik, kızımızın hiçbir yerinin kesildiğini söylemeyin diye. Soruyor Şaban, eşi “Naz’ın bir yeri kesilmiş mi?” “Hayır, kesilmemiş.” Onlara bile tembih ettik ki anne baba buna dayanamaz, bu acıya dayanamaz. Çünkü bir elini kesse dayanamıyorsun çocuğunun, çizliğine dayanmıyorsun, nasıl dayansınlar? Bunları da tembih ettik biz.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Benim bu kadar teşekkür ederim.

(Oturum Başkanlığına Başkan Vekili Osman Mesten geçti)

BAŞKAN – Sevda Hanım, buyurun.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) - Teşekkür ederim.

Benim de iki sorum olacak.

Birincisi: Gerçi, tabii, çok kötü psikoloji o durumda bulmak ama... Siz yerde böyle bir kan izi gördünüz mü bulunduğu yerde?

GÜLER VATAN – Yok, yok sadece ayakkabısının içerisinde bir damla kan vardı, hiç kan yoktu.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Onun dışında kan görmediniz.

GÜLER VATAN – Ayağında bile kan yoktu. Oraya, ayak kısmına eşim bakamadı, bölünmüş yani beyaz et görünüyordu, kan yoktu.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Orada bile kan yoktu.

GÜLER VATAN – Kan yoktu.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Peki, Rabia Naz nasıl bir çocuktu, böyle içe kapanık mıdır, dışa dönük mü? Yani siz Rabia'dan böyle bir intihar teşebbüsü ya da bir depresyonik bir durum, öyle bir şeyine rastladınız mı?

GÜLER VATAN – Naz çok farklı bir çocuktu. Eşim ona hep “Çift çekirdek beyin var Naz sende.” derdi severken. Çok sosyal, çok aktif, sevecen, çok farklı bir çocuk. Ya, biz onunla her anımızı birlikte geçirirdik Naz’la. Naz gelirdi mesela, annesi geç gelirdi, ben genelde öğle işe gidiyorum, akşam üstü çocuğumu alıp geliyorum, Naz da gelirdi, hepsi gelirdi, ben yemeklerini pişirirdim annesi yorgun oluyor diye. Genelde ben eve pişiriyordum, bir ölçek fazla tutardım, hep birlikte onları yedirirdim, mutlu olurdum, kuzenler de güzel anlaşılırdı. Naz çok iyiydi, çok mutluydu ama bu son altı ayda Naz bize çıkmıyor, Naz’ı göremiyoruz, diyorum ki: “Atika, Naz nerede?” Naz bugün okula gitmedi, hastaydı, evdeydi. “Naz yukarı çıkmadı. Naz neden yukarı çıkmadı?” diyorum. “Cici annesi, ergenliğe girecektir, ondandır.” diyordu annesi bana. Bazen şey diyordu eşim, birkaç gün önce de pazar günü olması lazım, merdivenden çıkarken Naz kapıyı açmış, “Naz neredesin kızım, ben seni çok özledim, sen bize uğramıyorsun, önceden bizden çıkmıyordun hani ben seni evde seviyordum.” Çünkü annesi babası çalıştığı için biz de rahatsız etmek istemiyoruz, anne baba yorgun, gelince istirahat etmek ister diye, hafta sonları görüşüyoruz, aile apartmanındayız ama onlar isterse geliyorlar bana. Arkadan içeri girdi, eşimle içeride sarılıyor, ben de oturdum, mutfak kısmındayım, televizyon izliyorum, bir şey arkadan sarıldı bana böyle, “Cici anne, ben seni çok seviyorum.” dedi, “Kızım, ben de seni çok seviyorum.” dedim, o benim boynumun altını öpüyor, ben onun boynunun altını öpüyorum. Ya, çok tatlı bir çocuk.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Teşekkür ederim.

Sizin de başınız sağ olsun.

GÜLER VATAN – Allah razı olsun.

BAŞKAN – Hayrettin Bey, buyurun.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Bir soru daha soracağım da.

On dokuz ay geçti, tabii, uzun bir süre de... O yokuşu yürüyerek çıkıyor, kilolu bir kız, çantası yanında, ağabeyiyle babaannesi evde, çantasını bile onlara bırakmadan o merdivenleri çıkıp çatıya çıkmış olması size mantıklı geliyor mu on dokuz ay sonra?

GÜLER VATAN – Şimdi, şunu söyleyeyim size: Naz, ben haftada üç gün, ağabeyi ve oğlumu alıp kapalı spor salonu var bizim orada, haftanın üç gününü pilatese giderdim, onlar da kapalı spor salonunda futbol oynardı, Naz benimle pilates ve yürüyüş yapardı. Diğer günlerde ben oğlumu yürüyüşe götürürken Naz da benimle gelirdi, okul çıkışları Naz’a ben yetişemezdim “Naz, kızım sen ne kadar hızlı yürüyorsun?” “Cici anne ben yürümeyi çok seviyorum.” derdi bana. Hani kilosuna göre Naz çok hızlı yürüeyen bir çocuktur. Onu çünkü ben biliyorum, benimle gidip geldiği için anneye zamanı olmadığı için anneye değil, benle zaman geçirirdi o. Ben de onları mutlu etmek için her dediklerini yapmaya çalışırdım. Hızlı yürüyordu bizim kızımız, yavaş yürümüyordu.

BAŞKAN – Filiz Hanım, buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ben sadece şeyi soracağım: Sizin bir işletmeniz varmış galiba Eynesil Apart diye. Orada hiç kamera kaydı, incelemesi falan yapıldı mı?

GÜLER VATAN – Yapıldı, yapıldı.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Bir normal yürüyüş yolunu biliyor musunuz Naz’ın gelirken? Yani bu olayla ilgili iddia edilen yol da aynı yol mu?

GÜLER VATAN – Ana yoldan geliyor. Çünkü biz çocuklarımıza biz hep tembih ederdik “Ara sokaklardan gelmeyin, ana yoldan gelin.” çünkü ana yol işlek olduğu için ne olur ne olmaz diye. Çocuklarımız ara yollardan gelmezdi, eğer ağabeyi, kardeşi varsa gelirdi, annesi varsa gelirdi; onun haricinde hep ana yolu kullanırdı; sabahları da annesiyle giderdi, annesi işe giderken annesiyle giderdi. Akşamları ya ağabeyiyle ya tek ya annesiyle... Genelde annesinin yanında da olurdu da arada çıkardı ya benimle gelirdi. O gün de o şekilde olmuş, annesi biraz kızmış herhâlde, öğretmeni şikâyet etmiş o gün. Oyun oynamak için izin istemiş, annesi de demişti ki: “Bugün öğretmenin geldi, şımarıklık yapmışsın, eve gidince görüreceğiz izin vermiyorum.” demiş. O da biraz kızar gibi olmuş “Niye vermiyorsun, arkadaşlarım bekliyor.” Annesi “on dakika” demiş, “On dakikaysa gitmiyorum.” demiş. Annesi de o zaman “Evine git, akşama eve gelince görüreceğiz Naz.” demiş. Hepimizin çocukları var, hepimiz kızıyoruz çocuklarımıza, hepimiz dört dörtlük yetiştirmiyoruz, okulda yanlış olduğu zaman konuşuyoruz eve gelince, her anne kızabilir çocuğuna. O şekilde çıkmış oradan. Ama kamera kayıtlarında bunlar görünmüyormuş. Annesi cenazede -onu da belirtiyim- ben bunları sonradan öğreniyorum, “Kızım ben sana bağırdım da mı sen kendini attın?” diye cümle kullanmış, Şaban da “Ben çözdüm, tekvando hareketi yaparken bir gün önce izin aldı, oraya çıktı çünkü herkesten önde lider ruhliydu kızımız, herkesten önde olacaktı. Ben çözdüm.” dedi bize bir ay boyunca. Ben şöyle diyorum: “Şaban kızımızın Beşikdüzü tarafındaydı kafası.” Şaban bana “Hayır, Görele tarafındaydı kafası.” diyor, “Şaban, nasıl olur?” “Ben çözdüm, orada uç var ya, direk var ya, oradan düştü benim kızım.” diyor. “Şaban nasıl olur, benim mantığım almıyor.” diyorum, böyle yapıyorum da. O taraftan, bu tarafa kafasının gelme şansı yok. Şaban bir ay boyunca beni dinlemedi, en son kızdım, dedim ki: “Şaban, ben mi gördüm, biz mi gördük, sen mi gördün?” Sen ambulansa koyulurken geldin, ondan öncesinde biz beş dakikadan fazla başındaydık. Kızımızın başı Beşikdüzü tarafındaydı. “Tamam, bu, düşme değil; bu, trafik kazası, getirip koydular.” dedi. Ya, her gün olayın yönüne göre çizdi.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Sizin Beşikdüzü tarafı dediniz yani arabanın durduğu tarafta ayakları var.

GÜLER VATAN – Ayakları araba tarafında, baş tarafı ana yol tarafında.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Dolayısıyla aslında bahçeden de o tarafa sürünmesi pek mümkün bir şey görünmüyor çünkü “Yerde de hiç kan görmedim.” diyorsunuz değil mi?

GÜLER VATAN – Bahçeden derken geri geri gelebilir.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Nasıl gelecek?

GÜLER VATAN – Şimdi, bahçe burası mı, emin değilim. Şimdi, “Nasıl süründü?” diyor Şaban, onu bilmiyorum ya da diğerleri “Nasıl süründü?” O çekim yapıyor sürekli, şimdi süründürme şeklini bilmediğim için...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Mürsel Bey süründü gösterdi, her taraf kan içinde kaldı o yüzden...

GÜLER VATAN – O taraftan sürünme şansı yok. Mürsel Bey’in dediği taraftan o kadar kısa sürede olma şansı yok ama beriden olabilir. Bakın, orada, direğin oradan olabilir, arabanın kenarından olabilir. Ama öteden, oradan mantığım almıyor. Ama girişten olabilir. Onu da bilmiyorum. Ha, kızımızın intihar ettiğine de inanmıyorum, kesinlikle inanmıyorum. Çünkü şuna inanıyorum: Tekvando hareketi yaparken... Buna inanıyorum çünkü lider ruhlydu, herkesten önde olacaktı; annesi de öyle. Annesi şunu gördü mü, bir şey gördü mü, eve gelir keser, diker; annesi çok becerikli bir kadın, her gördüğünü yapan bir insan; matematiği iyi, resmi iyi, eltım gerçekten zekâ olarak da çok iyi bir insan, ben her zaman onunla gurur duydum. Naz da ona benziyor, Naz da onun gibi, her şeyi herkesten önce yapmak isteyen bir çocuk.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Başımız sağ olsun. Teşekkürler.

GÜLER VATAN – Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Jale Hanım, buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Gayet güzel anlatıyorsunuz, son derece güzel, ben onun için biraz fazla soru soracağım çünkü birazcık kafamız yani ifadeler o kadar...

GÜLER VATAN – Ya bir an önce çözülsün, hepimiz çok yıprandık.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hepimizin amacı o yani sizin de. Yani şöyle: Biz açıkçası dosyayı okumadık, bilmiyoruz, sadece ifade, görüştüğümüz tanıklar, hani kafamıza takılan şeyleri sizlere sorarak aydınlatmaya çalışıyoruz. Yani kusura bakmayın, üzüntülü olduğunuzu kabul ediyorum ama siz de kendinizi çok güzel ifade ediyorsunuz, onun için soracağım.

Şimdi siz anladığım kadarıyla Eynesil Apartta sürekli gidip geliyor musunuz, düzenli olarak?

GÜLER VATAN – Her gün gidiyorum genelde.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O gün de gittiniz mi?

GÜLER VATAN – O gün gitmedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O gün evdeydedin.

GÜLER VATAN – Benim görümcem karşı dairede oturuyor, köye taşınmıştı, merdivenler çok pisti, bizim orada da temizlikçi her zaman bulamıyorsun, yazın buluyorsun ama kışın pek bulamıyorsun yani herkes gurbete gittiği için. O gün dedim ki: “Ben gitmeyeyim, merdivenleri, evi temizleyeyim.” Evi temizledim, ondan sonra da merdivene başladım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bütün gün evdeydin?

GÜLER VATAN – Bütün gün evdeydim. Hatta komşuya gittim öğle saatinde, kahvemi içip evime geldim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şunun için soruyorum, şimdi hem onunla bağlantılı birkaç şey soracağım. Şimdi ben bu ifadede okurken polis şeyinde bir şey söylüyor, diyor ki: “Geldiğimiz...” Çünkü o gün söylemişsiniz “Merdivenleri yıkadım.” diye.

GÜLER VATAN – Yıkamadım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şey, sildiniz.

GÜLER VATAN – Sadece kapımın önüne kadar. Kapımın önüne kadar, aşığıyı silmedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – “Akşam apartman yıkayan kadınlar vardı.” diyor.

GÜLER VATAN – Silen kadınlar var, evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Öyle birileri mi geliyor size?

GÜLER VATAN – Yok, gelme değil. Şimdi hastanenin kapısından vefat edilince ben o arada dedim ki, şimdi evi derli toplu mu bilmiyorum eltimin, hani ben de merdivenleri silmedim, insanlar gelecek, hani taziyeye geliyorlar. O arada dedim ki... Ben bayılmışım, hemşireler başımda diyor ki: “Senin ayılman lazım.” O acı haberi duyunca ben ne olduğunu hatırlamıyorum. “Sen ağlayamazsın.” diyor hemşire bana “Sen ayakta durmalısın, sen bunları toparlamalısın.” Bir tanesi diyor ki: “5 tane diazem yaptık, bu nasıl kendine gelemez?” Sonra neyse ayıldım, eltim çok kötü bir durumda. Dedim ki: “Gerileri toplamak lazım.” Orada birine dedim ki: “Merdivenler pisti, Atika’nın evi temiz miydi, insanlar gelecek?” Dediler ki bana: “Asiye Hanım gitti, Asiye ile Serpil gitti.” dediler. Geldiğimizde benim kapıdan aşığısını da onlar silmişler.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Apartman silinmiş.

GÜLER VATAN – Hıhı, onlar silmişler ama pisti, benim kapıma kadar ben silmiştim zaten Naz’dan önce.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani siz dolayısıyla komşuya kahve için gitmenin dışında bütün gün evdeydiniz. Şimdi sizin ilk ifadenizi ben okudum, şey diyor: “Gelseydi ben görürdüm.” Yani genelde çocuklar geldiğinde görüyorsunuz.

GÜLER VATAN – Yok, merdivendeydim ya, merdiven siliyorum ya, ayakkabılıkları düzeltiyorum, dolabın içlerini düzeltiyorum, o anda gelseydi... Yaşar’ı karşıladım, oğlumı karşıladım; ondan sonra bir beş dakikadan fazla o ayakkabılıkları düzelttim, içeri girdim. Hangi arada ne olduğunu bilmediğim için. Hani ben diyorum ki ilk ifademde: “Gelseydi görürdüm, o saatte gelseydi görürdüm.” ama sonra bakıyorum ki...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Gelmediğini mi düşünüyorsunuz?

GÜLER VATAN – Ben kapıdayken hani, ben içeri girmeden gelmedi. Ha, ben içeri girdikten sonra gelmiş olabilir, ona bir şey demiyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hiçbir yere uğramadan çatıya çıkmış olması... “Çıkmazdık.” demişsiniz “Çocuklarımız çıkmazdı.” diyorsunuz bir ifademizde.

GÜLER VATAN – Çocuklarımız çıkmazdı, sadece biz nasıl çıkardık? Çamaşırımızı biz terasa asardık.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz asiyoymuşsunuz herhâlde genelde?

GÜLER VATAN – Ben de eltim de asardı, hepimiz terasa asardık hava güzel olduğunda, kışın değil, genelde yazın. Bizimle birlikte Naz da çıkardı, biliyor yani oranın yolunu bilmiyor değil.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama öyle bir alışkanlığı yoktu.

GÜLER VATAN – Yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani çünkü ısrarla siz söylemişsiniz, çıkmazdı.

GÜLER VATAN – Ha ha yok, öyle bir alışkanlığımız yok, hayır, öyle bir alışkanlığı yok yani çıkayım da orada dolaşayım da öyle bir alışkanlığı yok, hiçbirinin yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani daha önce de hiç çıkıp o tekvando hareketlerini yaptığımı görmediniz, o gün ilk mi o zaman?

GÜLER VATAN – Yok, o gün ilk, zaten yeni yazılmış, bir gün önce mi, o gün mü ne yazılmış; babası öyle söyledi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani o gün ilk olduğunu söylüyorsunuz, o şekil.

GÜLER VATAN – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sizin oğlunuzu herhâlde Mehmet Ali Somuncuoğlu getiriyor o gün eve?

GÜLER VATAN – Şimdi, bayırda olduğumuz için, okula giderken de gelirken de denk gelen arabalar durur, alır, hani yürümesinler diye, beni de alırlar mesela, yürürken görünce durup alırlar, onların ev de yukarıda olduğu için o gün de oğlumu o getirmiş.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kaçta getirdi yani genelde kaçta geliyor?

GÜLER VATAN – Saat dört gibi Eynesil’e gelseler... Şeyi belli, oğlumun saatleri bellidir, içeri giriş, abisiyle konuşma saati, benim telefonumdan internete girdi, 16.35’te mi ne internete girmiş oğlum, 17.08’de oyunu bırakmış, onlar hep saatıyla belirli.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yaşar’dan sonra mı geldi?

GÜLER VATAN – Tabii, tabii, Yaşar’dan sonra, ben yine merdivendeydim geldiğinde.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yaşar önce geldi.

GÜLER VATAN – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz Mehmet Ali Somuncuoğlu’nu gördünüz mü?

GÜLER VATAN – Görmedim, yok, oğlumu kapıda bırakmış gitmiş.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Oğlunuz söyledi “Beni bıraktı.” diye.

GÜLER VATAN – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, bu metruk evle ilgili siz ne biliyorsunuz, siz hiç gördünüz mü bu metruk evi?

GÜLER VATAN – Sürekli gördüğümüz ev. Orada insanlar yaşıyordu, bizim Beşikdüzü ilçesi var, orada kalan, hayvanları olan kadınlar yaşıyordu, ayın 8’inde taşındılar oradan, “Ağasarlı” derler onlara. Ağasarlılar yaşıyordu, 8’inde onlar taşındı, köye gitti, 12’sinde de bu olay oldu. Şimdi, Şaban Bey diyor ama bunlar hayvan bakıyorlar; otu, samanı, her şeyi o ahırın içinde çünkü 3-4 tane hayvanı var, süt alıyor, tereyağı yapılıyor; yaşanan bir ev, metruk bir ev değil ki bu, yıllardır yaşanan, kışın orada yaşıyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama olay anında yok.

GÜLER VATAN – Dört gün önce gitmişler oradan.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama siz hiç içine girmediniz?

GÜLER VATAN – Yok, hiç girmedim, yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O şekilde, bilmiyorsunuz.

Şimdi bir de o gün eşinize -tutanakta okudum- bir sigara soruyorlar eşinize, size de sordular mı?

GÜLER VATAN – Ne sigarası?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İnce uçlu bir sigaradan söz ediliyor, eşinize göstermişler.

GÜLER VATAN – Bana sorulmadı. Ben sigara kullanıyorum ama büyük, kalın olanları kullanıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evet, eşiniz onu söylemiş.

Şimdi, apartmanınızda 2 tane boş daire var o dönemde anladığım kadarıyla.

GÜLER VATAN – 2 evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Öyle geçiyor çünkü. Mesela onların anahtarları kimde, hiç kimse kalmıyor mu orada?

GÜLER VATAN – 1’inci katta şu anda kalıyorlar, bu sene başladılar kalmaya, yurt dışında oturuyor. (Oturum Başkanlığına Başkan Cengiz Aydoğdu geçti)

BAŞKAN – Hayır, o tarihte kimdeydi?

GÜLER VATAN – O tarihte, oğlu var arka bahçede oturuyor, onlardaydı, Cihangir’de de.

BAŞKAN – Ev sahibinde.

GÜLER VATAN – Ev sahibindeydi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O daireler sizin değil mi?

GÜLER VATAN – Değil, başkalarının, bizim değil.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mesela o dairelere girip çıkan birileri var mı?

GÜLER VATAN – Hiçbir fikrim yok. Anahtarları komşuda, oğlunda, kadın yaşlı, Almanya’da yaşıyor ama oğlu, gelini burada yaşıyor, arka bahçede evi var ama anahtarlarıyla girip çıkıyorlar.

BAŞKAN – Jale Hanım, bitiriyor musunuz?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani bitireceğim, bir dakika.

Yani girilip çıkılan bir yermiş, sonra biri girmiş olabilir mi, onu soruyorum.

GÜLER VATAN – Hiçbir fikrim yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) –Oraların böyle tozlu falan olma ihtimali var mı? Çünkü tozdan ısrarla söz ediliyor ve siz de ifadenizde toz vardı üzerinde demişsiniz, kıyafetlerinde.

GÜLER VATAN – Bu şey tozu, odun tozu olur ya, talaş, o tozdan, saman tozu değil.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şey değil ama Pimapen talaşı değil?

GÜLER VATAN – Ona dikkat etmedim, benim ilk gördüğümde, gözüme çarpan, sonrasında bakmadım, ilk gördüğümde o şekildeydi ama detayına girmedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şimdi, apartmana bir giriş varmış, atölyeye girilip oradan da içeri girilebiliyormuş galiba, değil mi?

GÜLER VATAN – Tabii, tabii, iki girişi var evimizin.

BAŞKAN – Oradan geçmiş olabilir mi Naz?

GÜLER VATAN – Olabilir çünkü bizim kapı kilitliken zillerimizin hiçbiri çalışmıyor, herkes de biliyor orayı, parmağını sokuyorsun, herkes içeri giriyor; bunu herkes biliyor ve çatımızın hiçbir zaman kilidi yoktu, olaydan sonra eşim taktırdı. Avukat hanım özellikle diyor ki: “Güler Vatan merdivendeydi, aşağıda kapı kilitli, teras kapısı kilitli, o merdivene Naz hiç çıkmadı.” Ama bizim 2 tane girişimiz var, biri kilitli olsa birinden elinle girip çıkıyorsun, kilitli olma şansı yok yani açtıktı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Açık yani öyle gelen biri, biz de gelsek girebiliriz oradan?

GÜLER VATAN – Herkes girebiliyor. O açılan yeri de herkes bilir.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Başkanımızın acele ettiriyor, hızlı sorayım hemen: Çantanın bulunduğu sandalyeyle ilgili, siz mesela “Kesinlikle burada değildi bu sandalye.” diyorsunuz ifadenizde?

GÜLER VATAN – Karşı taraftaydı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Karşı tarafta yani dolayısıyla birinin getirip onu oraya koyduğunu düşünüyorsunuz, çantanın üstüne?

GÜLER VATAN – Şöyle bir şey: Ben onu şimdi kapıdayız, geldik...

Sizin de zamanınızı alıyorum, kusuruma bakmayın.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yok, yok, biz soruyoruz.

BAŞKAN – Olur mu, biz sizin zamanınızı alıyoruz.

Buyurun.

GÜLER VATAN – Estağfurullah. Ya yeter ki aydınlansın da.

Şimdi, cenazeyle geldik, kapıdayız, insanlar, oralar kalabalık. Yakınımız bir çocuk geldi Hasan Küçükler diye, kulağıma eğildi, dedi ki: “Güler Abla, Naz’ın çantası terasta.” “Nasıl olur?” dedim. “Vallahi terasta, terasa çıktık biz, terasta.” Yukarı çıktım onunla birlikte.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kim söyledi onu dediniz?

GÜLER VATAN – Hasan Küçükler, onun da ifadesi vardır orada.

Ondan sonra yukarı çıktım. Yukarıda Atika Hanım’ın kardeşi Neşet, Hasan, Ahmet bir de Serhat var. Kapıdan girdim, sağ tarafta çanta...

BAŞKAN – “Ahmet” dediğiniz Ahmet Yetim mi?

GÜLER VATAN – Evet.

Karanlık yani yukarısı, aydınlık değil, on bir gibi falandır. Kenarda... Bu çantayı gündüz polisler geldi de görmedi mi burada dedim. O arada polis de geldi zaten. Nasıl görmediniz dedim. Adam bana şöyle dedi: “Biz çanta aramadık ki.” Nasıl aramadınız? Hani birinin getirdiğin hiç düşünmedik. Naz’ın çantası burada dedim “Biz çanta aramadık.” dedi. Resim çekmediniz mi, kameraya çekmediniz mi dedim, daha cevap veren olmadı; benim elim ayağım titremeye başladı, ben kenara geçtim, bir tanesi sigara verdi, oturdum böyle titriyorum yani o kadar şoka girdim. Çünkü çanta arandı hastanede, anne de çanta sordu, benim eşim de çanta sordu “Nazın çantası nerede?” diye arandı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama yani daha önce çıkanlar bulamamış diyorsunuz orada?

GÜLER VATAN – Şimdi polise soruyorum: Neden bu çanta gündüz görünmedi? “Biz çanta aramadık ki.” dedi bana, cevabı bu oldu “Biz çıktık ama çanta aramadık ki.” dedi.

BAŞKAN – Fotoğraf çekmişler çatıda, onu bilmiyoruz?

GÜLER VATAN – Onu bilmiyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şeyle ilgili sizin bir tahmininiz var mı; size daha önce “cici anne” deyip de sonra neden yani mesela bir şeyden mi rahatsızdı, neden yani acaba?

GÜLER VATAN – Bana yine “cici anne” diyordu ya, bana diyordu canım, gördüğü zaman sevgisini aynı şekilde gösteriyordu. Sadece yani evden çıkmıyor, kayınvalidem de söylüyor “Odasından çıkmıyor, altı aydır oğlan bana hizmet ediyor, Naz odadan çıkmıyor.” diyor. Biz akşamları yemeğimizi her birlikte yeriz, işte görümcem de olur “Naz!” diye çağırırız, Naz gelmez, Naz kendi pişirir. Çok güzel de yemek yapardı Naz, kürdan kebabları bile yapardı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, beton mikserleri geçti mi o gün oradan?

GÜLER VATAN – Çok geçti.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O gün geçti, eminsiniz?

GÜLER VATAN – Eminim, çok geçti. Çünkü yukarı köylere beton yol dökülüyordu, çok geçti.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir Şermin Dede’yle ilgili sormak istiyorum size. Onunla sizin ilişkiniz nasıl, hani nasıl biri?

GÜLER VATAN – On dokuz yıldır ben oradayım, on dokuz yıldır anne, arkadaş, sırdaş. Birkaç kişi varlar onlar orada, hepsi böyle 60 yaşın üstünde, genç olarak bir tek biziz ama onlar bizim her şeyimiz oldu ve bizimle çalıştı, yıllarca yemeğimizi yaptı atölyede...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Aşağıdaki atölyede.

GÜLER VATAN – Hıhı, atölyede yıllarca bizimle çalıştı, aşçısıydı oranın. Yani her günümüz birlikte geçirdi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani tanıyorsunuz, dolayısıyla çok iyi tanıyorsunuz.

GÜLER VATAN – Tabii, tabii, çok iyi bir insan.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani sizce de bir şey görmüş olması gerekmiyor mu, ilk gören?

GÜLER VATAN – Onu hep sorguluyor, o da söylüyor zaten. Bahçedeymiş o, bahçede kadınlarla konuşuyormuş. O da aynısını diyor: “Nasil görmedim, nasıl duymadım?” Ama biz böyle her gün yoldan araba geçtiği için gürültülere bakmıyoruz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tabii, bakılmaz ama Mürsel Küçükül duyarak geliyor o gürültüyü, hiç kimsenin duymadığı gürültüyü.

GÜLER VATAN – Benim camlarım “açık” yazıyor ya, benim çift açılımlarım açık yani camlarım komple açık değil, çift açılımlarım açık, üstten.

BAŞKAN – Şöyle.

GÜLER VATAN – Evet, yukarıdan açık.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, Şermin Dede’nin daha sonra ekonomik durumunun düzeldiğiyle ilgili ilçede dedikodular var.

GÜLER VATAN – Hep söyleniyor, bizim için de onun için de.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani siz yakından tanıdığınız için soruyorum size.

GÜLER VATAN – Evet, hepsi söyleniyor.

Şermin Dede’nin 2 tane maaşı var; babasından da kocasından da alıyor. Oğlunun işi var, kadın eve bakıyor 2 tane maaşıyla, oğlunun da lokantası var, çalıştığıyla evini geçindiriyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Lokantayı büyüttüğü, sonra hiç kimsenin yapamayacağı bir yerde düğün yaptığı falan böyle...

GÜLER VATAN – Yok, Eynesil parkında yaptı, Kur’an’lı, düğünün bir şeyi yoktu ki, hiçbir masrafı yoktu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Öyle cümleler vardı. Yani durumunda bir değişme olmadı diyorsunuz?

GÜLER VATAN – Yok, sadece düğün yapıyorum diye kalorifer...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Araba almış.

GÜLER VATAN – Arabaları zaten vardı, karısının altınlarını sattı, bir üst modelini aldı, eşinin altınlarını sattı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Oğlu?

GÜLER VATAN – Oğlu. Güneş enerjisi yaptırdı, kalorifer döşetti, işte gelin aldı, maddi durumu ondan öyle oldu deniliyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım. Mesela ilçede tabii, çok dedikodu dönüyor hani mutlaka küçük yerlerde olur o. Şeyi de sormak istiyorum size: Bu ilk ifadenizde mesela diyorsunuz ya “Biri getirip koymuştu.” falan diye.

GÜLER VATAN – Koymuş gibi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mesela orada -bir tanığın ifadesinde gördüm burada- eşinizin kucağına aldığı, tam arabaya götürürken tekrar bıraktığını söylüyor.

GÜLER VATAN – Yok, kucağına almadı, kaldırıırken dokundu ve bıraktı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama hani o ifadede, alıp bıraktığını söyleniyor.

GÜLER VATAN – Yok, yok, kaldırmadı yani çocuk inledi çünkü, o dokunduğu anda bacağını eşim o şokla fark edemedi, böyle dokunduğu anda “Ahh.” etti derinden, canı yandı; o anda bıraktı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir de son bir iki sorum daha kaldı. Herhâlde, anladığım kadarıyla Coşkun Somuncuoğlu'nun ilişkisi daha iyi diğer aileyle, Şaban Vatan'ın ailesiyle?

GÜLER VATAN – Şimdi şöyle bir şey: Yıllardır Eynesil'de hepsi esnaf, o da bizim seçilmiş başkanımızdı. Biz komşuyuz ama yıllardır...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çok mu yakın oturuyorsunuz?

GÜLER VATAN – Tabii, tabii, hemen üst tarafımızda. O evi biliyorsunuz ya, onun üst tarafında hemen yani aynı yoldan geçiyoruz, aynıyız yani 2 ev var aramızda, çocuklarımız hep birlikte büyüdü. Eşimin hiçbir ticari diyalogu olmadı ama Şaban'ın eşimden ayrıldıktan sonra çok büyük ticari diyalogu oldu; bütün işlerini, çerçeveslerini, evinin her şeylerini... Belediyeden de olsun çok destek oldular ki eşimden ayrıldı hani “Şaban başaramadı.” denilmesin, kendini ispatlasın diye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Olaya kadar mı?

GÜLER VATAN – Tabii canım, olaya kadar Şaban'la gayet samimilerdi, bizimle de samimiydi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ailecek gelip gider miydiniz?

GÜLER VATAN – Tabii canım, hepimiz gidip geliyorduk.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Coşkun Bey'lerle...

GÜLER VATAN – Tabii canım, ben her şeylerine gidiyordum. Eşi vefat etti yakın zamanda, ondan sonra gitmedik hâliyle.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam, bir şey daha soracağım, onu da bir sorayım: Mesela, olaydan sonra siz birkaç ay içinde İstanbul'a gitmişsiniz eşinizle. Şöyle bir iddia var: “İstanbul'a gittiler, orada birileriyle görüştüler.”

GÜLER VATAN – Ben hiç İstanbul'a gitmedim. Ben bu sene gittim, oğlum mezun oldu benim, Kocaeli Üniversitesinde okudu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hayırlı olsun.

GÜLER VATAN – Allah razı olsun.

Mezuniyete gittim. Benim ailem Kocaeli’de yaşıyor, on beş tatillerde de Kocaeli’ye gidiyorum her sene ailemin yanına, kardeşlerim, herkes orada. Yazın da ilk defa bu sene gittim mezuniyete, oradan da tatile Çanakkale’ye falan gittim çocuklarımla. İstanbul’a hiç gitmedim hatta eşim benden hep şikâyetçidir bir yere gitmiyorum diye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani hiç gitmediniz.

GÜLER VATAN – İstanbul’a gitmedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Eşiniz gidip birileriyle görüşmüş olabilir mi bir otelde? Öyle bir iddia var.

GÜLER VATAN – Ya, şimdi, şöyle bir şey: O iddiayı biliyorum o dediği kişilerle alakası olduğuna dair ama imkânı yok çünkü tanışmıyorlar. Eşim ticaret yaptığı için işi için her yere gidiyor. Şimdi eşim nereye, ne gitti, şey yapamıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tam işi ne şu anda? Apart’ı siz işletiyorsunuz, eşinizin işi ne?

GÜLER VATAN – Eşim birçok iş yaptığı için yani bunu yapıyor, şunu yapıyor diye... Her şeyi yapıyor eşim; inşaat yapıyor, fırıncılık yaptı, plastik işi yaptı, eşim her şeyi yapıyor. Oğlum da inşaat mühendisi etti.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Oo ne güzel, hayırlı uğurlu olsun.

GÜLER VATAN – Allah razı olsun.

BAŞKAN – Tamam mı Jale Hanım?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Teşekkür ediyorum, tamam.

BAŞKAN – Filiz Hanım, buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Bu olay yerinde, evin önünde bir araba daha var deniyor, 2 araba...

GÜLER VATAN – Gökhan Bey’in arabası, çalışan işçinin arabası.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani yan yana 2 araba duruyordu, değil mi sizin Rabia’yı bulduğunuz sırada?

GÜLER VATAN – Evet, gri bir araba herhâlde.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Önder Dede de...

GÜLER VATAN – Önder Dede ambulansa atılırken geldi, öncesinde değildi.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – O da daha öncesinde olduğunu, hatta “Muhammet Vatan da arabadan yeni iniyordu, Rabia Naz’a hiç müdahale etmedi.” diyor.

BAŞKAN – Kim öyle diyor?

GÜLER VATAN – Belki aşağıdan görmüştür. Bakın, şimdi, aşağıdan gelişte...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çıkıyor, yukarı gidiyor zaten.

GÜLER VATAN – Aşağıdan gelişte görmüş olabilir ama ambulans geldiğinde oradaydı benim gördüğüm.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ambulansın geldiğini söylüyor zaten.

GÜLER VATAN – Ambulanstan önce gelmedi oraya.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Oraya doğru giderken ambulans geldi.”

GÜLER VATAN – Uzaktan görmüş olabilir.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Ambulans ana yoldan gelmedi, evlerin içerisinde geldi.” Nereden geldi ambulans?

GÜLER VATAN – Ana yoldan geldi.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – O “Evlerin içerisinde geldi, çeşme tarafından değil.” diyor.

GÜLER VATAN – Hayır canım, çeşme... Çünkü eşimin arabası arkadaydı, arabayı geri geri getirdi eşim, arkaya çekti geri geri, önüne de ambulans geldi. Çünkü ambulans gitti, arkasından biz arabaya bindik gittik.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Tamam, demek ki bir farklılık var görüşlerinizde. “Muhammet araçtan inerken biz sedyeyi yere yatırdık.” diyor.

GÜLER VATAN – Arabayı ambulans gelirken geri çekti.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – O sırada da Şaban Bey’in geldiğini söylüyor.

GÜLER VATAN – Şimdi, ambulans gelirken eşim bir daha binip geri çekti arabayı. Geldi ya Muhammet Bey, alıp götürcekti.

BAŞKAN – O ikinci inişini görüyor o zaman.

GÜLER VATAN – Evet, onu görmüştür çünkü alıp götürcekti “Yok, ambulans geliyor.” dedik.

BAŞKAN – Buyurun Sayın Yılmaz.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Şimdi, tekrar ben de başınız sağ olsun diyorum.

GÜLER VATAN – Allah razı olsun, teşekkür ederim.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Mürsel Bey’in o günkü görüntüsü, izlenimi... Dediniz ki: “Ellerinde su olduğu hâlde dikiliyordu böyle.” Donmuş bir ifade miydi?

GÜLER VATAN – Donmuş bir şekildeydi, evet. Su bidonunu, elindeki yani dedim ya, sonradan da bu yorumu yaptım: “Mürsel neden elindeki suyu getirmede de atölyeden su aradı?” Şermin abla dedi ki: “O kadar donmuş çocuk demek ki Güler.” Su bidonu elinde.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Demek ki Şermin Dede’yi çağıracağında, haber vereceğinde falan da mı su bidonlarıyla koşarak...

GÜLER VATAN – Bilmiyorum o anda hani ben Şermin’i çağırırken görmedim, aşağı indiğimde su bidonu elindeydi, onu gördüm. Yukarıdan baktığımı hatırlıyorum.

BAŞKAN – Belki tekrar aldı.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Peki, şimdi, ben orayı gittim gördüm, arka tarafa da baktım çünkü ön taraftan bana göre düşme ihtimali zayıf geldi bana. Mürsel de “Arka taraftan düşüp süründüğünü gördüm.” dediği için buradan sürünebilir mi diye sizin şeyiniz nedir? Ben sizin düşüncenizi...

GÜLER VATAN – Ona ben bir şey diyemeyeceğim çünkü ne dersem vebale girerim, günaha girerim. Onu uzmanlar daha iyi...

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Hiç baktınız mı sonrasında otlarda bir eziklik, bir düşme emaresi var mı diye?

GÜLER VATAN – O gün ezik varmış, ben bakmadım, hiç oraya inmedim. Zaten biz hepimiz ailecek -kendileri gitmedi ama- psikiyatride de psikoloğa da gidiyoruz, antidepresan alıyoruz çünkü susmamız gerekiyor Şaban Bey’in karşısında, acılı bir baba var. Biz de karşılık verirse küçük bir

yerde olay büyür. Biz hepimiz hap elimizde yaşıyoruz, hapımızı içiyoruz, doktorlarımızın da ismini verebiliriz, başka türlü başarma şansımız yok. Ben onun için oraya hiç gitmedim, Şaban her gün orada, Şaban sürekli saldırıyor.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Kim diyor “Ezik varmış.” diye, “Çimenlerde ezik varmış.” diye?

GÜLER VATAN – Şaban Bey söyledi, Twitter’da attığı yorumlarda okuyorum ben. O “Köpek de gidebilir kedi de gidebilir.” diyor, ben hiç bakmadım.

BAŞKAN – Güler Hanım, dün bir karar aldı cumhuriyet savcılığı. Kayınvalideniz şikâyetle bulundu.

GÜLER VATAN – Evet, kayınvalidemi hırpalıyor, kayınvalideme bayağı işkence ediyor, kayınvalidemin ses kayıtlarını alıyor sürekli ve konuşmadığı zaman da kızıyor. Kayınvalideme “Nasıl can vereceksin? Nasıl öleceksin? Kızımı hep birlik oldunuz öldürdünüz.” diyor ve evde de bir tüfek varmış, onu da kayınvalidem “Bende dururken eve giriyor alıyor.” diyor. Kayınvalidem “Aldığımı getir.” diyor, getirmiyor.

Şunu da öğreniyorum, dün öğrendim bunu da, şok oldum: Benim kayınım başına tülbent bağlayıp karşıki yeşil binanın üstüne çıkıp, yandaki deponun üstüne çıkıp bizi izliyormuş ve gören arkadaşlar var. Şok oldum dün. Ve benim evimde perde yok, yüksek katlı olduğu için salonumda perde yok. Dün akşam çocuklarım bana “Anne, ne olursun perde yaptır.” Ya, benim kayınım nasıl geçip de dikizleyebiliyor? Aşağıda yeşil bina var, bizim oradan terastan bakınca, onun üstüne çıkıyor, kadınlar yufka açıyor, Şaban da tülbent bağlıyor...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Emine Cebeci’nin evi mi?

GÜLER VATAN – Evet.

Başına tülbent bağlıyor Şaban, kadınlar orada yufka açıyorlar “Şaban, niye geldin buraya?” dediklerinde “Polisler geldi Güler Vatan’ı almaya, orayı izliyorum.” diyor ve geçen gün ben polisleri çağırdım, kapıma geldi, bağıyor “Güler Vatan hesap vereceksin.” diye, her gün 3 gazeteci vardı, üç gün boyunca bizim orada yattılar kalktılar, “drone”la çekim yaptılar, ben evden kafamı çıkaramıyorum, işe gidemedim o gün ve polisleri aradım, eşime dedim ki: “Şaban bağırp duruyor, polisi ara, lütfen gelsin.” Polisler geldi, Şaban onları gördü, bağıyor “Neden geldiniz?” diye; onlar da ses çıkarmadılar. Bu arada eşim savcılığa dilekçe verdi hani “Buraya gelmesin.” diye. İkameti bizim orada görünüyör ama bizim orada oturmuyor. Ev kendi üstüne değil, başkasının üstüne yani normalde kendisinin ama tapusu kendisinin değil. Ben de gelmesin, görmek istemiyorum; burada çocuğum çocuğum var, 24 yaşında delikanlı oğlum var, 16 yaşında delikanlı oğlum var, korkuyorlar; gelmesin binaya, sürekli saldırıyor; çocuklar kapıları kilitleyiyor dedim ve duydum ki karşıya gitmiş “Polisler Güler Vatan’ı almaya geldi.” deyip karşıda bizi izliyormuş. Böyle bir şey var mı? Yakında etek de giyer o zaman dedik ve kayınvalideme bunu da belirtmiş “Ben tülbent bağlayıp karşıya geçiyorum, seyrediyorum.” demiş.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Niye bu kadar ay sonra sizden DNA aldılar? Ne oldu acaba? Yani sizden DNA alınmış herhâlde.

GÜLER VATAN – Tabii, bizden ağustos ayından alındı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yeni değil yani ben bu birkaç gün önce diye...

GÜLER VATAN – Değil, bizden alınmalı çok oldu.

BAŞKAN – Birkaç gün önce Şaban Bey ve oğlundan alındı.

GÜLER VATAN – Oğlum ve benden ağustos ayında alındı.

BAŞKAN – Anneden de aldılar.

Evet, son sorular... Başka var mı?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şu şeyi de ben merak ettim: Mürsel Bey’i tanıyor musunuz?

GÜLER VATAN – Kişilik olarak bilmiyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hiç tanışmıyorsunuz.

GÜLER VATAN – Yani görüyorum, yolda böyle selam verip geçiyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Eşini?

GÜLER VATAN – Eşine de selam verip geçiyorum yani konuşmuşluğum yok, ailecek görüşmüyoruz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şimdi, iki araba var, o gün Şermin Hanım söylüyor, bize de söyledi. 2 tane mi araba var? O gün olay yerinde olan sizsiniz, çift araba mı?

GÜLER VATAN – Gökhan’ın arabası gri araba, bir de lacivert araba; 2 araba var.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Nasıl onların pozisyonları?

GÜLER VATAN – Onları şu anda nasıl hatırlayayım?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani önlü mü yan yana mı?

BAŞKAN – Arka arkaya mıydı yani?

GÜLER VATAN – Arka arkaydı, yan yana değil.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Dolayısıyla buradan sürünmesi gerekiyor sürünürse ya da şuradan..

BAŞKAN – İki aracın arasından mı sürünüyordu?

GÜLER VATAN – Hayır, şu şekilde de sürünebilir, süründükten sonra bu ara boş, üstten iniş boş, sıfır değil ki.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, siz evi de daha iyi bildiğiniz için soruyoruz, başka bir balkondan düşmüş olabilir mi bu çocuk çatıdan değil de? Ya da itilmiş olabilir mi?

GÜLER VATAN – Nereden düşecek?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Başka bir balkondan.

BAŞKAN – Herhangi bir balkondan.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Apartmanda başka bir balkondan.

GÜLER VATAN – Başka kime girecek?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – “Giremez.” diyorsunuz ya da aşağıdaki boş dairelere...

GÜLER VATAN – Bana girecek. Boş daireler var, görümcemin evi var. Görümcemin ve benim evin anahtarı hep kapıda, ayakkabılığımızın içinde olur hep yıllardır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sizinle karşı karşıya, değil mi görümcem?

GÜLER VATAN – Evet, biz anahtarlarımızı evden çıkarken oraya koyarız, aile apartmanı olunca herkes istediği gibi...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama o anda görümceniz orada değil.

GÜLER VATAN – Değil ama anahtarı benim ayakkabılığın içinde, hepimizinki, benimki de orada.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Oraya girip oradan düşmüş ya da itilmiş olabilir mi?

GÜLER VATAN – Ben evdeyim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kesin şey diyor musunuz yani “Bu çocuk eve gelse ben mutlaka görürdüm, duyardım.”

GÜLER VATAN – Yok, bakın, o ana kadar yani dört buçuk, dört kırk falan, o arada gelse ben görürdüm, oradaydım ama ondan sonra hangi saatte geldi, bilmiyorum, ben içeri hangi saatte girdiğimi tam bilmiyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz evdeydiniz zaten.

BAŞKAN – Hayır, merdivenleri temizlemişti.

Peki.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Teşekkürler.

Kusura bakmayın, yorduk ama hakikaten en iyi siz anlattınız şeyleri, onun için bu kadar yoğun sorduk size.

GÜLER VATAN – Estağfurullah.

BAŞKAN – Güler Hanım, çok teşekkür ediyoruz.

GÜLER VATAN – Ben teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Başınız sağ olsun, Allah rahmet eylesin.

GÜLER VATAN – Allah razı olsun, çok teşekkür ediyorum. İnşallah bir an önce çözülür.

Kolay gelsin sizlere.

BAŞKAN – Sağ olun.

5.- Polis Memuru Kutlay Sevinç'in, Rabia Naz Vatan'ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN – Şimdi polis memuru Kutlay Sevinç'i dinleyeceğiz.

Kutlay Bey, hoş geldiniz.

O gün siz olay yerinde bulunan arkadaşsınız, değil mi? Oradaki görevlisiniz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Olay yerinde demeyeyim de şöyle başlayayım efendim.

BAŞKAN – Bu olayı nasıl duyduğundan itibaren başla.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Şimdi, şöyle, ben sizin dediğimize geleceğim: Ben sabah sekiz, akşam beş, buçuk çalışan bir personelim, aynı zamanda Asayiş büroya bakıyorum, başka bir arkadaşım yok o an. Mesaiden çıktım, sizin kadar uzaklıkta bir esnaf arkadaşımız var işyerinin karşısında, orada oturuyoruz. O arada saat akşam 17.35. Ekip, resmî minibüs tepe lambası yanık hızlı bir şekilde çıkınca -normalde çıkmaz o şekilde- ben kalktım, karakolun önünde de grup amiri arkadaş vardı, sordum kendisine “Nedir, ne oldu, neden bu şekilde çıktı?” diye “Kavga var.” dedi, daha sonra da “Trafik kazası...” şeklinde söyleyince... Şimdi, personel yetersizliği olmasından dolayı ilçelerde ben arkadaşımın sivil aracı aldım, yanımda bir arkadaşla, giderken Ruhi Bey benden önce olay yerine geçmişti, birazdan sizin dinleyeceğiniz arkadaş.

BAŞKAN – Ruhi Kalkan...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur efendim.

Kendisi bana hastaneye geçmemi yani çocuğun gittiği Görele Devlet Hastanesine... 17.35'ten itibaren -17.40 diyelim yani- biz oradan çıkış yaptık, Görele Devlet Hastanesine geçtik çocuğun arkasından ambulansla...

BAŞKAN – Siz doğrudan hastaneye gittiniz, olay yerine gelmediniz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, gelmedik efendim. Takriben üç saate yakın bir zaman biz... Çocuğun otopsi de dâhil olmak üzere, ilk müdahalesi hastanedeki cerrahi bölümünde yapıldı.

BAŞKAN – Hastaneye vardığımız anda çocuğun sağlığına dair bir bilgi verildi mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Şöyle efendim: Zaten kalabalık, biz acil müdahale odasının kapısına geldiğimizde doktor arkadaşlar sırayla giriş çıkış yapıyorlar, çocuk o arada gidip geliyor -biz “gidiş-geliş diyoruz meslekte yani çocuk ex oluyor, tekrar bir şok verilip geri geliyor falan- ve o esnada gelen doktor arkadaşların -şu an ismini hatırlayamıyorum- aralarındaki sohbet şu: “Bu nereden düştü? Nasıl böyle oldu? Vücut yığılmış.” diye kendi aralarında konuşuyorlar, ben duyduğum şekilde söylüyorum. Daha sonra, çocuk iki üç defa daha bir git gel yaptı, en son rahmetli oldu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Git gel yaptığında orada mıydınız? Müdahale odasında mıydınız?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – İçeride değiliz efendim, biz hemen müdahale odasının kapısında, zaten giriş-çıkış aşırı da kalabalık olunca...

BAŞKAN – Tahmin ediyorsunuz siz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Evet efendim.

BAŞKAN – Peki, oraya gidip içeri girenleri hatırlıyor musunuz doktorlar dışında; Kaymakam Bey, Savcı Bey, Belediye Başkanı veya başka herhangi bir kamu görevlisi veya çocuğun yakını?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Çocuğun ailesi zaten oradaydı efendim; annesi, babası.

BAŞKAN – İçeride miydi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur, hemen acil müdahale yapılan yerin karşısında...

BAŞKAN – Yok, yok, müdahale odasına...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – İçerisinde değillerdi, ben girdiğimde en azından değillerdi ve akrabaları vardı. Dayısı veya amcası, hatırlamıyorum ama isim olarak biliyorum “Ali” diye bir akrabası vardı, onlar da müdahale odasının karşısında banklarda oturuyorlardı, hatta ağlaşıyorlardı tabii normal olarak. Sonra şahıs, tabii, ex oldu, savcının bilgisi var, talimatı. Savcı Bey hastaneye otopsi esnasında geldiler, morga indirdik. Orada gerekli otopsi işlemleri yapıldı Savcı Bey nezaretinde. Efendim, takriben bu hastaneye çocuğun gelişi ve...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Otopsi hastanede mi yapıldı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur, Görele Devlet Hastanesinin morgunda otopsi yapıldı. Artık daha sonrasını bilmiyorum, Trabzon’a gitti efendim. Daha sonra da işte adli tıp raporu falan derken bu şekilde. Sizin sorunuzu alayım.

BAŞKAN – Oraya gelenleri hatırlamıyorsunuz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur efendim, bayağı bir kalabalıktı, hastane zaten ufak ama ailesi...

BAŞKAN – Peki, Belediye Başkanını gördünüz mü orada?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Belediye Başkanı daha sonra geldi, gördüm efendim.

BAŞKAN – Çocuğun yanına girdi mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Onu görmedim efendim.

BAŞKAN – Ama oradaydı, değil mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur efendim.

BAŞKAN – Peki, devam edin, sonra ne yaptınız? Çocuğun rahmetli olduğunu duyduunuz siz, olay yerine mi ondan sonra...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Hayır, biz orada çocuğun hastaneye girişi, müdahalesi ve -ön otopsi diyoruz, daha sonra Trabzon'a gönderildi- Görele Devlet Hastanesinde morgda yapılan otopsi sonrası biz Savcı Bey'den müsaade aldık, olay yeri incelemedeki arkadaşla beraber araca atladık, çocuğun son görüldüğü yani "düştüğü yer" diye tabir edilen yere gittik. Gittiğimizde tabii kalabalık yine orası hâliyle.

BAŞKAN – İlk oraya giden kamu görevlisi polis memuru sizsiniz 2 kişi.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, hatta en son diyebiliriz bize efendim.

BAŞKAN – Siz vardığınızda orada var mıydı polis?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii, tabii. Zaten başta, efendim, diğer hızlı çıkan ekip demiştik ya, ilk çıkan ekip, onlar olay yerine gitmişlerdi, biz hastaneye gitmiştik yani ayrılmıştık orada. Bizim iki buçuk üç saat kadar sonra olay yerine geçme fırsatımız oldu otopside sonra.

BAŞKAN – O ilk ekip hangisiydi, Cafer Bey mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Zaten bir tane ekip var efendim, 76-77 kodlu resmî bir tane ekip vardı. Onlardan sadece resmî arkadaşları gördüm efendim ben, rütbeli bir arkadaş görmedim yani o konuda gördüm diyemem. Artı, gittiğimizde...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – İsimlerini bilmiyor musunuz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, isimlerini biliyorum da kendilerini orada görmedim yani ben o an gittiğimde resmî arkadaşları gördüm, bizim ekip arkadaşlarını, karakol personelini gördüm, onları daha sonra... Şöyle: Biz olay yeri arkadaşla önce binanın çevresine çocuğun düştüğü yerden başlayarak baktık, olay yeri bandıyla çevirmişlerdi, oraya baktık, bazı materyallere falan baktık arkadaşla; fotoğraflama, görüntüleme, binanın arkasındaki o çayır, bahçelik bölüm var, oralara baktık.

BAŞKAN – Oraların ilk fotoğrafları var mı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Olay yeri arkadaşta hepsi mevcuttu efendim, muhtemelen sunmuştur mahkemeye de diye düşünüyorum. Işıklandırılarak oraların fotoğraflaması yapıldı. Sürüklenme izi, kırılma, ezilme gibi bir şey var mı şeklinde defaten bakıldı. Daha sonra, bina içerisinde eski atıl bir atölye var, eski PVC atölyesi onların, daha sonra başka yere taşıdıkları için boş.

BAŞKAN – Binanın altında.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur. Atölyeden de binanın içerisine merdivenle bağlantı yeri var yani merdivenle çıkılıyor. Biz inceleyerek oradan geçtik, yukarı daireye çıktık onların olduğu, 3'üncü kattı sanırım. Yanımızda ölen çocuğun ya amcası ya dayısı, büyüklerden birisi vardı nezaret olarak, ben, olay yeri, 3 kişiyiz içeride. Önce çocuğun odası, onların fotoğraflaması...

BAŞKAN – Aileden bir kişi hep yanınızda bulundu mu?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii ki efendim.

Önce çocuğun odasından başladık, özel eşyaları dediğim çamaşır olarak değil de kitaplarına, bilmem nelerine, onlara bakıldı, sonra bir bayan arkadaş çağrıldı, yine çocuğun akrabası diye hatırlıyorum ama şu an isim olarak bilemeyeceğim. Biz orada fotoğraflama, video çekimi yaparken kapı çaldı çünkü kapıyı kapattık, içeriye...

BAŞKAN – Siz orada video çekimi yaptınız mı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii efendim, olay yeriyle beraber hem fotoğraflama yapıyoruz hem video çekimi yapıyoruz, onlar evrakta vardır. Tabii kapıyı da kapattık, 3 kişi içerideyiz, giren çıkan çok olduğu için kontrol edemiyoruz. O esnada kapı çaldı, bizim -hanımefendi sormuştu-başkomiserimiz var bizim, ilçe emniyet amirimiz, o geldi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Cafer Bey mi? Biz dinlemiştik.

BAŞKAN – Cafer Bey miydi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur, Cafer Bey geldiler, yanında birkaç kalabalık vardı. Yine aynı şekilde, dediler ki: “Biz binanın üstüne bakacağız.” “Biz şu an içeride fotoğraflama yapıyoruz, video çekimi yapıyoruz, siz bilirsiniz.” dedik çünkü Cafer Bey’de bir şey demek istemedik orada, zaten çıkmışlar, evin üzerinde nereden baksanız 100-150 kişi vardı yani, dersiniz ki futbol maçvarı bir yerdı yani. Neyse efendim, uzatmayacağım, biz bir-bir buçuk saate yakın bir inceleme yaptık.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evin içinde.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur efendim.

BAŞKAN – Orada günlüklere rastlamadınız mı siz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Günlüklere falan rastlamadık efendim. O günlük bölümüne en sonda geleceğim size, ifademin sonunda. Hatta bilgisayarlarına falan baktık, aklımıza ilk önce o Mavi Balina konusu vardı, televizyonlara çıkıyor, onlara baktık, geçmişe dönük şeylerine baktık falan. Onlarda herhangi bir şey çıkmadı. Yine daha sonra bu bilgisayar konusunu belki Siber inceler diye düşünerek arkadaşlara da daha sonra il merkezinden gelen asayiş ekibine bunu bildirdik hani arada boşluk kalmasın diye, daha sonra bizim işlerimiz bitince binanın üstüne çıktık.

BAŞKAN – Siz üstüne çıktığımızda onlar daha önceden çıkmıştı.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii, üzerinde yine şeyler vardı.

BAŞKAN – Saat kaç oldu bu arada, on bir falan mı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Takriben olmuştur efendim yani tam saati hatırlayamıyorum.

Orada çıktığımızda, hemen merdivenden yukarı çatıya çıktığımızda yerde 2-3 torba kalebodur, seramik derzi, çimentosu olur ya, 1 tanesi, 2 tanesi patlamış, böyle ayak izleri falan var ve aynı ayak izini ben o çocuğun -düştü diye söyleniyor, ben gözümle görmedim, Adli Tıpta öyle deniyor ama-ayakkabısının altında aynı derzin aynı renk, aynı ton şeyini gördüm zaten ama düştü deme şeyim yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Karşılaştırıldı mı o iki çimento şeyi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Onu bilemiyorum, onu Olay Yeri ve Kriminal muhtemelen şey yapmıştır, çünkü biz sadece delil olarak topladığımız için. Ve o arada efendim, bizim aradığımız belli bir şey yok, sadece çocuğun düşme ihtimaline karşı hani nereden, nasıl olabilir, pencereden mi atladı diye binada kendi dairesinin balkonuna baktık, camına baktık, parmak izleri bilmem ne onlara baktık, yok. Bir de yani atölye dediğimiz kısma biz çıkma diyoruz hani uzatma şeyi var yani buradan, 1’inci kattan olduğu zaman sizin orası kadar bir çatısı var yani onların katına çıktığımız zaman oradan koşma değil, biraz daha hızlanıp atlamış olsa yine o şeyi geçemez, sundurmayı geçemezler ki üzerinden baktığımız zaman, bilmiyorum, gittiniz mi?

BAŞKAN – Hepimiz gördük orayı, evet.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Biraz daha atlaması kolaylaşıyor hani yükseldikçe aşağıya düşüyor. Yani elimizden gelen bütün bilgileri toplamaya çalıştık olay yeriçi arkadaşımızla beraber.

BAŞKAN – Çantayı görmediniz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – O zaman zaten çanta konusu hiç yok efendim. Daha sonra “düşme” denildi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Saat on birde de yok mu çanta?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Biz tekrar olay yeriyle beraber aşağıya indiğimizde hani atladığımız bir yer var mı diye, binanın üstüne çıktık, sonra biz tekrardan binanın altına indik, atölye bölümünden çıktık, bina ve çevresinde dolaşyoruz, dipte, o bahçeden çıktık. O esnada, işte “Çanta, çanta” diye bir ses duyuldu. Ben çantayı hâlâ görmedim ama “Çanta bulundu.” diye bir ses var ki ben o çantayı gece yarısı falan karakolda gördüm ama içeri yine açmadım, arkadaşlar açmışlardı, muhtemelen karakol amiri olabilir, ayracına baktığımda orada çocuğun biraz daha böyle duygusal mahiyette işte “Ölsem, şehit olsam üzülür müsünüz?” ve buna benzer... Daha önceden de çocuğun sözlü sohbetlerde falan aşırı derecede maneviyatı ya da hissiyatı çoktu, yaşından daha fazla olgun diyelim algıları var ve bu şehit olaylarında aşırı fazla hassasiyeti olduğu... Zaten ailesi daha önce dile getirmişti sözlü şeylerinde falan.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kim söyledi bunları size?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Daha önce oradaki sohbetlerimizde. Şaban Bey kendisi de bu olayı araştırma esnasında diyordu zaten bunu bize, hani “Böyle böyle bir duygusu var ama bana da çok bağlıydı, bana da söylerdi.” diyor yani tabii babasıdır, evladır, ayrı, şey yapamıyorum ve çocuğun kitabının ayracında o şekilde bir şeye de denk gelince hani sanki eşleşir gibi yani çocuğun duygusal yönden çok yoğun olduğunu anlayabiliyorum yani mesleki tecrübe olarak söyleyeyim efendim.

BAŞKAN – Çantayı siz hiç mi görmediniz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Efendim, çatıya çıkışta ve bizim olay yerine geldiğimizde bizim çanta aramakla şeyimiz hiç yok yani çantayı...

BAŞKAN – Peki, çantayı orada evdeyken duydunuz mu?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur, biz binanın altındayken olay yeriyle beraber “çanta” diye bir seslenmeyi duyduk. O esnada çantayı alıp karakola götürdüler ama kim götürdü, hangi arkadaşım -ekiple gitti ama- götürdü, bilmiyorum ve o esnada tabii ilden gelen sivil ekipler de var, asayiş büro, destek amaçlı olarak bize gelen. Bu şekilde efendim.

BAŞKAN – Anladım. Peki, çantayı duydun orada, değerlendirmen ne oldu bir polis memuru olarak? Şimdi, çanta çatıdaysa her şey değişiyor mesela.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Anladım, doğru söylüyorsunuz. Şöyle bir şey efendim: Biz şimdi olay yeriyle beraber çalıştığımız için yani orayı bırakıp bir başka tarafa gidemiyorum, diğer arkadaşların da olduğunu düşünerek. Şimdi, orada da arkadaşlar var, tek çalışmıyorsun veya iki yerde aynı anda bulunamıyoruz. Şimdi, bir şey de diyemiyorum arkadaşına “Sen çalış, ben öbür tarafa gideyim.” diyemiyorum.

Daha sonra ilçe içerisinde -MOBESE’ler zaten çalışmıyordu, o zaman yeni kurulum aşamasındaydı- esnaflardan özellikle kavşakvari, köşe yerlerdeki kamera görüntülerini kendim aldım ve özellikle bir-bir buçuk saat öncesi ve sonrası, şu televizyonda izlediğiniz görüntülerin hepsini ben aldım zaten fazlasıyla. İşte çocuğun son görüldüğü yerler var ya, dondurma alırken, tavuk yerken falan, o görüntüler.

BAŞKAN – Okuldan çıktıktan sonraki görüntüler.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur efendim.

BAŞKAN – Filiz Hanım, buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Ben çatıya çanta bulunmadan önce çıktım, sandalyeyi de gördüm ancak çanta falan görmedim.” Böyle bir ifadeniz var.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur. Oraya çıktığımızda sağda, hemen dipte ahşap eski bir sandalye bir vardı, bu babaanneden kalma diyoruz, ondan vardı, başka da bir şey benim dikkatimi çekmedi.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani çanta bulunmadan önce siz çıktınız ve orada...

BAŞKAN – Dikkatinizi çekmedi.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Sandalyenin altında çanta, dikkat çekmeyecek bir şey hani babaanneden kalma sandalyeyi görüp...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Şunu söyleyeyim efendim: Şimdi yanlış anlaşılma olmasın, bakın ben düzeltiyorum. Biz dairede olay yeri inceleme sonrası yukarı çıktık, hava karanlıktı zaten. Yani birbirimizi göremiyoruz, zifiri karanlık zaten yukarısı, ışıklandırma, bir şey yok, elektrik direği yok...

BAŞKAN – Ha, siz çıktığınızda yukarıda ışıklandırma yoktu.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yoktu efendim.

BAŞKAN – Yoktu, tamam.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ama “Çanta bulunmadan önce çıktım.” diyorsunuz da o yüzden.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Çantanın bulunmayışı... Şimdi, bakın, belki biz ilk çıktığımızda çanta orada olmuş olabilir, şeyin altında olabilir ama karanlıkta görme şansımız yok, bir.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Sandalyeyi de gördüm.” diyorsunuz da, çanta daha renkli bir şey.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Evet, sandalyeyi gördüm, çıkıyorsun, nereye bastığımızı göreceksiniz, benim orada sandalyenin altına bakma şansım yok ki.

NECATİ TİĞLİ (Giresun) – Elinizde ışık var mı Kutlay Bey?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Daha sonra “olay yeri”ci arkadaşla aşağıya indik, dedim ya, o dışarıya bakarken o esnada el feneri ve cep telefonuyla beraber ışıklandırma yaptık, o esnada zaten biz aşağı indiğimizde bu çanta olayı yukarıda patlak verdi ki, ben yine altını çiziyorum, çantayı aramıyorduk biz çantayı.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Görmedim.” demişsiniz zaten.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii ki doğrudur efendim, doğrudur.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Sizin ifadenizi söylüyorum da o yüzden.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Gece bir iki gibi falan gördüm, onu da karakolda gördüm zaten çantayı.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, ayak izi tespit edilebilen bir şey değil mi? Yani siz de “Olay yerinde ilk delilleri biz topluyorduk.” diyorsunuz. Şeyden çok emin olarak söylediniz de, oradaki çimento ile Rabia'nın ayağının altındaki izin birbiriyle uyumlu olduğundan yani çatıda

bir ayak izi var mıydı? Mesela -o çimento- orada herhangi bir incelemeyi kim yaptı? Yani böyle bir şey var mı? Çünkü şey bir beyan veriyorsunuz yani “Aynısı neredeyse, gördüm.” diyerek bir beyanda bulunuyorsunuz ya o yüzden.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben onu size ayrıntılı anlatayım müsaade ederseniz.

Şimdi, doğrudur, gördüm. Şimdi ayak düşünün, çocuk ayağı 35 numaradır en fazla yani, ayağının şurasında yani başparmak, parmak izi olur ya, parmak izi şeklinde aynı o derzin aynısı ve özellikle yakın çıkartıp kendim baktım çocuğun ayakkabısını aldığımızda, yukarıdaki derzin rengi ile aynı bire bir aynı tonda, aynı şeyde. “Ayak izi.” dediniz, yukarıda belki binlerce ayak izi vardı biz geldiğimizde.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – O tespit edilebilir bir şey herhâlde değil mi? Yani sizin uzmanlığınız olduğu için soruyorum.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yani onlar zaten karakolda bu savcının talimatıyla zapt altına alınmıştı zaten, onlar, olay yeri inceleme falan gittiler zaten, çocuğun elbiseleri dâhil olmak üzere.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Umarım orada yerden de bir tespit yapılmıştır.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – İnşallah.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Siz “inşallah” demeyin, polis sizsiniz, ben değilim.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yani şimdi bilmiyorum sizi, ben hani pek tanımıyorum burada kimseyi ama...

BAŞKAN – Sen hatırladığın kadar anlat, rahat ol.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yani bu işin -sohbetin dışında yani herkesin çocuğu var-vidani boyutu var, yani ben isterim ki bulunsun öyle bir şey.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yok, yok, biz hepimiz zaten bunu istiyoruz, ne olduğu çıksın ortaya.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Baştan beri biz HTS kayıtlarına kadar, baz istasyonu ölçümlerine kadar bütün teknik imkânlar kullanılsın bu bulunsun dedik çünkü biz de eziliyoruz bunun altında.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – HTS kaydı sizin orada olamıyormuş galiba.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Efendim, bilemiyorum teknik boyutunu, onu artık savcılıkla ilgili şebeke diyelim ona.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Teşekkür ederiz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) - Kutlay Bey, hoş geldiniz.

Öncelikle, şu anda nerede görev yapıyorsunuz siz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ordu Emniyet Müdürlüğünde.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Eynesil’de değilsiniz artık.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Değilim efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hangi tarihte ayrıldınız Eynesil’den?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ekim, kasım sanırım yanılmıyorsam.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani geçtiğimiz ekim, 2019 mu, 2018 mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yılbaşı geçti, 2018.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) - 2018.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yılbaşımı burada geçirdim çünkü.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yılbaşı. Yani olaydan beş altı ay sonra.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Bir seneye yakın bir zaman oldu aşağı yukarı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Neden ayrıldınız, ayrılma gerekçeniz neydi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Şimdi, daha önce... Aslında istediğim soruyu sordunuz bana da. Şimdi, bu biraz daha özele kaçacak. Çalıştığımız yerde biraz... Yani ben açık söyleyeyim, ben kendim titiz çalışmayı seviyorum. Eğer ben sizin çalışmanızdan memnun değilsem ben size direkt söylerim ve direkt de ters konuşurum. Yani bu argo değil de, direkt yapamadığınızı söylerim. Şimdi, burada ben yapılan bir işi beğenmiyorsam tepkimi koyarım ve bundan dolayı biz çok konuşuyor olduk, asi olduk. Kavgamız, tartışmamız, buna benzer bir şeyimiz olmadı fakat direkt söylediğimiz için yapılanı... Diyelim benim üstümsünüz ama ben size yanlış olduğunu söyleyebiliyorsam ki söylerim...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani bu olayla ilgili bir şeyler... Ne, onu dinleyelim.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Bu olayla ilgili olarak ben şey yaptım. Bundan dolayı da bizi tabii müdür yardımcısına filan aksediyor...

BAŞKAN – Bu olayla ilgili eleştirilerin vardı, öyle mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii.

BAŞKAN – Yani onları dinleyelim. Çok aydınlatıcı olur bizim için.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii, bununla ilgili müdür yardımcılarını falan çağırdılar. Geldiler, görüştüler. Tabii, bir zaman sonra bizden 3 kişinin tayini çıktı ve 3 kişi de, aynı benim size az önce anlattığım gibi, direkt doğrusu neyse bunu söyleyen.

BAŞKAN – Bu normal bir tayin değil miydi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Değildi, rotasyona soktular bizi.

BAŞKAN – Yani beklemiyordunuz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii ki. İsteğimizin ve isteğimin dışında 3 arkadaşın...

BAŞKAN – Peki, yönetmeliğe göre rutin dışı mıydı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Bence rutin dışı, etik de değil ama...

BAŞKAN – Kaç yıl olmuştu Eynesil’de?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – On bir sene oldu ama...

BAŞKAN – On bir sene...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Hayır, öyle demeyin efendim, şimdi şöyle: Yirmi iki sene kalan var, on altı sene, on yedi sene... Ben yine savunmuyorum ama şimdi diğer kişi fazla kalıyorsa ve bunun örnekleri fazlaysa benim orada kalmamın da göze batmaması lazım.

BAŞKAN – Nerelisiniz siz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Buralyım, Orduluyum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Diğer 3 arkadaş kimler sizinle birlikte?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Suzan Güner, Bülent Köroğlu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Aynı olayda mı görevliyidiler?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok. Olayda, dedim ya, üç saat rötarlı olarak ben görevliydim. Suzan dediğim arkadaş grupta çalışıyordu, öbürü de ne denir ona, lojistik, maaşlara bakıyordu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam, sizi biz o konuda dinleyelim yani en önemli bölüm o bence.

Buyurun, dinliyoruz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Sorunuzu tekrar alabilir miyim? Dağıldı.

BAŞKAN – Tayin sebebin? Senin eleştirilerin neydi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yani ondan sonra benim Yağlıdere çıktı, diğer arkadaşın Doğankent, diğeri Görele. Herkes gidiyor geliyor müdüriyete filan. Ben çıkmam, ben gidip de yalvarmayı sevmiyorum, açık konuşayım. Geldim, iznimi aldım on beş-on altı gün. O esnada tayin dilekçemi sistem üzerinden gönderdim. Genel Müdürlük tayin mazeretimi istedi. Geldim hastaneden babamın heyet raporunu aldım, sağlık raporu vardı, taradım, attım sistemden. Kırk beş gün sonra Ordu’ya geldim. Hem mehil izni, 2 tane, biri Yağlıdere, ondan sonra Ordu mehil izni var on beş gün, on beş gün de izin almıştım kırk beş gün, kırk altı gün sonra Ordu’ya geldim. Yani sizin istediğiniz yere değil ben kendi istediğim yere giderim gibi oldu biraz, sağlık raporunu koyarak yaptım tabii bunu. Yani bu kadar.

NECATİ TIĞLI (Giresun) – Eleştirileriniz neydi?

BAŞKAN - “Ben eleştiriyordum, o yüzden beni gönderdiler.” dediniz ya, neydi eleştirdiğiniz?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Esas önemli bölüm o.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Çok güzel.

Şimdi, bakın, şöyle efendim: Biz bu zamana kadar 20’ye yakın ifade vermişizdir ama mülkiye müfettişlerine, ama savcılığa...

BAŞKAN – Rabia Naz’la ilgili?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii ki. Yani artık haşır neşir olduk. Şöyle ki: Yani biz buraya geliyoruz... Bu ve benzeri, buraya derken sadece burası değil.

BAŞKAN – İfade vermeye...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii ki.

Yani az önce yine beni bir mülkiye müfettişi aradı. “Ben gelmiyorum, siz benim olduğum yere gelin.” dedim. Artık darlandık. Yani şimdi bizim bu idarecilerimiz... Yani biz bakkal dükkânı değildik, tüzel kişi değiliz biz. Sonuçta benim bir karakol amirim var, üstüm var, onun üstünde bir ilçe emniyet amirim var. Yani bunlar hiç ortalıkta yok, bunların ifadesinin alındığını hiç görmedik ve her zaman diyorum, yine söylüyorum. Eğer ortada bir ölüm olayı varsa... Ki örneğin bireysel olarak kendime diyorum, eğer bu olayda ben suçluysam bunun cezası önce ihraçtır, sonra hapis cezasıdır. Yanılıyor muyum efendim? Ama bize 12, 13’üncü soruşturmadan sonra –ha bire soruşturma açılıyor- boş, boş, boş, en son bize kınama cezası verildi. Ya, ölüm cezasının karşılığı kınama cezası olamaz.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Neden verildi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Neden yok?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben de onu diyorum. Bize bunu neden dolayı verdiniz? Yok, cevap yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir gerekçe yok mu?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, yazdım cevap da gelmedi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani ihmaliniz olduğu mu düşünülüyor? Birileri karartma mı yaptığınızı düşünüyor?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, onu diyemiyorlar. İlgili bir madde göndermişler, sadece madde. Atıyorum, bana diyemez ki “Görevi savsaklamaktan, görevi kötüye kullanmaktan...”

BAŞKAN – Hayır, savunmanı almadan mı verdiler?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Verdik, kaç defa savunma verdik efendim.

BAŞKAN – Savunma isterken ne istediler?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Verdik, aynı savunmaları, aynı sorular, aynı cevaplar...

BAŞKAN – Hayır, savunma istem yazısında ne yazıyordu?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Benim daha önce verdiğim ifadelerin hepsi geçerlidir...

BAŞKAN – Hayır, sana gelen “Şu konuda savunmanı ver.” diye yazı geliyor değil mi? Sarı zarf.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğru.

BAŞKAN – Orada ne yazıyor, içinde?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Aynı suçlamalar. İşte, bununla ilgili ifadenizi verin. Bu Rabia Naz Vatan’ın ölümüyle ilgili... Şu an hatırlamıyorum tam metni, cümleyi de.

BAŞKAN – Hayır, ifadeden sonra ceza verilmez ki, önce savunma istenir, bir itham olur, sonra ceza verilir.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ama ilk savunma, son savunma, bununla ilgili defalarca...

BAŞKAN – Oradaki suçlama neydi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yine bu benzeri, işte Rabia Naz Vatan konusuyla ilgili, tam metni hatırlayamıyorum. Yine bununla ilgili görüşümüz isteniyor. Yani “görüş” diyorum ben, şu an yanlış söylememek için söylüyorum. Yani burada bizim bir hatamız görülmedi daha önce yapılan mülkiye müfettişlerince ve savcılıkta yapılan. Ve bunları yaparken savcıyla birebir eşleşiyoruz, yanına gidip telefon edip yüz yüze konuşuyorum savcıyla ki savcı bey şey yapmasın diye, siz söyleyin, atlama olmasın telefonda gibisinden. Savcı bey de diyor “Bütün işlemler tamam.” Hatta başsavcılığa aksadı bu, başsavcılık da takip ediyor.

BAŞKAN – Hayır, sizi görevi ihmalden filan mı sorumlu tutuyor?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yani böyle bir şey yok. Sadece bana bir madde göndermiş, hatırlamıyorum şu an maddenin içeriğini, sayısını.

BAŞKAN – Onu görmemiz lazım, evet.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Eğer, bilmiyorum, ulaşabilerseniz Emniyet Genel Müdürlüğünde mutlaka vardır o. Yani eğer bu olayda biz suçlu muyuz? Suçluysek biz niye burada duruyoruz hâlâ? Bana bu kınama cezasını veremezsiniz. Çok hafif, güldürücü, komik, aşağılayıcı bir ceza. Ya ihraçtır, devamında da hapis cezasıdır eğer varsa benim suçum, öyle değil mi efendim? Yani ben aşağı yukarı yirmi-yirmi bir senedir bu meslekte çalışıyorum. Yani neyin ne kadar alacağını az çok tahmin edebiliyorum.

BAŞKAN – Hayır, şimdi sana cezanın gerekçesini bilmediğimiz için bir şey diyemiyoruz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yani keşke olsaydı yanımızda da size gösterebilseydim.

BAŞKAN – Buyurun efendim.

POLİS BAŞMÜFETTİŞİ DAVUT KARAKÜLAH – Tam bilmemekle beraber dışarıdan edindiğim bilgi görevi ihmalen 2 veya 3 arkadaşa kınama cezası verildi. İlk görev yerinde emniyet şeridi almamak veya o çantayı bulmamakta gösterdikleri ihmal gibi, tam net bilmemekle beraber ama Başkanlığımız uygun görürse resmî bir yazıyla daha önceki evveliyatını alabiliriz efendim.

BAŞKAN – Tamam, onu isteyeceğiz.

Buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, o olay günü dosyadaki pozisyonunuz neydi sizin? Özel uzmanlık alanınız var mı, onu soracağım.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Şimdi, şöyle, ben daha önce on beş gün kadar olay yeri kursu gördüm kendim. Tabii, Görele ilçesindeki arkadaşımız bizim ilçeye de baktığı için o tam profesyonel yani üç ay kadar...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kim o?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Selim Aktaş.

O bana göre bu işin uzmanı diyorum. Onunla beraber olduğumuz için şimdi beyefendi, bilmiyorum, hitap edemiyorum, tanımıyorum...

BAŞKAN – Emniyet Genel Müdürlüğünden arkadaşımız.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tamam. Şimdi arkadaşın dediği bazı suçlamalarla ilgili cezanın karşısında ki, ben olay yerinde yokum, olay yeri çeviremem çünkü...

BAŞKAN – Onu soracağız, onu öğreneceğiz. O arkadaşımız da fikir yürüttü.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Esas sizin alanınız neydi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben asayiş büroya bakıyorum orada efendim. Aranan şahıslar, GBT, işte benzeri şeylere ben bakıyorum. Artı oradaki genelde bilgi işlem, güvenlik kameralı hırsızlık suçlarında filan görüntü alma, bilmem ne filan, işte, aranan şahıs olursa bunların takibi, savcılığa intikali, bunlar efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Olayda ne yaptınız?

BAŞKAN – Onu anlattı, gitmiş işte orada...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hayır, hayır, olaydaki pozisyonunuz da bu muydu?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben onları yazdım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hayır, şimdi GBT falan yani bu olayda ilgisi olmayan şeyler diye söylüyorum. Yani bu olaydaki sorumluluğunuz, pozisyonunuz neydi diye soruyorum.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Evin içinde inceleme yaptım.” dediniz ya...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kameracı mıydınız?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Olay yeri arkadaşla beraber yeri geldi o zaten kamera çekimini yapıyor, ben ışık tutuyordum yeri geldiğinde, kameranın kör olduğu yerlerde ben telefonla falan ışık tutuyordum içeride. Yani ona yardımcı olmak babında. Asıl zaten uzman odur dedim ya zaten.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Selim Aktaş...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii ki Selim Aktaş’a yardımcı oluyordum. O bire bir olay yerinin raporunu filan yazan. İmzaları da vardır altında zaten.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kamera kayıtlarını bu dükkânlardan siz mi aldınız?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben aldım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bütün kamera kayıtlarını aldınız mı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Aldık. Zaten çocuğun geçtiği... Aşağı yukarı yanlı hatırlamıyorsam 14'e yakın bir kamera aldım diye hatırlıyorum ve orada çocuğun geçtiği yerleri aldık ve öbür kamerada izledik buradan da geçmiş olabilir mi? Çünkü sokaktan geçiyor, 1 no.ludan geçmiş acaba 2'den geçecek mi? 2'ye bakıyoruz, 3'e, 3'ten zincirleme... Az çok bilirsiniz, bilginiz vardır. Eğer ki yani orada hiçbir şekilde görüntü yoksa tamamı izlenip, onu ayırıyoruz. Çocuğun görüntüsü olan yerler, en son görüldüğü yerler, köşe başları ve kavşaklar. Orada görüntüye giren, kareye giren bütün görüntüleri zaten alıp teslim edildi savcılığa.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mesela, hani o hani son “görüldü” denilen marketten bir daha istenmiş görüntü. Yani “Kaybettik, sildik.” gibi bir şey söylenerek bir daha istenmiş.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Hayır, o imkânsız, öyle bir şey olamaz. Yani hem ben aynı zamanda görüntülerin bir yedeğini karakolda bırakıyorum, orada teslim edilmiştir hem savcılıkta var. Yani kaybolma şansı imkânsız.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mesela, sizin süzgecinizden geçip böyle devre dışı kalan kamera kayıtları olma olasılığı var mı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok. İş yeri çalışırken ben şey yapmam. Eğer varsa tutanak tutarım zaten, izlerim, hemen şey yaparım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz mi izlediniz? Tek mi izlediniz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben de izledim, Giresun merkezden gelen personel arkadaşlar da izledi, asayişten, cinayetden gelen arkadaşlar...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bunu araştırmakla ilgili...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii, onlar da aynı benim aldığım görüntülerin hem birer kopyasını aldılar hem kendi alanlarında ekstra çalışmak için... Muhtemelen aynı görüntüleri onlar da aldılar ve benim görüntüleri de aldılar zaten.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mesela, siz hani, yani kınama diyelim, kınama da almışsınız. Dönüp geriye baktığınızda “Şunu eksik yaptık, keşke şunu da yapsaydık, bunu da yapmalıydık.” diye bir şey hiç mi bir şey düşünmediniz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Hayır, hayır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Her şeyi eksiksiz yaptığımızı mı düşünüyorsunuz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yani ben vicdanen bu konuda rahatım çünkü bulunduğumuz ve elimizde bulunan teknoloji şartı ve imkânlar diyelim buydu ve biz fazlasıyla yaptığımızı düşünüyorum. İyi ki de ben oradaymışım o an diyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mesela, çantanın video kaydı var mı, çantanın bulunduğunun?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, biz daha çok ilk olay yerinde hastane –benim bulunduğum sahneleri söylüyorum size- daha sonra çocuğun evinin bulunduğu yer, ikametini yani dairesi, daha sonra binanın üstü, daha sonra karakola gelip -işte hard diski yedekleme yapmak için- hard diskimi alıp ilçe içerisindeki kameraların görüntüsünü yedeklemek.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) - Çantayla ilgili bir video kaydına rastlamadım?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, çantayı -ben yine diyorum- gece yarısına kadar görmedim, hatta açmadım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) - Hayır, video kaydını soruyorum.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Onu ben almadım, hayır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz izlediğiniz için video kayıtlarını...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, olay yerici almış olabilir onu. Ben bilmiyorum alıp almadığımı gerçi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, mesela hiç kimseden ifade aldınız mı siz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben hiçbir şekilde ifade almadım. Bütün ifadeleri Başpolis Ruhi Kalkan aldı, şu an dinleyeceğimiz arkadaş.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) - Ruhi Kalkan aldı.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şeyi biliyor musunuz, Mürsel Küçükal’a “Sen artık bunları anlatma, başın derde girer.” diyen polis... Yani kendi aranızda bunu konuştunuz mu?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok canım, hayır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kim söylemişti?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Hatta çocuk, adam tir tir titriyordu zaten alıp geldiğimizde, korkuyordu, bilmem ne.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz de vardınız?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, ben, Ruhi Bey’in odasına bıraktık, Ruhi Bey ifadesini almaya başladı, ben çıktım dışarıya.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – İfadeyi o aldı.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii, Ruhi Bey aldı. O ifadelerin hepsinde zaten ifade tutanaklarının altına bakacak olursanız, elinize geçerse, aslında Ruhi Bey’in imzası vardır.

BAŞKAN – Peki.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir şey daha soracağım.

Selim Aktaş’ın “Çantayı ben buldum.” diye bir iddiası var sözünü ettiğiniz arkadaşlardan Selim...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben duymadım öyle bir şey efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Öyle bir iddiayı bilmiyorsunuz.

Kıyafetleri kim aldı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yine Ruhi Bey’deydi. Hatta “ıslak” mı dedi...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz görmediniz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben çamaşırları şurada gördüm. O da karakola girdiğimizde kalorifer peteğinin üzerine koymuştu kurusun diye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Neden ıslaktı?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Onu bilmiyorum. Onu Ruhi Bey geldiğinde kendisine sorun.

BAŞKAN – Su döktüler ya.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yüzüne döküyor.

BAŞKAN – Yok, her tarafına dökmüşler. 4 litre su dökülmüş.

Buyurun Filiz Hanım.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yine o çantayla ilgili, Neşet Usta'nın... Neşet Usta'yı biliyor musunuz? Onun bulduğunu...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Şu an tanıyamadım, belki simaen tanıyabilirim.

Buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Onun bulduğuna ilişkin bir şey var.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok efendim. Çanta bulunduğu biz binanın dibinde olduğumuz için kimin aldığını ben bilemiyorum.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Siz “Üç saat sonra.” dediniz değil mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğru, hastaneden çocuğun işlemleri bitene kadar...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Tamam. Bir de kamera kayıtlarını aldınız.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Doğrudur.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – O kamera kayıtlarını izlediniz mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii ki. Raporda hep zaten onların kamera dökümünü de ben yaptım zaten saniye saniye.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, son görüldüğü yani bu Somuncuoğlu'nun gördüğünü iddia ettiği yerden...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, orası değil. Orası... Hangi saatte gördü bilmiyorum ama şimdi şöyle bir şey efendim.

BAŞKAN – Kamera görüntüsü dışında.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Hayır, kamera görüntüsü dışında olabilir ama izlediği yol anlamında...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok, o sizin dediğiniz şöyle. Çocuk o markete dondurma almaya geldi ve gidiyor. O görüntü farklı, benim dediğim görüntü en son giderken. Yani çocuk okuldan çıkıyor, arkadaşıyla geliyor, annesinden daha önce gidip izin istiyor yanılmıyorsam. Annesi de muhtemelen karşı çıkıyor, izin vermiyor, beraber geçtiği Arçelik bayisi önünden bu sefer tek çocuk geçiyor. Elleri cebinde, hatta yanılmıyorsam mavi bir elbisesi vardı, önlük de olabilir belki. Oradan –biz ölü bölge diyoruz- yani kamera olmayan bölgeden geçiyor. Onların evine geçen alternatif bir yol var, patika bir yol. Oradan çocuğun evine geçtiğini düşünüyorum. Çünkü son gördüğümüz kişi çocuğun eve girdiğini gören kişi var, çocuğu görüyor kendisi, işte “Rabia” filan diyor, hemen evinin karşısında. Onların da ıslak imzasıyla ifadesini aldık zaten, koyduk işlemlere.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Bu Somuncuoğlu... Evet, o kim?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Evet, orada ifade tutanaklarında vardı, ismini hatırlamıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kim o?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – İsmi vardı da...

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Yani çocuk evinin önünde, çocuğu gören var canlı...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Hayır, evine girerken canlı gören var.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O küçük çocuktan mı söz ediyorsunuz?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Rahmetli çocuktan bahsediyoruz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hayır, hayır, göreni soruyoruz.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Gören de, komşusu görüyor onu evin önünde okuldan geldiğinde görüyor ve bunun da ailesi nezaretinde ifadesi alındı, dosyanın arasına konuldu zaten.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – “Çocuklar değil.” diyor.

BAŞKAN – Hayır, hayır, orada bahçede oturuyorlar, “Bize ses vermeden geçti bu sefer.” diyor.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yani ifadesinde aslında olmadığım için. Sadece biz onların teminiyle uğraştığım için hani görgü şahidi var mı gibisinden.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Benim sormak istediğim şeydi: Bu Mehmet Ali Somuncuoğlu'nun gördüğü yer neresi?

BAŞKAN – Bu önemli.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Onu soruyorum.

BAŞKAN – Mehmet Ali Somuncuoğlu Rabia Naz'ı dondurma yerken görmüş, aracın camını açmış konuşmuş ya...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Araçtaymış, açmış, konuşmuş “En son ben gördüm.” diyor.

BAŞKAN – Sizin kamera kayıtları Rabia'yı oradan mı götürüyor eve?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Şimdi onun gördüğü yer... Biz Eynesil'in Ören beldesi var.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani Rabia'nın yolu öyle mi? Sonraki kamera kayıtları öyle mi?

BAŞKAN – Biz orayı gördük.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – İlçenin çıkışı, rampa, biliyorsunuz. Orası da ölü bölge zaten.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O metruk evin köşesi mi?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Hayır, aşağıda. Aşağıdan ne kadar yukarı çıktı bilmiyorum da. Orada gördüğünü söylüyor.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, sonrasında hiç kamera kaydı yok mu? Ya o noktada yok ama sonrasında yok mu?

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Zaten o noktadan yukarıya, bakın o noktadan evine kadar olan bölümde hiçbir şekilde kamera yok.

BAŞKAN – Kamera yok, evet.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Ben özellikle kendim baktım ki şahsın belki bireysel...

BAŞKAN – Hayır, Rabia oradan mı dönmüş sizce?

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, tamam, orada yok ama başka yerde var mı? Yani oradakilere de bakıldı mı? Hani evine doğru değil de, başka yöne doğru olan kameralarda da mı...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – İlçe içerisinde geçiş yerleri, okuldan çıkışı, markete girişi, marketten dondurma alışı arkadaşıyla beraber, oradan –biz pazar sokağı diyoruz- pazar sokağından geçişi...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yok, bu Mehmet Ali'den sonra...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – O esnada okuldan çıkışı, kaymakamlıkta filan kamerası var, BİM, o Erenkay Markettekiler, market var, dondurma aldıkları yer, pazar sokağında bulunan iş yerlerinin tümünden, birahanelerden, en son...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Lak Lak Kafe” diye bir yer varmış.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Yok.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Öyle bir yerin de, orayı gören bir kamerası...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Zaten orada, bilmiyorum önünüzde ne kadarı var bilmiyorum ama orada tek tek hepsi vardı zaten, isimleri yazılmıştı, saniye saniye. İşte şu saniye şu dakikada şuradan geçti. Hep devamında. Bitiminde diğer iş yeri başlamıştır, sıralı olarak geçmiştir. En son köşede Arçelik bayisinin oradan geçiyor, bir annesinin yanına gidişi var, oradan tekrar dönüşü var. Takriben bir on-on beş dakika kadar falan kalıyor o gidişi ve dönüşü arasındaki süre var. Oradan da, biz ölü bölge diyoruz, o saatten sonra kamera görüntüsü yok.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – İşte karşılaştığımı iddia ettiği yer ve ondan sonra o ölü bölge...

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Tabii, çünkü Eynesil, bir, iki, üç, dört sokak var paralel, bir de dikine kesen. Dikine kesen dediğimiz yerden geçiyor ama hiçbir paralel sokaktan geçmiyor dönüşte ve geçmediğine göre buradan çünkü 4-5 tane kamera var, hiç birinde yok. Bir tanesinde mesela o Muhammet Bey’in amcasının iş yeri var mesela, hem sağlı sollu kamerası var iş yerinin önünde, hiçbir şekilde yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Oradan geçmiyor.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Geçmiyor.

O da bunu gösteriyor, çocuk ölü bölgeden, patikadan yukarı doğru çıktı gündüz olması mütevellit...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Laf Lafa Kafeymiş, pardon.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Olabilir, doğrudur.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Oradan da görüntü kaydı almışsınız aslında.

POLİS MEMURU KUTLAY SEVİNÇ – Bütün orada imkân doğrultusunda olan hepsi elde edilmeye çalışıldı efendim.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Teşekkür ederiz.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

Ruhi Bey’i çağıralım.

6.- Polis Memuru Ruhi Kalkan’ın, Rabia Naz Vatan’ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN - Ruhi Bey hoş geldiniz.

Ruhi Bey, o anki görev yeriniz olay yeri inceleme miydi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır efendim.

BAŞKAN – Neydi göreviniz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben olay tarihinde Eynesil Polis Merkezi Amirliğinde adli idari ve aynı zamanda karakol amir yardımcısı olarak kıdemli başpolis memuru olarak görev yapıyordum efendim.

BAŞKAN – Peki, bu olaya nasıl muttali oldunuz ve sonrasında yaşananları bir dinleyelim sizden.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Olay günü ben odamda çalışma yapıyordum kendi başka konularla ilgili. Aşağıya bir ihbar geldi, polis memuru arkadaşı “Ören yolu üzerinde trafik kazası olmuş, kavga çıkabilir, ekip istiyorlar.” diye ihbar aldığını bildirince ben de mevcut sayımız biraz az olduğu için kendim de aşağıya indim. Önce bir resmî ekibi gönderdim, arkasından sivil ekibi gönderdim, üçüncü ekip olarak da trafikçi arkadaşı ile ben olay yerine gittim. Olay yerinde ambulansla Ören yolu üzerinde karşılaştık yani.

BAŞKAN – Yol üzerinde... Ve ambulansı takip ettiniz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ambulans aslında hareket etmiş yani yaralıyı almış hastaneye hareket halindeydi yani diğer ilçeye. Bizim ilçede tam teşekküllü hastane olmadığı için Görele ilçesine hareket halindeydi. Olay yerine vardığımızda olay yerinde tanıklar vardı.

BAŞKAN – Siz ambulansı takip etmediniz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, ambulansın peşine sivil ekibi gönderdim. Siz ambulansın peşine gidin. Önce olay yerine vardık. Olay yerinde işte tanıklar Şermin Dede, Önder Dede, Mürsel Küçükakal, bunlarla ben ayaküstü bilgi almak için...

BAŞKAN – Olay yerine siz vardığınızda sizden önce gelen polis memurları vardı değil mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Vardı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mürsel Küçükakal orada mıydı? Ambulans gitmişti ama Mürsel Küçükakal orada mıydı hâlâ?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Orada diye hatırlıyorum ben.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Emin misiniz, hatırlıyor musunuz?

BAŞKAN – Jale Hanım, ben bitireyim, ondan sonra sırayla söz vereceğim. İnsicamı kaybediyoruz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şöyle ben kafanızda şey yapmak için. 3 ekip peş peşe gittik gibi bir şey oldu yani çok fazla aramızda bir şey yok.

BAŞKAN – Sen olay yerine vardın, ilk bilgileri aldın.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – İlk bilgileri aldım. Toparladım, olay yerini bana gösterdiler. Olay yerinde kan izi, herhangi bir trafik kazasıyla ilgili iz, emare, bir çarpma izi, fren izi, hiçbir şey yok. Sadece yerde, beton zemin üzerinde bir ıslaklık. Orada ben Şermin Dede ile konuştum. “Abla, buna trafik kazası siz mi dediniz?” dedim. Ben “Gördün mü kazayı, nasıl olduğunu gördün mü?” dedim. Hani ne oldu, kim kime vurdu? Bu kim? İşte “Rabia Naz, şeyin kızı, yerde yatıyor.” dedi. “Kazayı gördün mü?” diye sordum özellikle ona? “Ben kazayı ne göreceğim.” dedi. “Ben tahmin ediyorum herhâlde birisi vurdu, getirdi buraya attı.” Yani tahmini konuştuğunu anladım. Biz o sokağa, binanın önündeki o sokağa bir memur bir tarafa, bir memur bir tarafa şey yaparak güvenliği aldım. Sivil ekibe “Hemen ambulansın peşine hastaneye geçin, Görele’ye geçin, mutlaka bir bilgi alıp bana dönün, olay faili meçhul olarak kalmayın.” dedim. Yani Rabia kendindeyse ne olduğunu size söylesin diye sivil ekibi de peşine taktım. “Siz oraya gidin onu takip edin.” dedim.

Biz de tabii, o sokak, alttaki sokak, diğer sokak, Ören yolu, park halindeki araçlardan tutun, işte, sağda solda trafik kazasıyla ilgili iz, emare aramaya çalışıyoruz çünkü olay yerinde yani maktulün bulunduğu yerde ıslaklığın haricinde herhangi bir şey yoktu, sadece maktulün ayakkabısı vardı. Sağ mı, sol mu, onu da hatırlamıyorum, bir spor ayakkabısı vardı. Ayakkabının içerisinde arka kısmına doğru birikmiş bir kan birikintisi vardı dışarı taşmayacak şekilde.

Ben bu mevcut bilgileri hemen savcıma aktardım, Cumhuriyet Savcısı Halil Çokkaş'a telefonla aktardım. "Böyle bir ihbar aldık, olay yerine vardık, çocuk yaralı olarak hastaneye gönderildi, biz araştırmaya devam ediyoruz. Şu an şüpheli araç sürücüsüyle ilgili herhangi bir bilgi yok yani görenler de tahmini olarak konuşuyor." dedim. "Birisi çarpmış, buraya atmış bırakmış gitmiş." diye. Savcım "Araştırın, gelişmelerden bilgi verin." diye bana talimat verdi. Biz hem sağda solda araştırma yapıyoruz. Savcım da "Olay yerini de istiyorum." dedi. "Olay yerini de çağırın bir baksın." dedi. Bizim ilçede ilçe emniyet müdürlüğü bünyesinde olay yeri olmadığı için Görele İlçe Emniyet Müdürlüğünden faydalanıyoruz. Görele İlçe Emniyet Müdürlüğünü arayıp olay yeri ekibini istedik. Selim Aktaş olay yeri inceleme ekibi olarak...

BAŞKAN – Ne kadar sürede geldi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Fazla sürmedi yani yirmi-yirmi beş dakikaya geldi yani. Görele ile şeyin arası fazla değil. Selim de gayet normal geldi. Yani mesela o ilçeye gelir, olay yerini biliyorsa, mahalleyi, sokağı biliyorsa oraya intikal eder. Mesela, karakolun önünde kalır, biz ona bir ekip gönderir onu aldırırız. Selim olay yerine intikal etti, olay yerinde o kendi açısından çalışmalarını yapıyordu. Biz hâlâ sağda solda işte dediğim gibi, taksi duraklarıydı, şuraydı buraydı, bakıyoruz, arıyoruz, hani çarpan bir araba var mı, yok mu, böyle bir şey duyan var mı, işiten var mı diye. Araştırma yaparken hastaneye de bir taraftan irtibat hâline geçiyorum. Arkadaşlara diyorum "Bir şeyler öğrenmeye çalışın." Arkadaş da bana Rabia'nın durumunun iyi olmadığını...

BAŞKAN – Ama siz hep trafik kazası üzerine araştırıyorsunuz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tabii, başka bir delil yok, hiç aklımızda başka bir şey yok ki. Bize trafik kazası olarak ihbar edildi ancak olay yerindeki mevcut şeyler yani trafik kazası emaresi olmadığı için biz yani "Başka bir yerde olabilir, getirilebilir." düşüncesiyle... Bayanın ifadesi "Yakınlarda bir yerde olabilir, hani getirilebilir." Bu tür düşünce üzerinden hareket ettik yani o şekilde bir araştırma yaptık yani yapmak zorundaydık, elimizdeki bilgi bu o an için.

Arkadaşlar bana Rabia'nın durumunun iyi olmadığını, hatta bir ara kalbinin durup tekrar döndüğünü, öyle durumların olduğunu bana anlattılar. Biz araştırmalara devam ederken işte en son arkadaş beni aradı "Rabia hastanede hayatını kaybetti, yapılan bütün müdahalelere rağmen, kurtarılamadı." dedi. Ben bu sefer tekrar savcıma döndüm. "Savcım, biz bununla ilgili bir şey bulamadık, hastanedeki şahıs, çocuk hayatını kaybetti." dedim. Savcım "Olay yeri nerede?" dedi. "Burada, şu an çalışma yapıyor Eynesil'de." dedim. "Nöbetçi adli tabibe bilgi verin." dedi. İşte "Ben ölü muayenesi için hastaneye geçiyorum, bir de bana Rabia'nın kimlik testini yapabilecek aklı başında, kendinde olan bir yakınımin temin et, olay yeriyle birlikte oraya gelin." dedi. Ben de bir taraftan orada kimler olduğunu sordum. Muhammet'in de yani Rabia Naz'ın amcasının da hastanede olduğunu duydum. Ben de Selim'le beraber olay yeri inceleme ekibiyle beraber, oradaki ayakkabıları aldıktan sonra, oradaki işlemi bitirdikten sonra hastaneye hareket ettik. Hastaneye gittiğimizde Muhammet'i ben ölü muayeneye tanık olarak, kimlik tespiti için yakını olarak soktum. Ben kendim girmedim içeri, Selim girdi zaman zaman çıktı. Ben Rabia'yı fazla görmedim.

BAŞKAN – O ana kadar düşme şeyini duymadın?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, hiç yok. Dışarıda oturduk, ben ölü muayenesinin bitmesini bekliyordum. Ölü muayenesi bitti, Selim Aktaş elbiselerini getirdi bir poşet içerisinde. Cumhuriyet Savcımızın talimatı şahsın ailesine teslimi şeklinde sözlü talimatı var. Ben o şeyi görmedim, sözlü talimatı, ailesine teslimi şeklinde. Diğer ayakkabıyı da orada gördüm. Her iki ayakkabıda benim çıplak gözle fark ettiğim, her iki ayakkabının altında da beyaz taze çimento izi vardı yani böyle yürüyünce bozulmayacak taze beyaz çimento izi vardı. Her iki ayakkabıda gördüm. Olay yerinde

bulduğumuz ayakkabıda daha yoğundu, hastanede bulduğumuz ayakkabıda, hastanede bize teslim edilen ayakkabıda bir öncekine göre biraz daha azdı yani ama her iki ayakkabının altında da bozulmamış taze beyaz çimento izi olduğunu gördüm yani. O an için yani trafik kazası olarak araştırdığımız için pek şeyime oturmadı yani kafama vurmadı yani bir şey çağrıştırmadı bana. Savcıdan fotoğraflayıp Selim olay yeri arabasını aldıktan sonra iki savcı, tahminim otopsiye katılan pratisyen hekim yani acilin doktoru ve nöbetçi adli tabip olduğunu tahmin ediyorum, 2 erkek doktorla beraber dışarı çıktılar. Kendi aralarında önce bir konuştular, ondan sonra savcım bana seslendi, Selim’le beraber ona yönlendik. Cumhuriyet Savcısı Halil Çokkaş bana dedi ki: “Ruhi Bey, siz buna trafik kazası diyorsunuz ama bu daha çok yüksekten düşmeye benziyor. Olayı bu şekilde de araştıralım.” O an dediği zaten bende şey başladı. Hemen Selim’le harekete geçtik eve doğru, ben telefon açtım emniyete, olay yerinde o an hangi arkadaşın bulunduğunu bilmediğim için “Olay yerinden birisi beni arasın, kim varsa arasın.” dedim. İşte, çarşı ve mahalle bekçisi Mehmet Bodur beni aradı. Kendisinin orada olduğunu... Ben dedim ki: “Binayı da muhafaza altına almaya çalışalım, Vatan Apartmanı.” En yakın yer orası olduğu için...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Daha önce almadınız?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır. Binayı, muhafaza altına biz sadece sokağı aldık trafik kazası olarak, orayı düşünüyoruz. Ben “Binayı da muhafaza altına alalım.” Onun bana verdiği cevap “Burası çok ana baba günü, yapmaya çalışırız.” dedi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Olan oldu...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – “Burası ana baba günü, apartmana giren çıkanın haddi hesabı yok.” diyor. Yani o şeye, şeye giren olmuyor ama...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Saat kaç bu aralar?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Saati şimdi şu an...

BAŞKAN – Karanlık bastı mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Karanlık basmak üzereydi, akşamüzerydi, öyle diyebilirim yani. Olay yerine vardığımızda, tekrar döndüğümüzde Selim Aktaş’la olay yerine döndüğümüzde... Pardon, yolda giderken Selim Aktaş bana “Elbiseleri ailesine teslim edin.” dedi ama ben “Selim ağabey, ben savcı beyle görüşeceğim, eğer uygun görürse elbiseleri ailesine vermeyelim, bir incelemeye göndertiriz, inceleme yaptırırız.” dedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz aldınız yani elbiseleri...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Elbiseleri olay yeri inceleme arabasında, ben savcıyla görüşeceğim, karakolda muhafaza altına alacağım. Bunları biz, bu aldığımız elbiseleri belli bir müddet kurutuyoruz, muhafaza ediyoruz, ondan sonra savcılık kanalıyla incelemesi için kriminale gönderiyoruz.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Niye böyle bir şey düşündünüz o an? Elbiseleri niye incelettirme...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şimdi, bir yüksekten düşme olay şeyi... Biz trafik kazası diye araştırıyoruz, savcım farklı bir şey, şüpheli durum söylüyor, yüksekten düşme olayını söylüyor. Bir çocuk normal yüksekten niye düşsün yani? Bu, bir şey var.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Siz elbiselerin tamamını gördünüz mü?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Elbiseleri çuval içerisinde ben o an bir siyah poşet içerisinde aldım, sadece benim fark ettiğim mesela böyle içine açıp baktığımda ayakkabıyı, o dediğim şeyi gördüm, artı, ne diyorlar ona, yelek filan onları gördüm yani daha detaylısını Selim’le birlikte şey yaptığımız zaman gördüm yani.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Aileye teslim edelim.”i kim demişti?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Cumhuriyet Başsavcısı “Aileye teslim edin.” diye sözlü olarak söyledi. Daha sonradan ben bunun ölü muayene tutanağına da yazıldığını...

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – İç çamaşırı var mıydı çocuğun? “Çamaşırıları gördüm.” diyorsunuz sonra fotoğraf çekilirken. İç çamaşırı var mıydı o çamaşırının içinde?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yanlış hatırlamıyorsam vardı efendim.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Öyle de bir iddia var çünkü “iç çamaşırı kayıp” diye de.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ne varsa tutanağına geçmişizdir efendim. Kayıp olan çoraplar diye duydum ben daha sonradan. “Çoraplar kayıp, çoraplar yok.” diye onlar ısrar ediyorlardı. Yani Şaban Vatan’ın iddiaları “Çoraplar nerede?” falan diye şey yapıyor. Çoraplar bana hiç teslim edilmedi yani hastanede çoraplara ne oldu, ne bitti... Bunu da aylar sonra söyleyince. Yani biz de bilmiyoruz çünkü çocuğu ben hiç görmedim yani ne şekilde yaralandı, tam ne kadar yara aldı onunla ilgili bilgim yok. Yalnız duyduğum kadarıyla, bütün yaralanma ayaklarındaymış yani.

BAŞKAN – Yani siz karanlık basmak üzereyken çocuğun düşmüş olma ihtimali üzerine tedbir almaya başladınız.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet, döndük oraya, olay yerine geçtik.

BAŞKAN – Ondan sonra...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Olay yerine vardığımız vakit Rabia Naz’ın ikametinin balkon camının açık olduğunu dışarıdan gördük. Vardığımızda ilk dikkatimizi çeken o oldu, balkon camının bir kanadı böyle açıktı. Olay yeri inceleme ekibine otomatikman ikamete yönlendirdik. Onları bir arkadaş kapının önünden aldı.

BAŞKAN – Yani oradan düşmüş olabilir dediniz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – İlk öyle düşündük, eve girmiş, balkona çıkmış olabilir. Yani biz öyle bir şey düşünmüyoruz yani kazayla düştüğünü veya başka bir şey olduğu şeklinde düşünmüyoruz.

İkamete geldi, o ikamette araştırma yaparken...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Kutlay Bey mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, Selim Aktaş, bir de yanında Tamer Orhan vardı. Tamer Orhan da bizim karakolun ekibinden, onu da kapının önünde...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani evin içinde Kutlay Bey yok muydu inceleme yaparken?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Kutlay Bey’in Selim’le girip girmediğini bilmiyorum. Ben dışarıda kaldım, Selim’e “Siz eve geçin.” dedim.

BAŞKAN – Kutlay’ı hatırlıyor musun?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Kutlay’ı hatırlayamıyorum şu an efendim, tam nerede olduğunu şu an hatırlayamıyorum.

BAŞKAN – Selim tek başına mı girdi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben yanında Tamer olduğunu biliyorum, Tamer’le beraber gitti. Ama Kutlay’ın da onlara karışıp karışmadığını bilmiyorum.

BAŞKAN – Kutlay’ı orada gördün mü hiç, öyle hatırlıyor musun?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Olay mahallinde, oralardaydı ama onlar da araştırma yapıyordu kendi açılardan ama tam olarak kim nerede, hepsini takip edemiyorum ben.

Ben gayriihtiyari olarak merdivenlerden yukarı telefonla konuşarak çıktım yani karakoldan beni arıyorlar. Ben daha önceden diğer gelen arkadaşlara da olay yerinde bulunan tanıkları merkeze götürün, bir dinleyelim, bir bilgilerini alalım...

BAŞKAN – Mürsel, vesaire.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Mürsel Küçük'ü karakola göndermiştik. Özellikle şeyinden, karakoldan ha bire beni arıyorlardı. "Mürsel biraz tedirgin." Mürsel'i arkadaşlar da tanımıyor, ben de ilk defa görüyorum o zaman.

BAŞKAN – Mürsel'e ifade telkini yapıldığı söyleniyor, hiç öyle bir şeye şahit oldun mu? Arkadaşlardan biri "Onu karıştırma, ne gördüysen onu söyle. Başına kalır." filan gibi böyle bir şey...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kim aldı ifadesini?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Mürsel'i ben dinledim. Tutanakta yazılı olan arkadaşlar bilgi olarak şey yaptılar yani hepimiz dinledik.

BAŞKAN – Ama sen evdeyken Mürsel karakola gitmişti.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Mürsel karakola gitti. Mürsel'in tedirgin olduğunu bana söylediler "Bir de sen dinle, bir bak şuna çünkü bu titriyor, bunda bir gariplik var." diye bana söyleyince ben de merdivenlerden yukarı doğru çıktım, çatıya çıktım, kapının ağzına geldim böyle, çatının kapısı açık. Kapının hemen ağzında, ileride çimento torbasını gördüm yerlere saçılmış, özellikle sol tarafa doğru.

BAŞKAN – Çatıda?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Çatıda.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Saat kaç o civarlarda?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Saati şu an söyleyeyim, o saati bana daha önceden de sordular. Döndüğümüz vakit bellidir, Mehmet Bodur'u aradığımdan sonra...

BAŞKAN – Aydınlık mıydı, karanlık mıydı; ona göre söyleyin?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Akşam üzeriydi, işte, diyorum ya tam net...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama öldüğünü öğrenip döndünüz geri.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tabii.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – E, nasıl olur? Olmaz öyle yani. Hemen nasıl döndüler?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Döndük hemen geldik, orada öldüğünü öğrendik, biz Rabia'yı orada bıraktık. Biz geldik, ekiple hemen dönüp geldik, biz beklemedik.

BAŞKAN – Nisan ayı...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Daha aydınlık.

AHMET ÖZDEMİR (Kahramanmaraş) – 17.55, Diyanete göre havanın kararırma saati.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben size aydınlatmak için şöyle söyleyebilirim yani: Biz oraya gittiğimiz vakit balkon camının açık olduğunu ben görüyorum yani mesela, rahatlıkla onu görüyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama ışık açıksa görürsünüz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, orada ışık açıksa değil de ben... Onu hatırlıyorum yani, balkon camı açıktı, onun için oraya yönlendim, onu fark edebiliyordum yani.

Beni telefonla ısrarla 2, 3 arkadaş illa karakola çağırdığı için de ben çatıda fazla kalmadım, birkaç saniye kalıp geri dönmek zorunda kaldım. Tekrar merdivenden aşağı indim, aşağı inerken bir alt katta bulunan Tamer’e, merdiven dairesinde bekleyen Tamer’e “Olay yerine söyle, Selim abiye söyle çatıda çimento izi var, çimento torbası var, evi bitirip hemen çatıya geçsinler. Ben karakola geçiyorum, karakolda bir durum varmış ona bakacağım.” dedim. Aşağı geçtim, karakola indim. Karakolda Mürsel’le görüştim. “Mürsel, niye böyle heyecanlanıyorsun, hayırdır, bir şey mi var? Bildiğin bir şey varsa anlat, korkma.” dedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Gittiğinizde ifadesi alınmış mıydı Mürsel’in, onu anlamadım?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben gittiğimde onun ifadesi alınmıştı büyük ihtimalle, bilmiyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz aldınız mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, ben o şeyi yazılı olarak almadım, ben sadece tekrar bir dinleme gereği yani...

BAŞKAN – Mürsel’in yazılı ifadesini siz almadınız mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – El yazısıyla arkadaşlar aldı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Arkadaşlar kim?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tutanakta bellidir o, ben öyle hatırlıyorum.

BAŞKAN – Siz almadınız yani?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Bir el yazısıyla tutanak tutuldu da ben öyle...

BAŞKAN – Hayır, siz almadınız, önemli olan o.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben almadım, ben tekrar dinledim.

BAŞKAN – Dinlediniz ama onu bir zapta geçirmediniz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, zapta geçmedim çünkü Mürsel’in abisiyle de görüştim, bunun normal hayatında da böyle tedirgin davrandığını... Onunla yetinmedim, bu belki kardeşini savunmak için böyle söylüyor diye birkaç vatandaşın da, bunu tanıyan vatandaşın da teyit ettim, onlardan da aynı şekilde Mürsel’in normal hâlinde de böyle tedirgin davrandığı...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Size ne anlattı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Mürsel bana şunu anlattı: Kendisi su almaya gitmiş. Rabia Naz’ın ikametgâhının oradan gidince “L” şeklinde bir yol aşağı iniyor efendim, orada eski bir çeşme var, o çeşmeden su alıp eve dönerken önce bir inilti sesi duyduğunu, ileri gidip baktığında Rabia Naz’ın bulunduğu yerde –bana anlattığını söylüyorum- yatar vaziyette inler bir şekilde durduğunu gördüğünü, başka bir şey görmediğini, başka hiçbir şey fark etmediğini... Araç maraça sordum... Hani, araç falan geçti mi?

BAŞKAN – Düşme sesi filan söylemedi size?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yok, onu da söylemedi ilk başta bize.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Süründüğünü falan.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, onu da söylemedi bana.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) –Bir de biraz önce dediniz, ambulansla yolda karşılaşmışsınız zaten siz giderken ve “Mürsel oradaydı.” diyorsunuz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – “Orada olduğunu hatırlıyorum.” diyorum efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Emin değilsiniz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Emin değilim yani benim orada net gördüğüm Şermin Dede'nin orada olduğunu biliyorum, Önder Dede'yi net hatırlıyorum. Yine orada tanıklar vardı, ben “Tanıkların tespitini yapın.” diyorum, bir taraftan savcıyla görüşüyorum, bir taraftan olay yerini çağırıyorum, şeyi kontrol etmeye çalışıyorum...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Orada araba vardı...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Orada park hâlinde eski bir araç vardı.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Mürsel'in ifadesine bir devam etseydi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Mürsel'le ben daha sonraki günlerde de “Yürüyerek nereden geldin, nasıl geçtin.” diye beraber yürüdük. Evden çıkalım, nasıl gittin falan diye bir canlandırma da yaptım. Tabii, bunu tutanağa geçmedim, sırf bakayım Mürsel doğru mu söylüyor, yalan mı söylüyor... Mürsel'in gittiği yerlere baktık. Bende şu oluştu: Mesela oradan araba geçmiş, Rabia'nın bulunduğu yerde vurmuşsa Mürsel'in o arabayı görmeme ihtimali yok çünkü dar bir sokak.

BAŞKAN – Oradan geliyor...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Mürsel oradan geliyor. O, o tarafa gitmişse başka bir çıkışı yok yani başka bir yere kaçarı yok. Şöyle geliyor “L” oluyor, doğru Mürsel'in önüne doğru gidiyor.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani Mürsel'le ilk olarak siz kalktınız olay yerine gittiniz ve o size orada ne olduğunu anlattı.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sonraki günlerde efendim.

Evden beraber çıkalım dedim, bakalım ne yapmış... Evden çıktı yani çeşmeye kadar götürdü beni. “Burada su aldım, buradan yukarı geldim, işte, yukarı çıktılar... Burada sesi duydum, inilti sesini.” Tabii, “Hayvan inlemesi gibi.” diyor da ben öyle bir kelime kullanmak istemiyorum, özür diliyorum sizden de. “Öyle bir ses duydum, ondan sonra oraya gittiğimde Rabia'yı gördüm İşte, Şermin Dede geldi, sonra, şeye bağırdık, üstten Muhammet'in hanımı falan indiler, şunlar indiler...” Onları anlattı yani.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Rabia'yı gördüm.” dedi sadece size. O kadar yani.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – “Rabia'yı gördüm.” dedi, evet. Şimdi yani sürünme mürünme bana anlatmadı.

BAŞKAN – Şimdi, Ruhi Bey, sizde ifade alma filan belli değil mi? İfadeyi kim alır, o görevliler belli değil mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Normalde her karakolda bir adli mukayyit dediğimiz mukayyitlik görevlisi olur. O zaman bir personel sıkıntısı yani yetişmiş eleman sıkıntısı olduğundan dolayı... Normalde bu işi benim değil de mesela gruptaki arkadaşların, bir mukayyit arkadaşın yapması...

BAŞKAN – Ama siz dediniz ki “Mürsel'in ifadesini ben zapta geçirmedim, arkadaşlar almışlar.” Kimin aldığını bilmiyorsunuz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Adem olabilir.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Zabıtta vardır herhâlde.

BAŞKAN – Hayır, vardır da şey enteresan...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şu an hatırlamıyorum. “Alın.” dedim, çünkü Ademgil oradaydı. Adem’e “Adem, siz alın ifadesini.” falan diyordum yani.

BAŞKAN – Hayır, diğer olay yeri görgü tanıklarını da aynı şekilde onlar aldılar.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yani ifadeleri arkadaşlar...

BAŞKAN – Yani Şermin Hanım’ın, diğer Güler Vatan’ın...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Onları ben kendim özel çağırdım, ben daha önceden mukayyitlik yaptığım için.

BAŞKAN – Sadece Mürsel mi orada oldu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Mürsel’in el yazısıyla alındı diye biliyorum ben.

BAŞKAN – Sadece Mürsel el yazısıyla alındı.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet. Diğerlerini ben dinlemiş olmam lazım, benim kendim almış olmam lazım çünkü daha önceden mukayyitlik yaptığım için ben mümkün olduğunca diğer işlerin yanında onun da yapmaya çalıştım.

BAŞKAN – Peki, birinci gün, ikinci gün... Veya, savcı bey olay yeri incelemeye hiç geldi mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır. Şimdi, savcımızın genelde uygulaması şu şekildeydi: Cumhuriyet savcımız...

BAŞKAN – Düşmüş olabileceğini savcı bey ifade etti size değil mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ölü muayeneden sonra.

BAŞKAN – Ölü muayeneden sonra düşme ihtimalini ama ondan sonra da olay yerine savcı bey gelmedi.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Halil Çokkaş savcımız gelmedi benim hatırladığım.

BAŞKAN – Gelmedi, peki.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, olay yerine gelmedi. Eğer -siz demeseydiniz yani bu şey ortaya çıktıktan sonra, düşme diye daha doğrusu- o ihtimal söylendikten sonra siz dediniz ki: “Gıysilerini inceleyelim.” Ama size savcı “Gıysileri aileye verin.” mi dedi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben savcımla tekrar görüştüm telefonla aynı gün “Savcım sizin böyle sözlü bir talimatınız olmuş, Selim Abi’ye öyle demişsiniz, uygun görürseniz efendim bunları...” dedim.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani siz demesiniz aileye verilecek eşyaları.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yani ben demeseydim öyle olacaktı efendim, talimat öyleydi yani.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Anladım, işte, onu öğrenmek istiyorum.

Bir iki sorum var, sorabilir miyim?

BAŞKAN – Tabii, buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Şimdi, Rabia'nın çantasının başta binanın içinde olmadığı, sonradan konulduğu ifade ediliyor, böyle iddialar var. Biz de Eynesil ziyaretinde ailenin bu konudaki iddialarını da dinledik. Şimdi, çantayı bulduğunu ifade eden bir vatandaş Emniyete haber veriyor, polis olay yerine gelip çantayı bulduğunda yerini değiştirip birkaç fotoğraf çekiyor, deniyor. Siz de Şaban Vatan'a şöyle demişsiniz söylediğine göre: “Terasa çıktık, baktık her yere, burada çanta yoktu, her yeri inceledik.” demişsiniz. Bu konuda rapor tuttunuz mu, bunu savcılığa bildirdiniz mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, bu beyan Şaban'ın beyanı. Şimdi buradaki konuya açıklık getirmek istiyorum ben.

BAŞKAN – Çantayla ilgili mesela siz ne diyeceksiniz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben karakola Mürsel'le ilgilenmeye gittiğim vakit çanta bulundu.

BAŞKAN – Ha, sen yoktun o anda.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben yoktum. Şimdi, burada karıştırdıkları iki nokta var, ben olay yerine birden fazla gidiyorum mesela yani bu ilk çıkışından sonra. Çantanın bulunduğunu Kutlay Sevinç bana telefonla haber veriyor, Kutlay bana telefonda “Ruhi, sen hiç çatıya çıktın mı?” dedi, ben çatıya çıktığımı söyledim.

BAŞKAN – Çıktın ama çantayı görmedin.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Çatıya çıktığımı söyledim ona. “Sen çatıya çıktın mı?” dedi bana, şöyle bir ibare kullandı –belki o da yanlışlık mı, bilmiyorum- “Çanta bulundu, kapının önündeymiş.” Ben kapının hemen eşiğinin önü anladım, bende o algı oluştu.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Aşağıdaki kapının önünde mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, yukarıdaki çatının hemen önünü anladım ben. Hemen kapının önü anladım ben. Ben de “Ben çatıya çıktım.” dedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çimentoyu görmüşsünüz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Çimentoyu gördüm, tamam mı? “Çanta orada olsa ayağıma takılır. Kapının ağzında, orada çanta görmedim, sol tarafta da... Sağ taraftaysa bir şey söyleyemem.” dedim, benim lafım bu. Ama sağ tarafta meselesini daha sonradan olay yerine gittim, ben çıktım kapının ağzını gösterdim. “Burada çanta olsa ayağıma takılır.” lafımı ikinci sefer ben olay yerine gittiğimde söyledim.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ama sonuçta siz çıkmışsınız ve çantayı görmemişsiniz yani, orada bir yanlışlık yok.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – “Sol taraftaysa görmemiş olabilirim.” dedim çünkü kısa bir süre gittim, kaldım. Yani ben hatta şöyle bir hareket yaptım “Ben yani o kadar kafayı yemedim. Burada yürürken ayağıma takılır, telefonla konuşuyordum, daldım, çanta kapıda...” Bu sefer, baktım onların konuşmalarından çantanın biraz daha -kapıya göre sağ taraf diyeyim size- sağ tarafta olduğunu...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Sandalye gördünüz mü orada?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sandalye şöyle: Çıkarken gözüme çarptı sanki sandalye. Orada ağaç bir sandalye sanki benim gözüme çarptı. Sadece sandalyenin üst kısmını, oturak kısmını hatırlıyorum sanki.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Bir şey daha soracağım, ambulans kayıtlarına bakıldı mı? Şimdi, “Ambulansın kaydı varmış ve bunlar neden silindi?” deniyor.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Silinmedi efendim, hayır. Ambulansın kayıtları alınmadı maalesef. Ben şöyle söyleyeyim: Yani silinen bir kayıt yok. Ambulansın kayıtları şöyle alınmadı...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – O zaman orada bir ihmal var yani aslında alınması gerekiyor.

BAŞKAN – Ama şu anda kayıp, yok yani şu anda. Ambulans kaydı yok.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ambulansın görüntüleri kısa süreli herhâlde.

BAŞKAN – Kısa bir süre... Alınmadı, evet.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Burada bir ihmal derken, şöyle düşünün yani: Kaza olmuş, olay yeri incelemesini fotoğraflamışsınız, her şey gelmiş oraya. Şimdi, bir yüksekten düşme var. İki nokta tespit ettik biz orada; bir, Rabia Naz'ın bulunduğu nokta, yaralı olarak arabaya alındığı nokta, artı, bir de binanın yan tarafında, bahçe içerisinde, 20 santim otların üzerinde bir ezilme.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Gördünüz mü öyle bir şey?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben onların ikisini de gördüm.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Gece mi, gündüz mü gördünüz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Orayı arkadaşlar tam tespit ettiler; gece de baktık, gündüz de baktık.

BAŞKAN – Peki, onun fotoğrafını filan çektiniz mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tabii, onların fotoğrafları hep dosyalarda. Ezilmenin yeri dosyalarda. Yalnız, her iki yerde de kesinlikle kan izi görmedim.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Kan izi görmemişler her iki yerde de.

Benim son sorum...

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) - Sürünme izi gördünüz mü?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sürünme izi mi? Orada ben sadece çöküntü izi gördüm, sürünme izine şey yapamam.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Çimenlerde diyorlar, yoksa beton üstünde bir şey görmediniz.

CENGİZ DEMİRKAYA (Mardin) – Herhangi bir topuk izi ya da debelenme izi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Çimende gördüğümü ben size söylüyorum. Çimendeki iz, efendim, yani böyle nasıl diyeyim -yine bir tabir kullanacağım- hayvan bir yatar, orada bir iz bırakır, kalır; böyle bir çöküntü.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) - Çimende devam eden bir şey gördünüz mü?

BAŞKAN – Çocuğun oraya düşmüş olabileceğini hiç düşünmediniz siz o anda değil mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Düşmüş olabileceği düşüncesi de var ben de ama mesela ben...

BAŞKAN – Hayır, o anda diyorum.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Orayı da değerlendirdik, orayı da aldık.

BAŞKAN – Aldınız mı orayı da?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tabii, orayı da değerlendirmeye aldık, diğer bulunduğu yeri de değerlendirmeye aldık. Ben savcıyla görüşürken “Savcım bu, buradan buraya...” Yani şöyle, bende kanaat oluştu efendim yani açık konuşayım size: Mesafelere bakıyorum, giden yere bakıyorum, Rabia Naz bulunduğu yere, ambulansa yaralı olarak alındığı yere düşmüşse veya... Ki “düşme” kelimesini kullanamıyorum çünkü oraya koşarak gitmesi gerekiyor yani bir hareket olması gerekiyor.

BAŞKAN –Sürünemez diyorsun.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sürünmez demiyorum, şöyle söyleyeyim: Şurayı bina olarak düşünün, buradan böyle kendini bırakıp atlayamaz. Yani geri açılıp biraz mesafe katetmesi lazım. Kendine sürat kazandırması gerekir diye bende bir şey oluştu ama “Ben konuşmayayım bunu.” dedim. “Savcım, bilirkişi çıkarın, tespit edin, buraya mı düşer, buraya düşebilir mi, düşemez mi buna uzmanlar karar versin yani biz değil.” dedim. Çünkü ben Rabia’daki yaralanmanın ne olduğunu ben bilmiyorum, o yaralanmayla oraya gider mi, gitmez mi onu da bilmiyorum.

BAŞKAN – Doğru söylüyorsun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yan tarafla ilgili değerlendirmeniz ne oldu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Değerlendirmem de benim yine aynı, o şekilde. Benim şahsi değerlendirmemi söylüyorum yani. Yan tarafta da yine ben yaralanmayı bilmediğim için yani bu çocuk o yaralanmayla oraya gider mi, gitmez mi uzman söylesin derim ben.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, zaten oradan iz sürmek diye de bir şey vardır herhâlde. Yani bir hayvan yapmış gibi bir şeyi, o incelemeyi kim yaptı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Orayla ilgili şunu söyleyeyim ben size, orayla ilgili detaylı olarak şunu söyleyebilirim: Benim gördüğüm bir iz veya emare... Ben çocuğun üzerindeki elbiseleri aldıktan sonra kurutmaya bıraktığım vakit kitli odada, elbisenin üzerinde yeşilimsi yani otlara benzer yeşilimsi izler gördüm çıplak gözle. Yine, artı, oranın toprağıyla benzer bir –nasıl diyeyim- kurudukça renk değiştiren bir iz gördüm.

BAŞKAN - Bunları zapta geçirdiniz mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Onlar zaten tutanakta yazılı.

BAŞKAN – Ot izleri filan yazılı mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Onlar fotoğraflandı, onların hepsi şeye yazılmıştır.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Tepede o gördüm dediğiniz çimentodan, “Aman burayı inceleyin.” dediğiniz şeyden örnek alındı mı? Kim aldı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – O konuyu olay yeri inceleme normalde konuşular da...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Almışlar mıdır?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Onu onlar biliyorlar da, bana sordukları vakit benim... Tam aldılar mı, almadılar mı bilmiyorum ama almadılar diye biliyorum ben. Çünkü şöyle bir şey, beyaz çimento nasıl olsa çıkar, savcılıktan nasıl bir inceleme istiyorsunuz... “Biz komple elbiselerin melbiselerin hepsine komple detaylı bir araştırma isteyelim, en sağlam bu olur.” dedi. Böyle bir araştırma istedi. Ben daha sonradan savcıyla görüştim. “Savcım ne çıktı?” dedim, ben de merak ediyorum yani bu ot mu, şey mi diye. Savcım “Sadece tıbbi malzeme, tıbbi atık ve artı, şen şunu bil, cinsel herhangi bir saldırı emaresi yok.” dedi. Yani raporu ben görmedim, ne geldiğini... Bu savcılığa intikal ettiği için o konuda fazla bir bilgim yok.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ben sadece yukarıdaki zeminle ayak altının eşleşmesi yapılmış mı yani böyle bir kriminal inceleme var mı?

BAŞKAN – Anlaşılan yapılmamış.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Benim bildiğim yapılmadı. Onu bilemiyorum.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Anladım, teşekkür ederiz.

BAŞKAN – Hayrettin Bey, buyurun.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Evet, bu Ruhi Kalkan kilit adamlardan birisi. Olayın hakkaniyetle ortaya çıkmasını sağlayacak gerçekten en kritik isimlerden birisi, belki birincisi olarak görüyorum ben. Bu olayı önce trafik kazası, sonra düşme, sabah altıdan sonra da şüpheli ölüm diye söylemişsiniz doğru mu? Ne oldu da sabah altıdan sonra yeniden şüpheliye döndüştü?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Diyorum ya, biraz önce izah etmeye çalıştım size. Yani anlatmak istediğim, arkadaşlar, o mesafeden atlar matlar diyor ama benim düşüncem veya şeyin düşüncesi, koşarak atlar.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, o saatten altıya kadar ne oldu da senin kanaatin farklılaştı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şöyle bir şey: Mesela ilk önce Şaban Vatan -orada bir direk var, anten direği- “Anten direğinin üzerine çıktı, karate hareketi yaparken -şöyle bunu yapıyordu, buraya çıkıyordu, bunları yapıyordu burada- dengesini kaybetmiş düşmüş olabilir.” gibisinden bize o şekilde anlatmaya başladı. Dediğim gibi, ben kafayı taktım, defalarca olay yerine gidip geliyorum, dörde kadar. Ben hâlâ bir şey arıyorum, kan izi, başka bir şey arıyorum. Çünkü her iki yerde de kan izi bulamamak beni çıldırttı. Yani “En azından bir yerde bir şey yakalayacağım, bir şey bulmam lazım.” dedim. Ben Selim Aktaş’la görüştüm, olay yeri incelemeci, eski abimizdir o. O da bana, daha önceden, benzeri bir olayda yani yüksekten düşen bir çocuğun düştüğü yerde de zerre kadar kan izinin olmadığını anlattı. Ben bu sefer çimentoya yöneldim. O tarafa mı düşer, bu tarafa mı düşer? Elektrik teli var, şu var... Buraya atlayabilir mi, böyle durduğu yerde düşebilir mi, kazayla düşebilir mi? Yani bendeki düşence, kanaat, dediğim gibi, tekrar söylüyorum -benim düşüncem yani beni bağlar, uzmanlar karar versin- bulunduğu yere düşmüşse oraya düşmedi, atladı derim. Kendisi istemediği müddetçe düşmez yani. O arkadaşlardan, sağdan soldan hani birisi belki çıktı, bunu kovaladı, bu, görmemesi gereken bir şeyi gördü... Binayı gördüyseniz, bina Ören yolundan görülen bir yer, orada yani öyle bir saldırıya maldırına uğrasa bağırır. Yani ben olsam bağırırım, gerekirse bıçağı yemeyi tercih ederim, atmam kendimi aşağı. Niye atayım ki öyle bir şey düşünemem yani? Şimdi ben anlatımlarıma devam edersem ben niye bazı şeyleri...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Hayır, soru soruyoruz şimdi.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Pardon, özür dilerim efendim.

Buyurun.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Çimento niye açılmış olabilir terasta, niye yayılmış olabilir? Torbadan kim onu yaymış olabilir?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Torbadaki çimento... Şimdi, ben özür dileyerek söylüyorum, daha önceden inşaatta çalıştım, fuga dediğimiz bir çimento, beyaz çimento. Bu çimento yani benim gördüğüm kadarıyla yeni açılmış, yeni yayılmış bir şey değil bu, önceden kalıntı. Çünkü bu yerdeki, zemin üzerindeki çimentolar böyle mercimek tanesi, daha büyük, daha küçük şekilde, toparlanmış şekilde olanları da vardı ve ayakkabının altındaki işaretler de bunlardan birkaç tanesiydi yani.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – İşte, onu soruyorum. Çimento torbadan niye dışarıya saçılmış, yayılmış olsun? Yani kendiliğinden olmaz o, birisi mi yaptı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yırtıktı yani. Önceden yapılmış, onu da bilemiyorum efendim.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Yarım torba var mıydı orada?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tabii, torba orada.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Yarım mıydı torba?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tabii, torbanın ağzı açık, bir kısmı açık.

AHMET ÖZDEMİR (Kahramanmaraş) – “O zeminde çatlama ya da su sızmasını önlemek için orayı yaptırmıştık, onu da bir türlü toplayamadık.” diye Atika’nın ifadesi var.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Doğru, şöyle mesela, onu ekleme yapmak istediğim şu: Altta daha şey, o dediği işlem yapılmış bir şekilde, üstünde ise bu dediğim gibi mercimek büyüklüğünde ve toz hâlinde olan... Artı, dökülmüş yani, rüzgârdan, sağdan soldan dökülmüş, böyle iyice yayılmış çimento birikintisi var.

BAŞKAN - Toz hâlinde mi, çamur gibi mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Toz hâlinde diyeyim ben size, çamur gibi... Yani büyüğü de var, küçüğü de var; toz hâlinde olan da var yani her çeşit var.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, sizin “Hava aydınlıktı, camın açık olduğunu gördüm.” dediğiniz cam hangi cam?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Fotoğrafi çekilmişti efendim, dosyada mevcuttu. Balkon, bu...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Yani Rabia’yla ilgisi ne?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Rabia’nın ikametinin camı.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, Rabia, abisi ve babaannesi evde.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Eve girse bunlar görecekler. Camın açık olması sizce neyi açıklayacak, neyi ifade edecek?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Camın açık olması, o diğer çocukların da evde olması, Rabia’nın... Mesela öyle anlarımız oluyor ki benim çocuğum düştü. Şöyle izah edeyim: Anne de evdeydi, baba da evdeydi, diğer kardeş de evdeydi, bir anlık böyle, “Ben şu pencerenin önünden şunu alacağım.” derken düştü aşağı.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Yani böyle bir şey olsa abisi, babaannesi niye görmesin yani?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Görür de yani fark edemeyebilir de düştüğünü. Bunlar olabilir.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Eve girdiğini de mi fark edemeyecekler?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evde olabilir. Rabia odasında veya balkona çıktı...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, evde olsa çantası niye tekrar çatıya çıksın?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Çanta sonradan bulundu efendim yani biz önce eve girdik.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Orada bulundu da çatıya birisi mi koydu acaba?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır efendim.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ama yani çok büyük çelişki yok mu burada?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şimdi ben anlayamadım yani.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Yani cam açık, camdan düşmüş olabilir ama çantayı evden tekrar alıp çatıya mı çıktı, veyahut da gelince çatıya çıkıp çantayı bıraktıktan sonra eve gelip camı açtı da oradan mı düştü yani?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şimdi, ben çatıya çıkıp, mesela o çimento izini görüp bunlar çatıya... Biz bütün araştırmada o an evi düşünüyoruz, çantanın da evden büyük ihtimalle çıkacağını düşünüyorduk yani. Ben öyle düşünüyordum, şahsi düşüncem öyleydi. Çünkü önce bir evi araştırırız, evde ne buluruz, evde ne var ne yok...

BAŞKAN – O, önceki düşünce, öbürü sonraki düşünce.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – O, sonradan çatıya çıkınca... “Tamam, evi bitir, evde yapacağın başka bir şey yoksa çatıya çık.” dedim yani.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Neyse, bana göre bir çelişki var burada da.

Peki, bu Mürsel bir şeyden korkuyor mu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Mürsel’in normal hâli de böyle bir tedirgin. Ama ben anlamıyorum....

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ama bir şeyden korkuyor gibi yani değil mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – İlk başta arkadaşlara da öyle gelmiş, aynen o şekilde söylediler, beni karakola çağırdılar. Ama kaç tane vatandaşla konuştuğum vakit onu tanıyan, onun normalde böyle olduğunu... Hatta kardeşi bana bizzat dedi ki: “Normali de böyle bunun. Normal hâli de böyle tedirgin.” Karşısındaki insana bir şüphe veriyor. Kimse baskı falan yapmadı, kızmadı, bağırmadı. Sonuçta bu olayın tanığı. Suçlu olarak görmüyoruz, öyle düşünmüyoruz ki “Şunu yaptın, bunu yaptın.” diye bir baskı yok. “Ne gördün, nasıl oldu onu anlat.” diyoruz.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, birçok tanık, Rabia Naz’ı gördüğünde birisinin sanki kucağında getirip oraya koymuş gibi olduğunu ifade ettiler.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şöyle, bunu neye dayanarak söylerler? Çünkü biz de aynısını...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – İlk gördükleri manzarayı anlatırken bunu söylüyorlar.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Olay yerinde bir fren izi yok, kan izi yok...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Sürünme izi yok.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Olay yeri bir şey tespit ettiyse bilmiyorum, ben onu tam şey yapmıyorum, benim tespitlerimi söylüyorum.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Bizim sorduklarımız öyle dediler, “Sürünme izi görmedik.” dediler ama sürünürken gördüm diyen birisi var işte.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sürünürken gördüğünü iddia eden... Mesela beton bir zemin yani beton zeminde...

BAŞKAN – “İz olmaz.” diyorsun.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – İz olmayabilir yani, bilemem.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – O, ayrı bir konu. Betona gelinceye kadar da toprak bir yer var yani neticede.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Var.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ama ben şunun üzerinde duruyorum: Birisi kucağında getirip bıraktı gibi bir görüntü var diyorlar.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Onu da daha çok Şaban Vatan diyor.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Hayır, Şermin Hanım da öyle diyor, Güler Vatan da biraz evvel hemen hemen...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, bir saniye, ben de şöyle söylüyorum size: Benim izlenimim de odur. Bunu Şaban Vatan da söylüyor, benim izlenimim de o. Şöyle: İz, emare, hiçbir şey yok; yani sağında, solunda bir araba parçası olur, işte, bir fren izi olur, efendime söyleyeyim, ne diyeyim, veya başka bir şey, bir yırtık bir şey, üzerinden bir şey kopar oraya düşer. Sadece bir ayakkabı farklı bir yerde yani şahıstan biraz daha uzakta.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ya da sürünürse kan olur herhâlde?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Herhâlde efendim.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Yani bu durumda gerçekten bir trafik kazasına kurban gidip de, birisi kucağına alıp getirmiş bırakmış olabilir mi? Ya da gerçekten düşmüş ise birisi oradan gene kucağına almış gelmiş, bırakmış olabilir mi? Yani intihar olmadığı ama diğer iki ihtimalde de birisinin onu kucağına alıp gelip o bulunduğu yere bırakmış olma ihtimali sizce var mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Bence yok. Neden yok, açıklamasını da yapacağım.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Buyurun.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şimdi, daha önceki çalışmalar... O günkü çalışmadan sonra ben kafayı bayağı bir şeye taktım. Olayın ilginç tarafı olay yerini gören hiçbir kamera yok, o mahallî gören hiçbir kamera tespit edemedik. Benim kafam... “İlla da, uzaktan dahi olsun o binayı gören bir kamera bulacağım. En azından, çocuk buradan mı düştü, şuradan mı düştü, ne oldu, bu çatıyı görüyor mu, düştü mü, düşmedi mi? En neti bu olur.” dedim. Ha bire çatıya çıkıyorum, oraya gidip oradan bakıyorum sağa sola, binalara. İşte, petrolde olabilir, not alıyorum, petrole, şurada bir bina var, not alıyorum oraya. Yani böyle bir aydan fazla bir süre, belki kırk güne yakın böyle bir çalışma yaptım ama bir tane kamera maalesef bulamadım.

Bunun haricinde, Rabia Naz’ın mevcut güzergâhını tespit ettik. Okuldan çıktıktan sonra nereye gitti, nereye uğradı, en son nerede görüldü diye bir kamera çalışmasıyla bir çalışma yaptık. Rabia Naz okuldan çıktıktan sonra 3 arkadaşıyla birlikte arka bir caddeyi, “pazar yeri” dedikleri bir caddeyi takip ederek eczanede çalışan annesinin yanına gidip Mustafa Yüksek İlköğretim Okulu bahçesinde oyun oynamak için annesinden izin istediğini, ancak annesinin “Sen cezalınsın, sana izin yok.” deyince orada kaldığını, arkadaşlarına “Siz gidin.” işareti yapıp arkadaşlarını gönderdiğini ve daha sonra da eczaneden tek başına çıkıp ikametine doğru gittiğini... Ve en son takıldığı kamerada görünen noktayı aldım, kendim oradan yürüyerek eve doğru gittim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O market mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Cadde vardı.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Dondurma yemiyor muydu o anda? Elinde dondurma yok mu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Görüntüde mi? En son gördüğüm görüntüde mi?

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Evet.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Dondurma yok?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yok.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Eminsiniz yani?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Eminim, en son gördüğüm yer çok uzak bir yer.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ama Mehmet Ali... Sonra mı dondurmayı aldı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Onun gördüğü yer kamera görmeyen bir yer, daha ileri.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – İyi de dondurmayı sizin kamera kaydından sonra mı almış oldu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Markete uğruyorlar efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – 2 dondurma iddia ediliyor. İkinci dondurma o.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yani okuldan çıkıp dışarıda markete giriyorlar oradan dondurma alıyorlar, ondan sonra Mehmet Ali –Belediye Başkanının oğlu Mehmet Ali- Ören kavşağında dondurma yerken gördüğünü söylüyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, siz şeyi izlediniz mi?

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Hanımefendi, ben bitireyim isterseniz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Affedersiniz, buyurun.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Mehmet Ali ifadesinde, Rabia Naz'ı son gören kişi olarak, bir elinde dondurma, bir elinde de bir poşet olduğunu söylüyor.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Poşeti dahi araştırdım efendim, mavi boncuklu bir poşet.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Buldunuz mu poşeti? Öyle bir poşet yok mu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Bütün marketleri, hepsini aradım yani o poşete benzer, öyle bir poşet maalesef bulamadım. Yani büyüğünü buldum, gösterdim “Bu değil.” dedi.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, yani Mehmet Ali yanlış mı gördü?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Bilemiyorum. O konuda da bir araştırma yaptım ben yani böyle, bütün marketleri...

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Uğramış olduğu kırtasiyeden almış olabilir mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hepsine baktık. Ben onların hepsine, mesela dediği poşetlerden bir tane buldum, böyle, mavi boncuklu poşet. Bir tane kırtasiyede değil de konfeksiyonda buldum. Onu da Mehmet Ali'ye gösterdim. “Bu değil, bu büyük.” dedi. Benim bulduğum büyüktü, onun dediği parça parçaydı zannedersenem.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Mehmet Ali'ye çantasını sorduk, “Görmedim.” dedi. Yani bu poşeti gören son kişi veyahut da ilk kişi... Yani ifadesinde Mehmet Ali ifade ediyor bunu. Bu poşet çok önemli değil mi sizce?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben poşeti önemsedim, zaten araştırdım diyorum. Mesela dondurmayı da nereden alabilir o mevkide? Dondurmayı alabileceği tek yer şey orada mesela.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Peki, olaydan sonra poşet hiç bulunmadı mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Poşet bulunmadı efendim, öyle bir poşet...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Son kamera kaydında çanta gözüküyor mu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet, sırtında.

BAŞKAN – Çanta sırtında mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet efendim.

BAŞKAN – O zaman olabilir elinde şey.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ben çelişkileri gideremiyorum bir türlü de siz orada gerçekten tam içindesiniz, bir de size çok güveniliyor, öyle bir pozisyondasınız. Onun için sizin söyleyeceğiniz önemli.

O çalıktan sürünerek oraya kadar gelmiş olabileceği ihtimaline...

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sorunun cevabını şöyle verdim efendim ben, tekrar ediyorum: Ben mevcut yaralanmasını görmediğim için ve bu konu benim uzmanlık alanım olmadığı için... Çünkü insan bir yaralanma yaşar ve bu yaralanmayla oraya kadar gidebilir mi mevcut hâliyle? Bu biraz tıbbi uzman görüşüne dayanır. Ben şimdi ne dersem zor.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Peki, ben teşekkür ederim.

Başka bir şey sormayacağım.

BAŞKAN – Teşekkür ederiz.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Şey diyordunuz hani, “Ben oradan çıktım, yürüdüm.”

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yürüme, yukarıya doğru çıktım, evet, yürüdüm. Bir vakit ölçmeye çalıştım, on bir-on iki dakika gibi bir süre tespit ettim en son görüldüğü yerden oraya kadar giden.

Şimdi, açık konuşuyorum size, Şaban Vatan’ın bütün iddialarını ben ciddiyetle dinledim, onu en fazla dinleyen benim. Her türlü düşünmek zorundayım, her türlü değerlendirmek zorundayım. Defalarca dinledim onu. Dediklerinde bir iz, bir delil var mı, bir şey var mı diye araştırma yaptım kendi çapımda yapabildiğim kadarıyla ama maalesef hep bir yerde kaldım.

Şimdi, ben oraya yürüyüp gittiğim vakit Şaban’ın iddiası: Aşağıda yolda bir araba çarpıyor, oradan arabaya alıyorlar –gördünüz orayı da- yan tarafta metruk bir bina var, metruk binaya kanını akıtıyorlar, tekrardan arabaya alıyorlar oradan, götürüp evin önüne bırakıp o biraz önce “Mürsel Küçükakal’ın geldiği” dediğim yerden hızlı bir şekilde araba ayrılıp gidiyor. Şaban’ın iddiaları bu şekildeydi, dinliyorum ben bunları. Siyah bir Doblo’dan bahsediyor.

Şimdi, orada da bir tanık kendisi şey yaptı, “Şurada tarlada bayanlar varmış. Arabayı gören onlardan birisi olabilir.” dedi. İşte ifadesini aldıracağım “Tamam, ben alayım, hemen alalım ifadesini.” dedim, “Yok, sen gelmeyeceksin.” dedi ısrarla. “Ben geleyim alayım, ne istiyorsa yazarız.” dedim, “Sen gelmeyeceksin, ben bayan istiyorum, bayan memur olacak.” dedi. Ben de savcıyla durumu görüştim “Savcım, böyle böyle, Şaban’ın tespit ettiği bir tanık varmış, bana karşı çıkıyor, benim gelmemi istemiyor.” İlla bir bayan gelecek. Bizim ilçede bayan memur olmadığı için... Savcı Bey “Tamam, bir dinleyelim bakalım. Gitsin bayan alsın, bakalım ne diyecek.” falan diye diğer ilçeden bir bayan getirip ifadesini ona aldırıldı. Şimdi, o bayana “Hızlı bir araba gidiyor orada.” diyor. Bayanla biz de öyle bir görüştük ama hızlı... “Ben demedim, dedim...” Böyle yuvarlak kelimeler kullanıyor. Yani Şaban’a net konuşuyor, ifadeyi de veriyor ama bize hep yuvarlak...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Korkuyorlar mı size vermekten?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, Şaban o an benim almamı istemiyor çünkü orada... Size açıklamayı aynen şöyle yapayım, gelen müfettişlere de yaptım: Orada o arabayla süratli bir şekilde gitmesi mümkün değil, size biraz önce anlattığım gibi “L” var orada. O “L”den biz dahi gittiğimiz

vakit durup tekrar hareket ediyoruz yani yavaşlıyoruz, tekrar hareket ediyoruz. O olay tarihinde o beton zeminden aşağısı, çeşmeye kadar olan kısım bildiğiniz tarla gibiydi. Yani orada süratli bir arabanın gitmesi mümkün değil. Ben gelen müfettişlere de gösterdim “Bir bakın.” dedim. Ondan sonra Emine Savcıya “Şuradan hızlı bir araba nasıl gidecek?” dedim yani. “Şu an ben gidemiyorum.” dedim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çeşme yolunu söylüyorsunuz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – O çeşme yolundan gidecek o araba, o bayanım ifadesi...

BAŞKAN – Bizim yürüdüğümüz yolu söylüyor, yürüterek çıktık ya.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yok, ara yolu söylüyor, çeşme yolunu söylüyor.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Çeşmeden yukarı doğru çıkıyorsunuz, “L” dönüyorsunuz efendim. O çeşmeden “L”ye kadar olan kısım bildiğiniz tarla gibiydi o zaman.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Olaydan bayağı bir sonra orası asfalt oldu.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet, ondan sonra düzenlendi orası, öyle şey yaptı. O gün gitmemiz mümkün değildi. Yani biz arabayla ancak birinci viteste... Süratli gitmesi... Mürsel Küçükikal’ın öyle bir arabayı görmeme ihtimali yok. Bana sorarsanız Mürsel Küçükikal’ın öyle bir arabayı kaçırma ihtimali yok.

BAŞKAN – Jale Hanım, buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O dönemde tam göreviniz neydi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tekrar ediyorum efendim, benim görevim adli polislik. Mesela mahkemeden gelen adli polis olmadığı için mahkemeden gelen zorla getirme, araştırma...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şu anda orada mı göreve devam ediyorsunuz, neredesiniz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, Görele İlçe Emniyet Müdürlüğüne atandım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz de Kutlay Sevinç gibi alındınız görevden?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, onlar önce gittiler, ben de yaklaşık bir-bir buçuk aydır Görele İlçe Emniyet Müdürlüğünde görev yapıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz bütün bu bilgileri savcıyla paylaştınız, değil mi? Onu söylediniz zaten.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tabii efendim. Ben mesela bir atas, kitap ve defter içerisinden... Anında atıyorum savcıya. Hatta ben şimdi çanta meselesine geleyim, oranın da açıklamasını yapayım. Savcımla görüştüm, “Savcım, uygun görürseniz şu çanta içerisindeki notları ben incelemek istiyorum, bakayım, bir şey bulabilir miyiz, bir şeye varabilir miyiz?” diye. Yani ben dediğim gibi gündüz kamera araştırması yapıyorum savcımın uygun görmesiyle, akşam gelip bütün kitaplarını, notlarını, defterine yazdıklarını...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Eşyaları orada. Ne kadar süreyle bunu... Siz her şeyi inceliyorsunuz.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben şu an çanta için bahsediyorum. Çantada ne varsa bunları tutanağa geçiriyorum teker teker okuyarak, tespit ederek.

Benim düşüncemi de sorarsanız bence o an 11 yaşında bir çocuk... Hepimiz anne babayız...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Oralari anladık. Şimdi zamanları kısıtlı herhâlde. Başka bir şey söyleyecek misiniz bu konuyla ilgili?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Çantanın içerisinde bir şey buldum efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Biliyorum, şey mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Not buldum.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Not mu kitap mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Not, kitap değil, kitaptan bahsetmiyor zaten.

BAŞKAN – Not ne diyor?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – El yazısıyla yazılmış bir nottan bahsediyorum efendim. Yani A4 kâğıdın ön yüzünde normal ders notu var, arka yüzünde kurşun kalemle, kırmızı kalemle veya renkli kalemle yazılmış, el yazısıyla yazılmış notlar vardı. Şimdi, ben lafımı oraya getiriyorum, ben o ana kadar hiç yakıştıramıyordum, ben bu çocuk bilmez diyordum çünkü baba olarak düşünüyorum, hep öyle, iyi niyetli düşünürüz. Ama o notu savcıya da götürdüm “Birkaç tane hap içeceksin. Ölmekten bu kadar mı korkuyorsun? Annem kızar.” gibi cümleler yazılı.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Kendi yazısı olduğunu nasıl biliyorsunuz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Kendi yazısı demiyorum. Sadece el yazısıyla yazılmış bir not diyorum, kendi yazısı demiyorum. “Savcım, bu, Rabia’nın çantasındaki yazıyı –kendi el yazısı örnekleri de var yeteri kadar- ister kendisi yazsın ister başkası yazsın ister bir incelemeye gönderin, kendisinin yazıp yazmadığını tespit edelim.” dedim.

BAŞKAN – İncelediniz mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Savcıma söyledim bunu, savcıma gönderdim, ona aynen söyledim, Halil Savcıma söyledim.

Kendisi yazsın veya başka birisi yazsın, 11 yaşındaki bir çocuğun çantasında böyle bir notun ne işi var? Bu çocuk bunu görüyor, okuyor bu çocuklar ve bu çocuk intihar nedir, az çok biliyor.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Tam olarak ne yazıyordu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Tam olarak tutanaklarda vardır da işte “Birkaç tane hap içeceksin? Ölümünden bu kadar mı korkuyorsun?” Yani ben tahmini söylüyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Çantasını bu kadar incelediyseniz diğer defterlerindeki yazıyla bu tutmuyor muydu? Yani ben şimdi onu anlayamadım.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Yazıyordu ama ben uzman değilim, kesinlikle öyle bir ibare kullanamam.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Defterden mi yırtılmış yoksa A4’ müydü?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – A4 kâğıdı alıp not yazıyorlar ya, onun bir tarafı ders notu, arka tarafında da bu dediğim not var.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Çantada ayrıca duruyor yani kitapların arasında falan ayrıca?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Bir de başka notları da var onun, onların arasında.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Sizce kendisi mi yazmış onu yoksa biri intihar süsü vermek için mi koydu? Niye anlatıyorsunuz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, bu olaydan çok önceden yazılmış bir şey.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Nereden biliyorsunuz çok önceden yazılmış olduğunu.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Bende öyle bir kanaat oluşuyor. Çünkü ben notu yazdım, çantama öyle koyayım, mümkün değil, bilemiyorum yani.

BAŞKAN – Siz bunu olay gecesi mi gördünüz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, çantayı inceleme yaptıktan sonra gördüm bunu.

BAŞKAN – Olaydan kaç gün sonra?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Olaydan bir on beş-yirmi gün sonra olabilir efendim çünkü dedim ya, gündüzden farklı bir çalışma yapıyorum, o arada diğer işleri de yürütmeye çalışıyoruz, akşamdan da gelip oturup o kitapları teker teker acaba ne yazmış diye okumaya çalışıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ben şunu merak ettim: Mesela böyle şüpheli ölüm vakalarında Emniyet olarak izlediğiniz bir prosedür yok mu, şunlar şunlar yapılır? Hani her şeyde böyle bir prosedür vardır sonuçta. Bir hastanede de vardır. Yok mudur böyle bir şey? Biri oraya gidiyor, biri alıyor almıyor. Mesela çok ilginç bir televizyon görüntüsü gördüm ben, mesela 12 Nisan 2018’de akşam 19.08 ya da 20.08’de internete yüklenen bir videoda etrafta ne şerit var... Videoyu çeken kişi Rabia Naz’ın bulunduğu noktaya kadar ilerliyor, ne şerit var, ne bir şey. Bulabilirsiniz siz de onu.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şöyle bir şey söyleyeyim ben size: olay yerine ilk intikal eden ekip biraz mesela... Biz hemen gittiğimiz vakit şerit çekip hemen şey yapmıyoruz. Mesela olay nerede olmuş, onun bir tespitini yapıyoruz. Olayı belirledikten sonra aramızda şeridimizi alıp orayı çeviriyoruz. Olay yerine şerit çekildi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hastanede ölüp düşme dedikten sonra mı yaptınız onu? Zaten kazaydı.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, o şerit meselesi... Ta trafik kazası zamanında çekildi zaten.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama nasıl oluyor? Orada hiç şerit yok.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – O çekimden hemen sonra hemen çekildi o zaten.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ondan sonra çekildi, saat 20.00’den sonra.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Biraz geç olabilir ama çekildi. Yer tespit edildi, konuşuldu, tamam.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani yaklaşık iki buçuk-üç saat sonra.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, o kadar değil efendim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Beşte deniliyor.

BAŞKAN – Hayır, şerit çekilmesi fark etmiyor Jale Hanım. Şeridi çekmişler hemen ama şeride rağmen -ifadelerde dinledik- “Geldik, ana baba günüydü.” diyor mesela.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Giriyorlar, 150 kişi var.

Peki, tamam, onu geçelim o zaman.

Siz mesela peki, bütün bu noktalarda birilerin ihmali olduğunu... Yani “Şunları da yapmamız gerekirdi, tüh...” Siz diyorsunuz ya, “Günlerce uğraştım, gittim, kamera aldım, çantayı inceledim.” böyle bir izlenim aldınız mı yani “Biz şunu da yapmalıydık, tüh, artık geç oldu.”? Ta bir buçuk yıl sonra düşünüyor musunuz bunu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Vallahi, ben şu an için yani dedim ya, her şeyi, özellikle kafaya taktım yani yapmam gereken her şeyi yapmaya çalıştık diye düşünüyorum. Ha, şimdi ne olur? Mesela dediğiniz gibi, biraz önce söylediğiniz gibi, numune alınıp karşılaştırma yapılabilirdi. Yani bilmiyorum ama şimdi orada bana şöyle bir şey söylediler: “Yani bu beyaz çimento nasıl olsa çıkar, belli olur.” Şeyde ben de şaşırım mesela. Keşke o raporlar benim elime gelseydi veya biz de bir

inceleyip daha çok bilgi sahibi olsaydık... Çünkü savcıdan benim aldığım bilgi sadece... "İşte tıbbi malzeme çıktı, bir de saldırı izi yok. Yani herhangi bir darp izi yok, öyle bir cinsel temas şeyi meyi yok; onu bil." dedi. Şimdi, ben çıplak gözle ot izi gördüm, bunu arkadaşlarım da gördü.

BAŞKAN – Ot izini nerede gördünüz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şahsın kollarında, elbisesinde. Aynı zamanda kahverengi çamur izi gördüm, yine bulunduğu yerde hani gelir gelmez yüzünde sürtünme gibi çamur izi gördüm.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama adli tıp raporunda tertemiz yazıyor kıyafeti.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben orayı anlayamıyorum, işte orayı çözemiyorum. Hani detaylı bir araştırma isteniyor, ne oluyor yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, ıslaktı, kuruttunuz, biri yıkadı mı? Ne oldu.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır canım, öyle bir şey mümkün mü? Aynı olduğu gibi gönderiyoruz bu şeyi, böyle bir şey yapmak çok büyük şey olur yani. Kullanmak istemiyorum bile, böyle bir şey olur mu yani. Kabul edemem böyle bir şeyi yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, kamera görüntüsü olmadığından eminsiniz yani olay yerinin, Rabia Naz'ın kendi çekimleri yani üstünün başının tozu şusu busu ta aşağıya, morga indirilene kadar bir resmi yok mu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Onu olay yeri inceleme...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Kıyafet bütünlüğü varken kızın.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Onu işte olay yeri incelemede çalışan arkadaş daha net bilir çünkü ben sadece Muhammet Vatan'ı şeyden içeri soktum, Rabia'nın sadece yüzünü gördüm diyelim, üstü kapalıydı, sadece yüzünü gördüm.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Olay sonrası şüphelileri araştırmaya başlayan Şaban Vatan'ı sizin izlediğiniz söyleniyor araçla, var mı böyle bir şey?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şaban Vatan'ı bizim izlediğimiz değil. Şimdi, Şaban Vatan daha değişik şeyler de iddia ediyor, ortaya atıyor; ben isterseniz onları da size...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bu Şaban Vatan'ın iddiası değil.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şaban Vatan ne derse desin, beni ne kadar suçlarsa suçlasın, Emniyeti ne kadar suçlarsa suçlasın benim gözümde diğer vatandaşlarımızdan hiçbir farkı yok, onun canı da malı da bize aynen diğerleri gibi emanettir. Ben bazen Şaban Vatan'ın peşine kendim gidiyordum. Niye gidiyordum? Birisiyle kapışıp kavga etmesin, aman birisi buna vurmasın diye. Çünkü sonuçta benim gözümde acılı bir baba.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tamam, onu anladım.

Mürsel'in ifadesini ikinci kez, tutanak altına almadan alıyorsunuz bana enteresan geldi. Mürsel'in bir ifadesi var, diyor ki: "Bana dediler ki: 'Başın derde girer, bunları söyleme; güm sesini duyduğunu, süründüğünü.'" Kim söylemiş olabilir onu buna?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Kesinlikle benim öyle bir tahminim yok. Onları ben duysam kesinlikle şeye geçerim yani öyle bir şeyi affetmem.

BAŞKAN – Mürsel'in ifadesini alanları isimlendirebilir misiniz şimdi? Kim aldı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Adem olabilir. Yani bilmiyorum, tutanağa...

BAŞKAN – Onu bir soralım, tamam.

Tutanaklarda vardır, değil mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – El yazısıyla yazılmış bir tutanak olması lazım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Olay yerinde alınmıyor ifadesi, değil mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır, benim bildiğim kadarıyla karakolda... İfade alınmış yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz niye ikinci kez aldınız, çok kısa kısa ama.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – “Şimdi bunda biz ifadeyi aldık, bu şekilde bitirdik yani bize böyle diyor ama bu biraz titriyor, biraz korkak, buna bir de sen bak, bir de sen dinle.” dediler yani. Hani beni biraz daha kendilerinden tecrübeli gördüklerinden dolayı yani.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir de son bir şey soracağım ben size: Şimdi, bazı iddialarda metruk bina geçiyor, değil mi? Bu metruk bina 21 Eylül 2018 tarihinde yapı ruhsatı izni verilen bir bina ve itiraz ve inceleme için yıkım durduruldu; bu metruk eve dair, altında sizin imzanız olduğu bir tutanak var.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Şimdi şöyle bir şey, izah ediyorum: Metruk bina meselesini Şaban piyasaya atınca ben o an... Benim rahatsız çocuklarım var efendim, özür dileyerek söylüyorum, onların tedavisi için izne ayrılmıştım. Bu metruk binalarla ilgili bu iddiaları atınca metruk binayı cumhuriyet savcısının talimatıyla muhafaza altına alıyorlar. Yani orayı normalde bir vatandaş almış, yıkıp ev yapacaktı.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ne zaman oluyor bu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sonradan bu, olaydan çok sonra, aylar sonra. Bu metruk binaya... Hani Şaban Vatan oraya kan akıttığını söylemeye başladı. Yani Şaban bu iddialarını yavaş yavaş... Yani böyle, hepsini birden gelip empoze etmiyor veya isimleri birden söylemiyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bunları zaman içinde öğreniyor da mı söylüyor peki size?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sanki –söylemek istemiyorum- bir yerlerden bir şeyler alıyor geliyor, öyle konuşuyor; bende öyle bir intiba oluştu.

BAŞKAN – Metruk binayı tespit ettiniz mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Metruk binayı arkadaşlar sarmış, çevrelemiş. Ben izinden döndüm. Metruk binanın sahibi geldi. Hâlen muhafaza altında, mühürlü, kimse oraya girmiyor. Yani orayı satın alan da yıkıp ev yapamıyor. Mühendis geldi: “Abi, benim ev hâlâ öyle duruyor, bu ne olacak?” dedi. Ben de “Orayı bir görüşelim savcıyla.” dedim. “Savcım, geldi vatandaş, böyle böyle dedi. Bu ev ne olacak?” falan dedim. “Orada biz inceleme yaptırarak Giresun Olay Yeri İncelemeye. Olay yeri incelemeyle -Emine Savcının talimatı yani Halil Savcıdan sonraki savcının talimatı- bir görüşme yap. Metruk binada yapacakları başka bir işlem var mı? Yoksa bana tekrar dön.” dedi. Ben de olay yeriyle görüştim. “Metruk binada yapacağımız bir inceleme var mı?” “Hayır, orada daha yapacağımız bir işlem kalmadı.” cevabını aldım. Bunları telefonla yaptığım için o tutanağı tanzim ettim. Tekrar savcımla görüştim. Savcım “Tamam, çevresine çektiğimiz şeritleri kaldırın. Artık adam istediğini yapabilir.” dedi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Nida Mühendislikten Cihan Aydın’ı da siz arayıp bildiriyorsunuz bunu?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet, o gelmişti bana. Şimdi ismini hatırladım, o geldi bana.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Telefonla arayıp mı bildiriyorsunuz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Başsavcının sözlü talimatı var, değil mi?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Evet.

BAŞKAN – Ruhî Bey’i beş dakika içinde göndermemiz lazım arkadaşlar, uçağa yetişecek.

Başka bir soru var mı?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz “Bu işte şunun ihmali var, bunu suçluyorum.” diye birilerini suçluyorsunuz, kimi suçluyorsunuz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hepimizi suçluyorum. Niye hepimizi suçluyorum, biliyor musunuz? Çünkü Türkiye’de araştırırsak, yani bu çatıya çocuk ne maksatla çıkarsa çıksın, ne yaparsa yapsın yani 11 yaşındaki çocuk intihar etmiş olsa dahi o çatının açık bırakılmaması lazım yani çatı kapısının kilitli olması lazım. Bu tür yerlere oynamaya dahi çıksa hiçbir tedbir yok sağında solunda. Ben sadece Vatan ailesine söylemiyorum, maalesef Türkiye’de birçok bina bu hâlde. Yani kolaylıkla çocukların ulaşabileceği, oynarken düşebileceği, kazayla düşebileceği bir yapıya sahip ve bu tür yerlerin kapıları hep açık.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki diğer evlerle, boş dairelerle ilgili bir araştırma yaptınız mı siz? Ne var oralarda? İçeri girip baktınız mı? Anahtarlar kimde? Ne var? Toz var mı, talaş var mı?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır. Hangi katta kim kalıyor, şey kalıyor diye ben araştırdım, onları da dinledim yani ama onların o saatte nerede olduklarını tespit etmeye çalıştık gerçekten doğru mu söylüyorlar diye, o şekilde bir çalışma yaptık efendim.

BAŞKAN – Peki, arkadaşlar...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir ince uçlu sigara bulunmuş, siz mi buldunuz?

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Hayır.

BAŞKAN – Ruhî Bey, çok teşekkür ediyoruz size.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Ben teşekkür ediyorum efendim.

BAŞKAN – Hayırlı yolculuklar diliyorum.

POLİS MEMURU RUHİ KALKAN – Sağ olun efendim.

BAŞKAN – Neşet Bey’i de çağıralım, ondan sonra bitiyoruz, son tanışımızı.

İstişarede tutanaksız konuşacağız.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Tutanaksız da daha iyi olur.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ama tutanaklı olsun bence çünkü benim taleplerim var.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tabii, tutanaklı.

BAŞKAN – Tutanaksız olsun.

7.- Neşet Usta’nın, Rabia Naz Vatan’ın ölümünü nasıl duyduğuna ve olay sonrası yaşananlara ilişkin bilgi vermesi

BAŞKAN – Neşet Bey, buyurun, hoş geldiniz.

Şuraya oturabilirsiniz, çantanızı çıkarın, yanınızdaki koltuğa bırakın.

Siz Atika Hanım’ın kardeşisiniz, Rabia’nın dayısısınız.

NEŞET USTA – Evet.

BAŞKAN – Başınız sağ olsun, Allah rahmet eylesin, Allah sabır versin sizlere.

NEŞET USTA – Teşekkürler, sağ olun.

BAŞKAN – Buyurun.

Olaya nasıl şahit oldunuz, nasıl duyduunuz, nasıl muttali oldunuz ve sonrasında bize neler anlatacaksınız?

NEŞET USTA – Olay günü Görele’de çalışıyordum, Eynesil’in komşu ilçesi, Rabia Naz’ın hastaneye getirildiği ilçe, Görele Devlet Hastanesine getirilmişti. Eniştemin çalışanı, benim de arkadaşım olan Mustafa Yakar aradı. Rabia Naz’a araç çarptığını, hastaneye kaldırıldığını... “Sen de gel, biraz durumu ciddi.” dedi. Hastaneye gittiğimde neredeyse bütün köyün, ilçenin orada olduğunu gördüm, çok kalabalıktı ve ümitsiz bir bekleyiş var gibiydi yani durumunun çok ciddi olduğunu söylemişlerdi. Bana önce ayağı kırıldı diye telefonda söylediler ama...

BAŞKAN – Olaydan tahminen ne kadar sonra vardınız hastaneye?

NEŞET USTA – Yürüme mesafesi beş altı dakika iş yerimle hastane arası. Yani orada da yaklaşık tam zaman veremeyeceğim ama iki saat içinde vefat haberi geldi. Morgda çıkışını Trabzon Adli Tıbbı gidişini biraz bekledik. Saat on belki on bir, o saatlerde morgdan çıktığı zaman biz de hep beraber Rabia Naz’ın evine, eniştemlerin, ablamların evine geçtik. Orası da yine kalabalıktı ve çantasının olmadığını söylediler, çantasının kayıp olduğunu söylediler.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evde mi?

NEŞET USTA – Evde.

“Çantası yok.” dediler. Tam o olay anında yani Rabia Naz’ın bulunduğu yerdeydim zaten, yolun üzerindeydik, orada toplanmıştı gelen çoğunluk. Çanta yok deyince, ben, niye çanta olmaz... Hani kıyıda köşededir, buralarda olması lazım diye düşünerek hemen yolun alt kısmındaki bahçeye telefonun ışığıyla, böyle bir yolun üzerinden bahçeye doğru bir ışık tuttum. Zaten bahçede de pek bir şey yok. Nisan ayı. Gür bir bitki örtüsü yok. Orada olmadığını görünce bu sefer hemen bitişiğindeki, evin alt kısmındaki eniştemin imalat atölyesinin içine girdim hani belki buralardadır diyerek. Orada da yoktu. İmalathanenin... Çünkü “Çatıya düştü.” dediler. Çinkonun üstünden düşmüş olma ihtimalini düşünerek 2’nci kata çıktım o sundurmanın hemen alt kısmına. Oradan çinkoda bir göçük var mı? Daha önceden eniştemin yanına yardıma falan gidiyordum iş yerine. Hani orada alçıpan olduğunu biliyorum çinkonun altında. Hani buraya vurduysa eğer alçıpanda bir patlak, çatlak olması lazım.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ne vurduysa buraya?

NEŞET USTA – Yani yukarıdan atlamış olma ihtimali de konuşuluyordu.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – O anda konuşuluyor muydu?

NEŞET USTA – Konuşuluyordu, evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Hastaneden öyle geliyorlar.

BAŞKAN – Hastaneden öyle geliniyor.

NEŞET USTA – Üstten düştü diye söylendi. Hani araba çarpması...

BAŞKAN – Artık saat yedi, sekiz, dokuz.

NEŞET USTA – Daha geç, on bir, belki on buçuk-on bir, o civardı bizim morgdan çıktıktan sonra...

BAŞKAN – Trabzon’a gittiler, siz eve geldiniz.

NEŞET USTA – Trabzon’a gittiler, biz eve geçtik.

Orada da herhangi bir bozulma görmedim çinkonun altındaki alçıpan kaplamada. Bozulmalar vardı ama eski bozulmalar, ufak tefek kırıklar. Zaten onlar da tozla kaplanmıştı iyice çünkü yeni alçıpan kırığı bembeyaz olur yani. Orada da bir şey göremeyince terasa çıktım bu sefer, evin çatısına.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tek mi çıktınız?

NEŞET USTA – Hayır, yanımda Ahmet Yetim ve Serhat Balcı vardı. En önde ben vardım, arkamda Ahmet ve onun arkasında da Serhat vardı. Çatıya çıktım, kapı zaten açıktı. İki adım attım ya da atmadım Ahmet de arkamdaydı “Çanda burada ya, abi çanta burada.” dedi. Hemen çanta kapıdan girdiğimiz zaman sağ tarafta duvarın dibinde.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Sandalyenin altında mı?

NEŞET USTA – Şimdi, orada sandalyenin altında değildi ama olay yerine, aşağıdan polislere haber verince... Yukarıdan aşağıya çağırdık, polisler yukarı çıkınca “Bu burada değildi, biz burada olsa bunu görürdük.” dediler çanta için. “Bu biraz daha ötededir.” dedi, biz itiraz ettik, “Yok, çanta buradaydı.” dedik. Hani çantanın biraz daha dış tarafa doğru olduğunu iddia ettiler. “Dokundunuz mu?” dediler. “Hayır, dokunmadık.” dedik. Orada birkaç kare fotoğraf çektiler.

BAŞKAN – Çantayı ilk kim aldı yerden?

NEŞET USTA – Çantayı polisler fotoğraf çektikten sonra aldık.

BAŞKAN – O zamana kadar dokunmadınız?

NEŞET USTA – Dokunmadık, hayır. Bizi zaten Ahmet de uyardı, “Dokunmayın.” dedi hani herhangi bir parmak izi vardır çantada diye. Aşağıdan polisleri çağırdık, sivil polisler geldiler, orada birkaç kare fotoğraf çektiler. Daha sonradan ilerleyen zamanlarda fotoğrafların olmadığını duymuştum ama Giresun Cinayet Büroda ifade verirken fotoğrafların olduğunu gördüm ama bir altı yedi aydır herhangi bir fotoğrafın olmadığını söylüyorlardı. Sonra çatıda bir sıra tuğla dönülmüş, üzerine de briket kapalıydı. Hani herhangi bir şekilde oradan atladiysa o brikete basıp atlar. Hani bir tane kiremit yere düşer, şey yapar diye o saçak kısmında bir kiremit parçası var mı, sundurmada herhangi bir çökme, çinkoda herhangi bir çökme var mı diye baktım, orada da bir şey görmedim. Hani, olaya tanıklığım bu şekilde.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ediyoruz.

Hayrettin Bey, buyurun.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Teşekkür ederim.

Şimdi, tabii ki dayı çok yakın ve üstelik de çok sevimli bir kız çocuğu. Hissi davranmanız normal ama Şaban Vatan sence hayal kuruyor mu? Böyle, kurduğu hayaller üzerine de birtakım arayışlara mı giriyor? Bunu çok samimi olarak söyle yani. Biz de gözyaşı döktük yani o konuda rahat ol yani o konuda hepimiz aynı düşüncedeyiz.

NEŞET USTA – Eniştemin ben uzun süre fikirlerine hiçbir şekilde katılmadım çünkü ilk başta “Oraya hareket yapmaya çıktı, tekvando hareketleri yapmaya çalışırken dengesini kaybetti, düştü.” gibi bir şeyler söylemeye çalıştı. İlk bir ay böyle geçti neredeyse. O zaman çok sinirleniyordum ama acısı var diye enişteme de herhangi bir şekilde tepki gösterme şansım olmadı. Ama hiçbir zaman fikirlerine katılmadım. Bulunuş tarzı, düşüş tarzı... Düştüğünü söylüyorlar. Yani hiçbir şekilde aklıma da sığdıramadım çünkü bildiğim kadarıyla 4 metre civarında bir sundurma var. Briketin üstünde kiremit kaplama var ve yeğenim o zaman 58 kiloydu diye biliyorum. O kadar atletik olduğunu düşünmüyorum ama hiçbir şekilde de bir yere bağlayamıyorum.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ama benim sorum çok daha farklı, aslında bunu...

NEŞET USTA – Dediğim gibi, eniştemin düşüncelerine hiçbir şekilde katılmıyorum.

BAŞKAN – Ama olayın oluşunu da izah edemiyorsunuz.

NEŞET USTA – Edemiyorum, hayır.

BAŞKAN – Çok sık fikir değiştirdi mi Şaban Bey?

NEŞET USTA – Yok, bir aylık dönemde sadece “Tekvando hareketi yapıyordu, düştü.” diyordu, ondan sonra da şu an önümüze gelen senaryoyu...

BAŞKAN – Yok “Şu araba olabilir.” “Bu araba olabilir.” gibi, önce farklı isimler söyleme gibi şeyler oldu mu?

NEŞET USTA – Yok, ben zaten çok sinirli bir kişiliğe sahibim, eniştemle aynı ortamda bulunmamaya çok dikkat ediyorum çünkü sınırlarıma hâkim olamayabiliyorum. O dönemde de kimsenin üzülmesini istemediğim için hep dışarıda kaldım yani ortamdaki dışarıda kaldım.

BAŞKAN – Herhangi bir kanaat yürütebildin mi kendince, en akla yakın ihtimal sence ne?

NEŞET USTA – Çok şey düşündüm, o ara yolun biraz daha ilerisinde, 20-30 metre ilerisinde 3-4 katlı bir bina vardı inşaat hâlinde, dış cephe kaplaması falan yapılıyordu. “Acaba orada bir şeyler oldu da oradan mı düştü de getirip buraya bıraktılar? Hani, oradaki araçlar bir şekilde, çarptı, getirip buraya mı bıraktılar?” diye çok düşündüm. “Başka bir yerden yani evin başka bir kısmından düştü, getirip oraya mı bıraktılar?” diye düşündüm. Çok şeyler kurdum kafamda çünkü hiçbir şeye tam oturtamıyorum. Montunda yeşil lekeler olduğunu söylüyorlar, düştüğü yer beton, herhangi bir yeşillik söz konusu değil.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – O konuda çimenlerin üzerine düşme ihtimalini de düşünmediniz mi yani betonun üzerine düşmüş olma ihtimali daha zayıf, çimlerin üzerine düşme ihtimali daha fazla.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – O sonra çıktı ama.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – İşte onun için soruyorum.

NEŞET USTA – Yani bir çime temas etmesi lazım, oradan da hani vücut bütünlüğü neredeyse tamamen kaybolmuş, bel kırık, ayak kırık, birçok şey var ve yeşil alandan oraya geçme şansı... Orayı tam olarak biliyor musunuz bilmiyorum.

BAŞKAN – Biliyoruz, biliyoruz; gördük.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) - Biliyoruz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Biliyoruz, gördük.

NEŞET USTA – Dikenli, çimlere düştükten sonra oradan inmesini imkânsız diye ben tahmin ediyorum.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Benim sorularım bu kadar.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Sevda Hanım, buyurun.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Teşekkür ederim Başkanım.

Öncelikle, tekrar başınız sağ olsun.

Benim de iki sorum olacak, birincisi: Çantanın bulunduğu yeri ilk siz gördünüz; hani bir anda, o terasa çıktığımızda herkesin görebileceği bir yer mi?

NEŞET USTA – Kesinlikle evet.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Bir de başka bir iddia var, polisler tarafından ya da başkaları tarafından çantanın alınıp başka bir yerde, daha ileride bir yerde fotoğrafının çekildiğine dair; çantanın fotoğrafı nerede çekildi açıklaması?

NEŞET USTA – Şimdi, olayın üstünden neredeyse altı ay sonra benim ilk ifadem alındı. O zaman zarfında herhangi bir ifadem alınmadı. Ben polislerin orada, ilk geldikleri zaman “Bu, burada değildi; bu, burada olsa biz görürdük.” ifadeleri, ondan sonra işte, fotoğrafın bir şekilde çekilmesi “Buradadır.” ya da işte “Sandalyenin üstündedir.” ifadeleri vardı. Benim aklımda, o, sandalyenin altına koydular diye yani biraz daha dip tarafa çekip çantayı da sandalyenin altına koydular diye kaldı ama bana daha sonra, çekilen fotoğrafları gösterdiler, olay yerinde olmama rağmen...

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – O anda, o fotoğrafları gördükten sonra hatırladınız mı çekildiğini?

NEŞET USTA – Hatırladım ama orada o muhabbet kesinlikle oldu, o konuşma oldu “Bu, burada değildi; bu, burada olsaydı biz görürdük...”

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Sizin yanınızda yapıldı bu sohbet?

NEŞET USTA – Tabii, orası birden bir kalabalıklaştı çantanın bulunduğu söyleyince, aşağıdaki, evin önündeki herkes yukarıya çıktı.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Bir sorum daha olacak, üzme de istemiyoruz sizi ama birçok ihtimal var.

NEŞET USTA – Buyurun.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Rabia Naz’ın böyle depresif bir kişiliği var mıydı, hani böyle bir intihar eylemi ya da içe kapanması? Hani anlatarak üzme de istemiyoruz gerçekten ama hani o da ihtimallerden biri diye konuşuluyor.

NEŞET USTA – Şimdi, 4 dayısı var, en sevdiği dayısı bendim, zaten vefat ettikten sonra kitapların arasından annesi fotoğraflarını falan çıkarttı. Herhangi bir sorunlu kişiliği ya da takıntılı bir kişiliği, içe kapanıklığı söz konusu değildi, her şeyi -düşünmediği noktada- babasıyla paylaşırdı çünkü babasıyla çok yakındı, bütün derdini babasına anlatırdı, açıklardı. Söyleyebileceğim, hani çok kitap okurdu, kitap okumayı çok severdi, öğrenmeyi çok severdi, başarmayı çok severdi. Zaten vefat ettikten üç dört gün sonra da 10 tane kitap siparişi kargoyla gelmişti.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Jale Hanım, buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz yukarıda olduğunuzda yanınızda polis yoktu, siz seslenerek mi bildirdiniz?

NEŞET USTA – Tabii, biz 3 kişi çıktık yukarıya yani yanınızda kimse yoktu.

(Bu üç dakikalık bölümde ses kaydı olmadığından tutanak tutulamamıştır)

NEŞET USTA – Şaban Vatan’ın anlattıkları hiçbir şekilde kafama yatmadı, hani büyük bir organizasyon olması lazım, büyük bir iş birliği olması lazım, herkesin görevini tam, layıkıyla yapıp böyle hiçbir bulgu olmadan işin içinden sıyrılmaları lazım diye düşündüm kendi kafamda. Hani “Acaba, bir şekilde bir şey oldu da çatıya düştü de çatının altındaki demir çıtaların birleştiği, mukavemeti, sağlamlığı yüksek olan bir yere denk geldi belki, o yüzden mi çatıda çökme olmadı.” diye bir ara düşündüm. Ama hani ilk vurduğu yerin haricinde tekrar bir yere vurması lazım da hani orada bir çırpıntı olur.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Böyle net bir şey “Şöyle olmuştur.” diyebileceğiniz, anlamlandırdığımız bir şey yok.

NEŞET USTA – Yok.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bir de özel bir şey soracağım izninizle.

NEŞET USTA – Buyurun.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz küçüksünüz herhâlde Atika Hanım’dan.

NEŞET USTA – 1 yaş ablamla aramızda.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani ablanız, ablanızın daha önce bir intihar hikâyesi oldu mu?

NEŞET USTA – Vallahi ben öyle bir şey duymadım ama Rabia Naz olayından sonra böyle şeyler söylendi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Geçmişte?

NEŞET USTA – Geçmişte -18 yaşında evlendi, o tarihe kadar- ben herhangi bir şekilde öyle bir şey duymadım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Siz de o zaman 17’ydiniz, dolayısıyla birlikte büyüdünüz gibi.

NEŞET USTA – Evet.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Ben bir şey sormak istiyorum.

BAŞKAN – Osman Bey, buyurun.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Olayın aydınlanmasını engellemeye yönelik herhangi bir yetki, etki, güç sahibi birilerinin müdahale ettiğini, kapatmaya çalıştığını, ailenize, size... Dolaylı yollardan da olsa böyle bir şeyler hissettiniz mi?

NEŞET USTA – Ben böyle bir gücün olabileceğine hiçbir zaman inanmadım. Bu kapatma yani nasıl bir güç olması lazım? Böyle bir şey hiçbir zaman aklıma gelmedi.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Duyumlarınız oldu mu “Falanca kapatıyormuş, filanca engelliyormuş.” gibi.

NEŞET USTA – Tabii, eniştemle olmasa da hani annem gidiyor, kardeşlerim gidiyor, geliyor; bunları duyuyorum.

OSMAN MESTEN (Bursa) – İddialar değil, daha ciddi durumlar yani somut olgulardan bahsediyorum; iddiaları hepimiz duyuyoruz zaten.

NEŞET USTA – Somut bir şeye hiçbir şekilde tanıklık yapmadım, tanık olmadım; öyle bir şeye tanık olsam zaten -sonuçta yeğenim- ben sinirlerime hâkim olabileceğimi zannetmiyorum.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Peki, teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederiz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Mesela çantanın bulunmayışı sizde bir şüphe uyandırdı mı yani “Birileri sonradan getirdi, koydu.” diye?

NEŞET USTA – Tabii, aklımda bir sürü şüphe var, ben anlatsam belki üç gün anlatırım, belki beş gün anlatırım. Aklımdaki şüpheler...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Nedir mesela, kafanıza takılan, aklınızda var mı, üç beş gün olmasın da...

BAŞKAN – Jale Hanım da altı gün sorar...

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – “Üç saat dinlerim.” diyor Jale Hanım.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ben dinlerim, bizim için hiç problem yok, yeter ki aydınlansın bu olay.

BAŞKAN – Dinlemek bir şey değil de altı gün sorarsınız Jale Hanım, o üç gün anlatır, siz altı gün sorarsınız.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yalnızca çok belirgin, hani çok net böyle anlamlandırdığınız bir şeyler varsa dinlemek isteriz tabii.

NEŞET USTA – Şimdi, hiç kimseyi zan altında bırakmayı istemem, zaten net bir bulgu da yok.

BAŞKAN – Söyledi zaten, evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Evet ama yani vardır, mesela “Benim de kafamda şöyle şöyle olabilir.” gibi olasılıklar var.

BAŞKAN – “İhtimaller” demek istiyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Tabii, ihtimal.

BAŞKAN – İhtimalleri de dinlememizin...

NEŞET USTA – Görele Savcılığına verdiğim ifadede Güler Vatan’dan bahsetmişim, çanta bulunduğu zaman o da yukarı çıkmıştı “Bu çanta burada değildi; burada olsaydı ben de görürdüm, bu çanta buraya sonradan bırakıldı.” diye bir ifadesi var, çanta ilk bulunduğu an böyle bir ifadesi vardı. O bana biraz hissiyat olarak yapmacık geldi. Sanki oraya bırakıldı da biliyor da bütün şüpheleri üstünden atmak için “Bu, burada değildi; bu, burada yoktu; bu, buraya sonradan bırakıldı.” der gibi bir ifade. Yani öyle bir sezinleme sadece.

Yeğenimin bir döner dükkânında kuzeniyle bir görüntüsü var, hani kuzeni kolundan çekiyor, geriye, yeğenim böyle istemez tavırlarla itiyor, gidiyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Olay günü mü?

NEŞET USTA – Olay günü ya da ondan bir gün önce ama olay günü olma ihtimali var çünkü olay gününün görüntüleri.

BAŞKAN – Olay günü döner dükkânına girmiyorlar, giriyorlar mı?

OSMAN MESTEN (Bursa) – Döner dükkânı yok, kırtasiye var.

BAŞKAN – Neyse, siz bir anlatın.

NEŞET USTA – Emin misiniz? Çünkü o döner dükkânındaki görüntüyü...

BAŞKAN – Dondurmacı...

NEŞET USTA – Hayır, döner dükkânındaki görüntüyü izlemediniz mi?

BAŞKAN – Yok, biz görüntüleri izlemedik.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Siz bir olayı anlatın.

NEŞET USTA – Tadım Döner.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Orayı bize gösterdiler.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Orayı gösterdiler bize ama ne olduğunu bilmiyoruz.

NEŞET USTA – Orada küçük kuzeni, Rabia Naz sıraya giriyor – öğlen saatleri olması lazım galibakolundan çekiyor, kulağına bir şeyler söylüyor; o da hani mutsuz bir tavırla tekrar sıraya girmeye çalışıyor. Kuzeni masada oturuyor, çekiyor kolundan “Gel.” diyor, kulağına bir şeyler söylüyor. Daha sonradan işte “O, ağabey gibi davranıyordu ona.” dediler “Harçlık vermeye çalıştı.” dediler ama hiç o tavır...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Kaç yaşındaydı?

NEŞET USTA – Orta sona gidiyor.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Rabia’dan 1 yaş büyük galiba.

NEŞET USTA – 2 yaş büyük.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Berkay’dan söz ediyorsunuz, değil mi?

NEŞET USTA – Evet.

O görüntüler, annesinin o tavrı, kafamda bir şüphe oluşturdu ama hani burada söylenecek bir şey de değildir belki, bilmiyorum ama hani “şüphe” dediniz ya, öyle bir şüphe oluştu bende.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O videoyu nereden görüp seyrettiniz? Yani görmedik böyle bir şey de onun için soruyorum.

NEŞET USTA – Rabia Naz vefat ettikten sonra zaten internette dolaşmaya başladı o video.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Baba Vatan mı servis etti?

NEŞET USTA – Hayır, Rabia Naz’ın bütün videolarına, görüntülerine sahip olanlar yayınlamaya başladılar, hani “Bizde bu var.” “Bizde bu var.” diye.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ha, ilçeden?

NEŞET USTA – İlçeden, evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Anladım.

Peki, Atika’yla yani ablanız ile Güler Vatan’ın arası nasıl?

NEŞET USTA – Ben iyi olmadığını biliyorum, hani kıskançlık seviyesi yüksek diye biliyorum. Biz ilk yeğenimin doğumuna, işte, Rabia Naz’ın doğumuna katılabildik, onun öncesinde bizim ablamı görmemiz yasaktı. Biz ara bozuyormuşuz, annem olsun, kardeşlerim olsun. Biz dört beş yıl ablamı, ailesini görmedik, göremedik; bize yasaklandılar.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Şaban Bey mi engelledi?

NEŞET USTA – Hayır, ağabeyi ile yengesi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Peki, o gün biz evi ziyarete gittiğimizde bir anne vardı yani sizin anneniz miydi, yoksa Şaban Bey’in annesi mi?

NEŞET USTA – Hangisi olduğunu şu an bilmiyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Gidiyor mu annen, bebek ya daha?

NEŞET USTA – Benim annem esmer.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ha, görmedik biz, hiç görmedik de yani içerideymiş. Ben sonra yukarı çıktım ya “anne” diye seslendi birine de...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Atika Hanım’ın annesi.

NEŞET USTA – Atika Hanım’ın annesi yani annem esmer, kısa boylu.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Görmedim ben de onun için...

Kalıyor mu yani şu anda Atika'larda?

NEŞET USTA – Yanına gidip geliyor, şu an olduğu apartmandan, olayın olduğu apartmandan ayrıldılar, farklı bir eve girdiler. Biz ablamın yanına o evdeyken gitmiyorduk, gidemiyorduk.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Engelliyordu çünkü.

NEŞET USTA – Engelleniyordu, gittiğimiz zaman bir baskı oluşuyordu ablamın üstünde.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – O yönden rahatsızdı ablanız.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ha, bu eşinden değil, diğer aileden.

NEŞET USTA – Evet.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bize söylemek istediğiniz özel yani “Şuna da dikkat edilsin.” diye bir şey varsa onu da duymak isteriz sizden.

NEŞET USTA – Yani şu an yok.

BAŞKAN – Filiz Hanım, buyurun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Teşekkür ederiz geldiğiniz için.

Tekrar başınız sağ olsun.

NEŞET USTA – Sağ olun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – “Ben bahçeye de baktım.” dediniz. Orada düzleşmiş bir alan gördünüz mü?

NEŞET USTA – Şimdi, yolun altındaki bahçeye baktım ilk önce. Orada zaten çantayı aradık sadece. Orada bir şey yoktu. Ondan sonra evin yan kısmındaki fındık bahçesine de geçtik ama bizden önce ben gece saat on bir gibi girdim oraya; telefonun ışığıyla bakmaya çalıştım ama bizden önce birçok kez büyük bir ihtimal olay yeri inceleme gezmiş dolaşmış. Orada yani neredeyse 50 santim civarında bir ot boyu olmasına rağmen o düşme alanı olabilecek yerler zaten tamamıyla çığnemişti; orada bir inceleme, kalabalık bir inceleme yapılmıştı, oradaki otlar neredeyse dümdüzdü.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Genel olarak öyleydi ama belli bir yerde değil de demek ki...

NEŞET USTA – Orada bayağı bir inceleme yapılmış ki oralar dümdüzdü.

BAŞKAN – İncelenmez hâle getirmişler yani.

NEŞET USTA – Evet, ben hani herhangi bir... Fındık dalları yeni filizlenmişti, yeşil yeşildi, hani onlarda bir kırık çıkık var mı, onlar da bir ezilme, büzülme var mı diye baktım, kontrol ettim kendimce ama herhangi bir şey göremedim. Zaten oradan düşmüş olma ihtimali olsa yine hurdaların olduğu bir kısım var, oraya düşmüş olması gerekiyor diye düşünüyorum; bahçeye düşebileceğini zannetmiyorum.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Bir de galiba ifade veren çocuklardan bir tanesi “Bir şahsı çatıdan çantayı sallarken gördüm.” diyor. Bir çanta sallama hikâyesi var. Siz en ona en bire bir yakın olduğunuz için hiç öyle bir şey var mıydı?

NEŞET USTA – Yok, kesinlikle yanlış. Çünkü zaten zifiri karanlık neredeyse, yukarıdaki çantayı...

BAŞKAN – Polisler gelene kadar da siz dokunmadınız zaten.

NEŞET USTA – Hayır.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Dokunmadınız.

O zaman siz, aslında düşüncenizin Şaban Bey’le düşüncelerinizin uyuşmadığını söylüyorsunuz ama genel olarak siz de tam olarak bir şeyi çözümleyemiyorsunuz ve yani sadece o ilk atladığı “Tekvando yaparken düştü.” şeyine kıızıyorsunuz galiba.

NEŞET USTA – Kıızıyorum.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Peki, araç çarpmasıyla ilgili...

NEŞET USTA – Araç çarpmasıyla ilgili benim herhangi bir görüşüm yok.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ama “Şüpheli şeyler de olabilir.” diye düşünüyorsunuz.

NEŞET USTA – Tabii, çünkü ilk başta eniştemin anlattıklarını duyunca... Şunu söylüyordu: “112’ye çağrı düşmeden önce 155 aranmış ve siyah bir Doblo’nun bir kız çocuğuna çarptığı ihbarı gelmiş.” denilince bütün algılar o yöne doğru bizde saplandı yani.

BAŞKAN – Evet arkadaşlar...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani, siz dolayısıyla, Şaban Vatan’ın niye böyle bir iş yaptığını düşünüyorsunuz peki, yani onunla ilgili yorumunuz var mı? Yani oraya saldırıyor, onu söylüyor, bir şeyler ifade ediyor.

NEŞET USTA – “Bize söylemediği bir şeyler var mı?” diye düşünüyorum “Bir şeyleri gördü mü?” diye yani. Ona kalsa elinde birçok delil var, hani birilerinin, oto yıkamacının ifade değiştirmesi, 155’e düşen çağrı, metruk bir bina var, onun birden yıkılıp yeni bir bina yapılması. Eniştemin söylediklerini düşününce hani pek de boş gelmiyor ama onu yapabilecek kapasitede bir dizaynın, düzenlemenin olabileceğini ben aklıma yatıramıyorum.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ablanızla bunu dertleşiyor musunuz mesela? Yani biz dinledik ablanızı ama ablanızın bu konuda söylediği bir şey var mı?

NEŞET USTA – Ablam çok duygusal, ben bu konuyu tekrar tekrar ablama hatırlatmayı, söylemeyi, tekrar onu üzmeyi hiçbir zaman göze alamadım.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

Allah rahmet eylesin, Allah sabırlar versin size yeğeniniz için.

Gidebilirsiniz.

Teşekkür ediyoruz, çok sağ olun.

NEŞET USTA - İyi çalışmalar, kolay gelsin.

BAŞKAN – Filiz Hanım’ın tutanaklara geçmesini istediği kısımdan sonra sohbet edelim.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Şimdi, ifadeler bana genelde çok geç alınmış gibi geldi. İlk savcıyla ilgili soruşturma var mıydı, ben onu tam hatırlayamıyorum. Yani ya onu da dinlemeliyiz ya da bilmiyorum, ne oluyor ne bitiyor bir bakmalıyız diye düşünüyorum çünkü bugünkü polislerin ifadelerinde bana biraz gerçekten orada sıkıntılar var gibi geldi cümbür cemaat hepsi için.

Önder Dede’nin, gene ilk görgü tanıklarından birinin -daha da önce de yazmıştım zaten- dinlenmesi iyi olur diye düşünüyorum. Aynı şekilde, bu gazeteciler Canan Coşkun ve Kâzım Kızıl, bizden sonra orada incelemeye devam eden gazeteciler, onların oradaki izlenimlerini aktarabilmeleri... Çünkü gerçekten benim elimde farklı ifadeler var, bunları aktarabilmeleri ve sizin için de en azından karşı karşıya gelmeniz için iyi olur düşünüyorum.

Mürsel'in ifadesini alanlar kimse, onların dinlenmesi gerekir diye düşünüyorum. Metruk yeri inceleyenler kimse, onların dinlenmesi gerekir diye düşünüyorum. Çünkü "Orada bir inceleme yapıldı ve bu yeterliydi zaten, ondan sonra da mülkiyet hakkını gasbedecek değiliz ya, artık tabii ki orada bina yapılacaktır." demişti Başsavcı Bey. Dolayısıyla orayı inceleyenler de belki incelemeli de ya o tutanakları biz görmeliyiz.

Sayın Başkan, şimdi, dosyada gizlilik kararı yok ve dosyada biz gittiğimiz gün...

BAŞKAN - Hazırlık soruşturması yasa gereği gizlidir biliyorsunuz.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ama gizlilik kararı kalktı yani gizlilik kararı vardı...

BAŞKAN - Gizlilik kararı davanın taraflarıyla ilgili.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Tamam, biz onlardan alalım o zaman.

BAŞKAN - Ama hazırlık soruşturmasında savunma dışında, savunma ve ilgililer dışında gizlilik devam eder. Ben yanlış biliyorsam arkadaşlar beni düzeltsinler.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ayrıca da bu bir özel Komisyon.

BAŞKAN - Gizlilik kararı alındığında müdafî de bazı ifadelere, bazı süreçlere ulaşamaz, gizlilik kararı odur. Gizlilik kararı kaldırıldığında, kısıtlılık kararı esasında...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Her şeye ulaşılır.

BAŞKAN - ...savunma tarafı da paylaşır bütün bilgileri, iddia makamının hazırladığı bilgileri. Ancak soruşturma hazırlanıp iddianame tamamlanıp mahkemeye sevk edilene kadar soruşturma gizlidir benim bildiğim, yanlış mı biliyorum?

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) - Doğru biliyorsunuz.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Ama avukatın aldığı şey... Yani sonuçta avukattan alabiliriz.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Avukatın bile vekâletnamesi yoksa almaması lazım.

BAŞKAN - Her avukat alamıyor yani.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Sayın Başkan, Naz'ın avukatı ulaşabiliyor mu bu bilgiye?

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Evet.

BAŞKAN - Ulaşıyor.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Evet, o yüzden diyorum.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Tamam, biz onunla ulaşırız.

BAŞKAN – Onunla mı ulaşırız? Yani bize vermemeleri normal yani bu çok...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Biz ama nasıl ulaşacaksak bence ulaşalım ve son olarak da tutanakları yayınlalım diye düşünüyorum. Yani bizim Araştırma Komisyonunun tutanaklarının açık olması gerekiyor. Buradan ara verdiğimizde, gittiğimde o size söylediğim, yani "Bir gazeteci yazıyor, diğeri buna erişemiyor." dediğimde tesadüfen Milliyet gazetesindeki -zaten söylemiştim Milliyet gazetesi olduğunu- arkadaş dedi ki bana: "Biz zaten ulaşıyoruz." "Nereden ulaşıyorsunuz?" dedim. Bir şey söylemiyor ama şimdi o ulaşırken... Yani "Filiz Hanım, siz ihlal etmeyeceksiniz belki ama ihlal edilecek bu." dedi. Şimdi, bu, doğru bir şey değil. Yani o yüzden ben bunu doğru bulmuyorum. Ayrıca ulaşılmamasını da doğru bulmuyorum. Çünkü burada biz gizli bir şey konuşmuyoruz ki.

BAŞKAN - Tamam, o problem değil.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Aksine gazetecilerin yani...

BAŞKAN - Filiz Hanım, fikrinizi söylediniz, ben de dedim ki: “Bunu size soracağım.” Siz “Açalım.” diyorsunuz, tamam.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Yani şunun için söylüyorum ama gerekçe olarak da şunu söylüyorum: Hem ayrımcılık olmasın diye. İkinci nedenim de şu: Ben de on bir yıl gazetecilik yaptım, gazetecilik bakış açısı başka bir şeydir, araştırır, bizim görmediğimiz farklı cenahlardan bir şeye ulaşabilir. Yani bizim derdimiz olayın gerçekten şeffaf olması, aydınlanmasıysa -ki şu anda hiç birimizin bir kanaat yok bence, öyle değil mi, genel olarak, yani samimiyetle ben kendim için bunu söyleyebilirim yani “Şöyle olmuş, böyle olmuş, bilmem ne...” diyemem, sizler için de böylese-birilerinin de bu konuda bence yardımcı olması lazım yani en azından bize “Ha, şuraya da bir baksanız, şöyle olsa iyi olur.” demesi lazım bir dış gözün yani.

Teşekkürler.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Sayın Başkanım, müsaade ederseniz, ben de bir iki husus söyleyeceğim.

YASAMA UZMANI RIFAT AYDIN - Tutanakla ilgili bir şey söyleyebilir miyim Başkanım.

BAŞKAN - Buyurun.

YASAMA UZMANI RIFAT AYDIN - Şimdi, tutanaklar bize ulaştıktan sonra sadece ve sadece bizim olduğumuz WhatsApp grubunda paylaşıldı, orada da 12 milletvekilimiz, ben ve Musa Bey var, onun dışında da kimse yok. Hatta bazı danışmanlarımız istediğinde kendileriyle paylaşamayacağımızı da söyledik. Ancak şöyle de bir şey var: Mürsel Bey’in ifade değiştirdiğini biz gittikten sonra cumartesi akşamı Şaban Bey öğrenmişti.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Ama tutanaklar çıkmamıştı ki.

YASAMA UZMANI RIFAT AYDIN - Çıkmamıştı yani onu demeye çalışıyorum.

BAŞKAN - Önemli değil, neyse.

YASAMA UZMANI RIFAT AYDIN - Bizden tutanak bu şekilde paylaşıldı sadece.

BAŞKAN - Tamam, o, önemli değil.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ben açıkken bir iki husus söyleyeceğim: Bir defa bugün gelmeyen Alper Ahmet Yetim ve Serhat Balcı’nın dinlenmesini istiyorum.

İkincisi: Takibe alınan o 3 kişi benim için çok önemli. O 3 kişinin kim olduğunu başsavcılıktan isteme imkânımız varsa isteyelim çünkü o 3 kişiyle bağlantı kurmamız mümkün olabilir. Kimi takibe almış?

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Dinleme takibi.

BAŞKAN - Biz olayı çözümleneceğiz, tamam.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Tabii ki ama dinleyelim.

BAŞKAN – Sorarız onu.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Üçüncüsü: İstanbul Adli Tıp Trabzon’dan gelen kâğıt üzerindeki bilgilere göre kanaat belirtmiş. Hâlâ, Adli Tıptan arkadaşımız da var, mezar açılmak suretiyle bir inceleme yapılma imkânı varsa bunun da yapılmasını istiyorum.

Filiz Hanım'ın söylediği “Tutanakları açalım...” Acaba zarar verir mi diye de endişem var. Çünkü gerçekten kanaat sahibi olamıyoruz. Elbette biz nihai noktayı koymayacağız ama bir müddet daha hiç olmazsa böyle devam etse kamuoyu yani burada Komisyonun konuşmamasından memnun. Bilmiyorum size nasıl intikal ediyor? Gazeteciler istiyor. Burada otururken bile arayan gazeteciler oldu beni, sizi de aramışlardır, burada otururken. Ama onlara ben ısrarla bitinceye kadar konuşmayacağımı söylüyorum. Belki de daha faydalı olacak çünkü bitirelim, ondan sonra yani bu herhâlde daha uzun sürmeyecek galiba. Biz zaten bir iki toplantı sonra bir kanaate varacağız. Onun için benim görüşüm böyle.

Teşekkür ederim.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Sayın Başkanım, ben Filiz Hanım'a katılacak gibiydim aslında ama Hayrettin ağabey konuşunca şundan söylüyorum yani bütün bu tutanakların hepsi bir tarafa, mesela şu bahsettiği 3 kişi, takip edilen 3 kişi açığa çıkacak, bu sefer gazeteciler o 3 kişinin peşine düşecekler, bu bile ciddi bir mahrem konudur yani.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Onu zaten yazarlar.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Ama tutanaklarda bu var yani şimdi bu açığa çıkacak. Kim bu 3 kişi diye bütün gündemi bu meşgul edecek.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Etraftan öğrenirler, oradan öğrenirler.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Hayır, bu bizim tutanaklarımız.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Hayır, hayır.

OSMAN MESTEN (Bursa) – Dolayısıyla ben tutanakların açılması taraftarı olmadığını ifade etmek isterim.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Şöyle, tabii, öğrenme konusunda hani biz daha dediğimiz gibi, uçağa biniyorduk biz o gün “Şaban Vatan hopladı.” dediler. Demiş ki biri, Mürsel “Güm...” Oradan indi.” Yani daha biz uçağa binip Eynesil'den ayrılmamıştık yani Giresun'daydık. Pat diye o geldi. Yani dolayısıyla, birileri zaten dışarı bence bilgi sızdırıyor yani öyle ya da böyle, artık kim o, onu bilemem, ona bir şey diyemem ama avukatlar da bunu yapıyor. Bakın, mesela avukatlar çok enteresan, bana o akşam 3 tane video gönderdiler. Pat diye geldi videolar; gece, biz işte çocukları şöyle kurtaralım falan derken bana 3 tane video attılar ve mesela ben onun çok ağırlığımı hissettim yani bir video çıkarsa hani kime attılar bunlar? Ben suçlamak için hani öyle bir durum olması hâlinde ama ben mesela kimseye göstermedim o videoları. Şimdi baktım, izliyorum mesela Yeni Şafak'ta var. Değil mi? Allah'tan sol bir gazete yok, bizden şüphelenecekler. Yeni Şafak'ta olduğu için...

OSMAN MESTEN (Bursa) – Sol gösterip sağ vurabilirsiniz.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Asla öyle bir şey yapmam. Vuracaksam da, sağ vuracaksam da göstere göstere vururum, sol da vuracaksam göstere göstere vururum.

Şöyle, yani dolayısıyla ben de yayınlanmasından tarafım hani en azından bizim... Mesela onu bilmeleri hâlinde hem böylece -Komisyon iyi bir şeyler yapıyor- yani bir güven ortamı tesis edilir, bir de onların farklı bir şeyi çıkabilir. Yani mesela, okur biri, der ki: “Ya bu olay böyle olmadı, şöyle oldu.” Şimdi bizim en büyük sıkıntımız, ben tekrar tekrar söylüyorum, olay dosyasını bilmemek, görmemek. Bize kim ne anlatırsa biz ona anlatıyoruz. Mesela çelişki diye çıkarttığımız bir şey, mesela burada ben şu tutanakları okumuşum, bir sürü şeyi işaretlemişim, çelişki diye çıkartmışım. Biri bir şey söylüyor, a, o zaman çelişki değilmiş, böyleymiş. Ya da bir çelişkiyi yakalıyorsun. Şu dosyayı ne yapıp edip biz okuyalım.

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ama okuyun, ulaşamazsanız ben sağlayayım size. Yani ben sağlayabilirim o dosyayı Naz’ın avukatından.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Nasıl alacaksınız?

BAŞKAN – Bunu konuşuruz şimdi.

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Yani dolayısıyla ben de tutanakların yayınlanmasından yanayım. Biz gizli bir iş yapmıyoruz. Hani hiçbir zaman da böyle bir şey yok. Her şey açıkta, her şey açıkta olsun.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Sayın Başkan, bir şey eksik bıraktım şeyle ilgili, ben hep onda ısrar ettim, söylüyorum ya, bu fizik ihtisas konusunda birisi ve adli mimarlık konusunda birisi, ne olur, onları da şey yapın.

BAŞKAN – Onlar gelecek hepsi.

Sevda Hanım, buyurun.

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Ya, aslında tabii, yaptığımız çalışmalar açısından ben şeffaf olması konusunda ben de katılıyorum Filiz Hanım’a ama şunu gördük çalışmamızda: Ailelerin ve Eynesil’in psikolojisi bozulmuş bence. Genel herhâlde hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz. Yani şimdi, dayının anlattığını baba okursa ne der, yengeninkini o okursa ne der, onunkini o okursa ne der. Yani acaba biraz daha kapalı tutsak da sonra... Yani ben görüyorum, Eynesil adına ben çok üzüldüm açıkçası, hani her dinlediğim kişi adına, hepsinin bir ayrı mağduriyeti olmuş, hepsinde farklı bir mağduriyet olmuş. Sosyolojik açıdan da bakarsak biraz daha kapalı durmasını ben daha uygun buluyorum hani şeffaf olması açısından da katılıyorum...

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Onu ben de düşünüyorum ama oraları yayınlamak da...

SEVDA ERDAN KILIÇ (İzmir) – Açıkça, bu benim fikrim, bir süre daha böyle... Yani, Başkanım, mesela basın bizden bilgi istediğinde de söylediğimiz şu: Eynesil’e gittik, görgü tanıklarını dinledik. Tanık dinlemeye devam edeceğiz. Bütün üyeler hassasiyetle çalışıyor ve biz hem bu olay hem diğer şüpheli çocuk ölümleri konusunda tedbir alınması ve bunun aydınlanması konusunda elimizden gelen mücadeleyi veriyoruz. Verdiğimiz bilgi bu hepimizin. Hatta, bizi aradıklarında ben ilk verdiğiniz beyana bakıyorum acaba ne demiştik hep beraber fotoğraf verdiğimizde de. Hani biz de hassasiyetle yaklaşıyoruz. Ben şahsım adıma bir süre daha Eynesil ve bunca mağduriyeti de gördükten sonra biraz daha kapalı olması gerektiğini düşünüyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum.

Buyurun Giresunlu.

NECATİ TIĞLI (Giresun) – Sayın Başkanım, öncelikle bu tutanakların kamuoyuyla paylaşılmasıyla ilgili şöyle bir sıkıntı var: Mesela bu tutanaklar... Yani ciddi anlamda sağlıklı psikolojide insanlar dinlemedik. Mesela örnek veriyorum, şu en son dinlediğimiz kayınçosunu “Şaban’a güvenmiyorum.” dediğini Şaban duysa...

OSMAN MESTEN (Bursa) – Onu da şeye koyacak.

ZEYNEP GÜL YILMAZ (Mersin) – Kan çıkar, yani olmaz.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – Duygusal, birbirile ilgili olanları kapatabiliriz.

NECATİ TIĞLI (Giresun) – Mesela örnek veriyorum: Muhammet’in eşine ilk geldiğinde “Çanta burada değildi, ben gördüm, ya da yeğenlerin kavgası gibi bu ilçede böyle bir şey olursa bence biraz tehlikeli olur. İşin ilginç tarafı bu dosya konusuna geldiği zaman Şaban Bey’in avukatları da bir tuhaf. Yani şimdi...

JALE NUR SÜLLÜ (Eskişehir) – Bunlar da kayda giriyor bu arada Necati.

NECATİ TIĞLI (Giresun) – Bunu ben özellikle tutanaklara geçmesi için söylüyorum. Hayır, şöyle bir şey, videolar yayımlandı, bana avukatlar videoyu attı. Videoyu attıktan sonra ertesi gün “Sayın Vekilim, size görüntüleri atmıştık, sanıyorum bir vesileyle bu Komisyondan sızdırıldı.” Yani Komisyonu da bir zan altında bırakıyor.

FİLİZ KERESTECİOĞLU DEMİR (Ankara) – İşte ben biraz da onun için dedim yani açıklanması daha doğru. “O mu oldu, bu mu oldu, şu mu oldu?” yerine kalkıp...

HAYRETTİN NUHOĞLU (İstanbul) – Ya, bunu yakınlarımızla da paylaşmamalıyız yani danışmanlarımızla da paylaşmamalıyız.

NECATİ TIĞLI (Giresun) – Bir de ben Mürsel Bey’in eşinin dinlenmesini çok önemsiyorum çünkü Mürsel Bey eşini çok dinliyor gibi bir algı oluşturdu bende. Sayın Vekilimin dediği 3 kişinin dediği de çok önemli, o takibe düşen 3 kişinin. Yani o, Komisyona kanaat açısından bayağı yön vereceğini düşünüyorum. Şu an aklıma gelen bunlar.

BAŞKAN – Evet, teşekkür ediyorum.

Ben kapatıyorum, benden sonra kimseye söz vermeyeceğim.

Birkaç hususu siz sayın milletvekili arkadaşlarıma tekrar hatırlatmak istiyorum. Biz bu olayı aydınlatmayacağız, bu Komisyonun ana amacı o değil, o mahkemelerin, bağımsız yargının işi. Bizim burada olaya bakışımız tabii ki kuvvetler ayrılığı prensibi çerçevesinde, ona çok dikkat ederek yasamanın denetim yetkisini kullanıyoruz ve bana göre de şu ana kadar ben epey bu konuda malzeme topladım. Bir idareci olmam da belki bir avantaj. Sürecin nasıl idare edildiği, olayın duyulması anından sonra mahkemelerin, savcılıkların, adli kolluğun nasıl işlediği bizim ana mevzumuz aslında, bizim kuruluş gayemiz ve Meclisin bizden beklediği ve bu konuda yüce Meclisin önüne ne gibi tekliflerle gidebiliriz, ne gibi kanun değişiklikleri, yasal belki yenilikler götürebiliriz; bu Komisyonun ana mevzusu, çalışma alanı bu.

Arkadaşlarımı ben çok fazla olaya odaklanmış görüyorum. Elbette bu önemli ama o yargının işi, biz oraya çok fazla girmeyelim. Ben yine de baştan söylediğim gibi, sizin kafanızda hiçbir istifham kalmaması için talep ettiğiniz her hususun yerine getirilmesi için samimi gayret göstereceğim ama bunu bugünden sonra bir de öyle düşünürseniz çok memnun olurum.

İkinci toplantımızı haftaya çarşamba saat 12.00’de yapacağız.

Arkadaşlarıma, hepsine teşekkür ediyorum stenograflar dâhil.

Bundan sonra aramızda sohbet edeceğiz.

Toplantımızı kapatıyoruz.

Kapanma Saati: 18.40